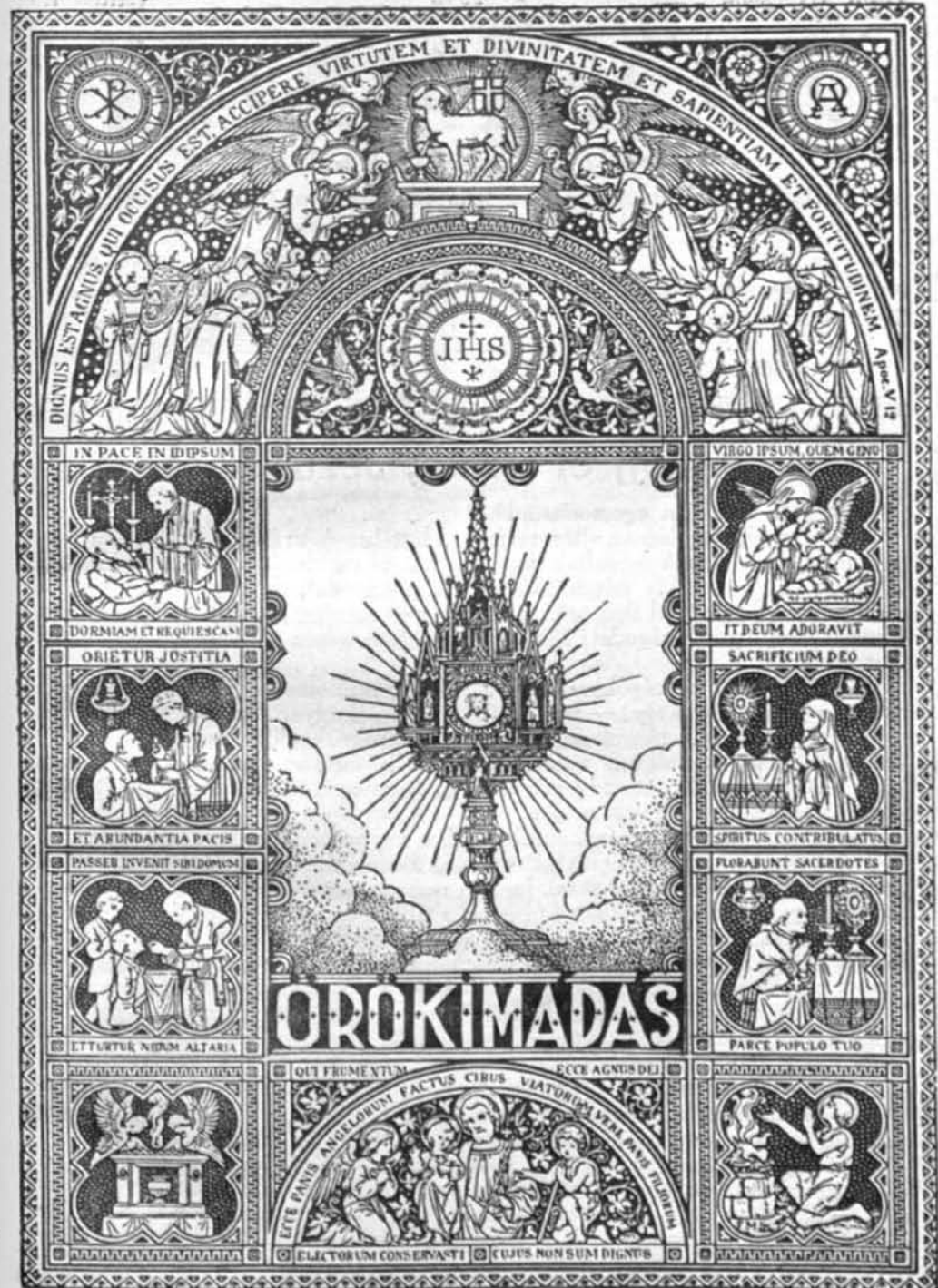

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül.

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő. Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM. Mátrai Gyula dr.: Jöjj el Uram, Jézus! — I — Dicsérd, Sion, Megváltódat, Vezéredet, Pásztorodat... — M. R.: Engesztelés. — Imaszándékunk: A «Mindent Érted Jézusom!» — Oltáregyleti élet.

Jöjj el Uram, Jézus!

Jöjj el 1942-ben egész életünkbe!

1. Jöjj el, hogy lássa a világ, amit mondottál egykor: «Nélkülem semmit sem tehettek», mert Urunk Istenünk vagy nekünk és mindenkinek, aki a földön él. Ohajtjuk magunknak és mindenkinek a Te országodat, amely a hatalom — az isteni mindenhatósággal dolgozó igazságosság — szeretet és a béke országa! Jöjj! Mutasd meg irgalmasságodat! Könyörülj az emberiségen és dicsőítsd meg előtte önmagadat!

2. Jöjj el az országok vezetőihez! Hittel, bizalommal kérjük! Te kormányozz — Krisztus Király! — bennük! Ne hozzanak olyan rendeleteket, amelyek meg nem tarthatók és maguk ne vessenek gátat azoknak, akik meg akarják tartani. Légy világossága országunk vezetőinek akkor is, amikor ők maguk ezt nem is kérik Tőled! Vezesd őket az igazságosság és önzetlen emberszeretet útján! Akkor szívesen engedelmeskedünk neked.

3. Jöjj el Anyaszentegyházadba. Légy benne életében! Az előjárókéban is, meg a hívekében is! Világosságot találunk Benned, ki a világ világossága vagy; útmutatást csak Tőled kaphatunk igazán, mert az «út és élet is» Te vagy! Látni akarunk egyházi előjáróinkban és Neked akarunk engedelmeskedni az ő személyükön keresztül. Híveid alkalmazkodni akarnak Hozzád: úgy akarják berendezni életüket, hogy azon keresztül Téged ismerjen föl a világ. Érezzük, hogy itt az idő, amikor nemcsak prédikálni, de élnie kell Krisztust papnak és világinak egyaránt.

4. Jöjj el egyéni kis világunkba is! Minden emberi szív külön kis országod, külön kis mennyországod legyen, amelyben gyönyörűséged leled! Úr Jézus, mily kevés emberből érzünk meg Téged! Mily sok híved nem jó «cégér»-e szellemednek! Mily sok híved szíve nem dobogja még a Te Szíved ütemét! Mily sok buzgóság és jócselekedet van, amelyben nem az igazi képed, hanem csak deformált, elcsúfított arcod látszik. Jöjj el és alakítsd szívünket a Te Szíved szerint!

5. Jöjj el Oltáregyesületünkbe! Hisz egészen a Tiéd! Éretted alakult! Téged akar imádni, engesztelni, szeretni! Szeretettől indítva, földi szegénységedről akar — áldozatok árán is — gondoskodni a szegény templomokban, ahol épügy jelen vagy, mint a fényes katedrálisokban. A Te jelenléted nélkül az Oltáregyesületnek nincs létjogosultsága. Élete se lehet nélküled! Isten minden dicsérete is

ÖRÖKIMÁDÁS

általad, «a mi Urunk Jézus Krisztus által» van a földön. Az Oltáregyesület általad akarja elérni az Atyát s a Szentlelket is. Mily óriási jelentőségű, hogy közöttünk vagy a világ végéig mindennap! Ez a jelenlét váljék a lelkünkbe való eljövettel és benne való uralkodással, hogy oltáregyesületi hivatásunkat folytonos reáinkhatásod alatt teljesíthessük! Jöjjön el közben Veled a buzgóság és lelkes odaadásnak az a világa, melyben az Isten-szeretet és felebaráti szeretet virulnak, melyben az igazság és béke összelelkezve örülnek és dicsérnek Téged, «aki által minden lett», aki az ember számára nemcsak a mennyországot szerezte, hanem a természet-föltötti élet minden lehetőségét is.

Ezért nézünk bizalommal a szentségházra és nyitjuk ki előtte a lelkünket mély és igaz foháskodással: «Jöjj el Urunk, Jézus 1942-ben egész életünkbe!» Amen.

Mátrai Gyula dr.

Dicsérd, Sion, Megváltódat, Vezéredet, Pásztorodat...

Ez nek szavaival hív fel bennünket ma különösen az Anyaszentegyház az eucharisztikus Jézus dicséretére és dicsőítésére.

A mai történelmi időkben, amikor a népek vezérük köré csoportosulnak s teljes bizalmukat helyezve beléjük, vakon engedelmeskednek parancsaiknak s tény, hogy édes hazánk jóléte is attól függ, tudunk-e egységesen honmentő Vezérünk köré csoportosulva teljes bizalommal mindannyian engedelmeskedni, gondoljunk arra is, hogy Isten már tizenkilenc századdal ezelőtt küldött az egész emberiség számára egy Vezért, ki annyira szerette népét, hogy életét adta megmentésére s végtelen szeretetében a világ legnagyobb csodáját gondolta ki a legméltóságosabb Oltáriszentség szerzése által, hogy szent Testével táplálja népét s vele maradhasson mindvégig. Ha a világ hű maradt volna a nagy Vezéréhez, ma e földön a béke és szeretet paradicsomkertjében élnénk, az első keresztyének hősi szellemében, kik annyira szerették egymást, hogy megosztották vagyonukat, betevő falatjukat a szűkölködőkkel, mert a szentáldozás közös asztalánál megtanulták a szeretet szent közösségében élni. Sajnos, minél inkább eltávolodtak az emberek az eucharisztikus asztaltól, annál inkább eltávolodtak a szívük is egymástól, annál inkább lett a mindent letipró önzés úrrá a földön.

Vissza tehát az Eucharisztiahoz, hogy visszatérjünk az egymást, ha kell, lemondások árán is segíteni tudó szeretethez.

Mindenekelőtt legyen élő hitünk Jézus jelenlétében az Oltáriszentségben! Sokan az Oltáriszentséget csak mint valamely szent ágyat tisztelik. Pedig Jézus szavai világosan s minden kétséget kizáróan szólnak: «En vagyok az élő kenyér, ki a mennyből szállottam alá!... «Aki e Kenyérből eszik, örökké él!...» És tanításának három éve alatt hányszor beszél Jézus az Ő szent Testéről, mint lelkünk táplálékáról. Márpedig Jézus szavai halálosan igazak és komolyak! — «...Ég és föld elmúlnak, de az én ígéim el nem múlnak!»

Jézus, az élő Isten és ember egyaránt jelen van az Oltáriszentségben. Ez a valóság pedig a legnagyobb boldogság forrása kell hogy legyen az ember számára, de viszont a legnagyobb hálára is kötelez. Ha Isten, az ég és föld Ura, irántunk való végtelen szeretetből annyira megaláztat, hogy szerény ostya leple alá rejtőzik, csak hogy szívünkbe térhessen Isten s emberségével, kérde, nem szent kötelességünk-e Őt minél gyakrabban meglátogatni templomaink szent oltáránál, hol az örökmécses figyelmeztet áldott jelenlétére s Őt minél gyakrabban megisztult

szívvel magunkhoz venni? Hisz Óvele a Szeretetet vesszük, melyet kell, hogy kisugározzunk embertársainkra. Továbbá azzal mutatjuk ki hálánkat, hogy bizalommal tárjuk fel Előtte bánatunkat, örömünket s kegyelmeket kérünk Tőle, — hisz értünk van itt; hogy minket boldoggá tegyen! «Kérjétek s adatik nektek...» «Mindazt, amit hittel kértek, megnyeritek!» Ezek Jézus szavai. Csak legyen élő hitünk Benne s ne kételkedjünk szívünkben; legyünk engedelmesek parancsai betartásában, akkor biztosan megnyerjük, amit kérünk, ha az lelkünk javára válik.

Az alábbi sorokkal együttérezve fejezzük ki a mai napon hűség- és hálanyilatkozatunkat:

I.

Jézus, drága nagy Vezérem,
Rejtve kenyér s bor színében;
Hogy köztünk vagy, boldog vagyok,
Neked élek! Érted halok!

II.

Köszönöm, hogy úgy szeretted,
Értünk szent Áldozat lettél;
S hogy e földön velünk maradj,
Oltárainknak rabja vagy.

III.

Ahol Te vagy, mi ott leszünk,
Neked hűséget esküszünk!
S ígérjük, hogy nem lesz oltár
Többé, hol elhagyott volnál!

VII.

Drága Jézus, nagy Vezérünk,
Áldd meg, kérlek, hazánk, népünk;
S szívünk, ajkunk zengi hévvel:
Eljen Jézus kenyérszínben!

ENGESZTELÉS.

Elérkezett a nap, mikor Robert Dangesnak be kellett vallania, hogy le van győzve. A titkos baj, mely már hónapok óta rongálta egészségét, nemsokára bevégezni látszott romboló munkáját. Minden orvosság hiába volt. A csának a vadtsága, vonásainak ziláltsága, egész testének kimerültsége meggyőzte őt arról, hogy nem fog többé meggyógyulni. A vég biztos közeledése súlyos gondolatokat ébresztett benne, melyek erős elhatározásra bírták.

Dél felé, mikor orvosa megérkezett, anélkül, hogy szokásos kérdéseire várna, így szólott hozzá:

— Doktor, végem van!

A másik tiltakozott, amint ezt kellett tennie. Nyugodt hangon, ügyes mondatokban, hogy reményt nyújtson. De a beteg folytatta:

— Doktor, végem van! Ne mondja, hogy nem, mert én érzem és látom azt jól. Hiábavaló dolog azt továbbra is takargatni! Nem vagyok azok közül való,

IV.

Szűzanyánknak örökébe
Anyád helyét töltjük im be;
E földön ő már nem lehet,
Mi gondo-zunk Anyád helyett.

V.

Nagy Vezérem, Érted élünk,
Veled mindent megbeszélünk;
Szent Testeddel táplálkozva
Nyerünk erőt a munkánkra.

VI.

Szent parancsod teljesítjük,
Egymást testvérként segítjük;
S készen állunk minden napra,
A bűn ellen kemény harcra.

kik beérik hiú szavakkal. Ma tudni akarom a teljes igazságot! Nem lábolhatok ki bajomból többé, nemde?

— Talán egy operáció még segíthetne rajta!

— És mennyi a remény arra, hogy sikerül?

— Legalább százpercentes!

— Én többet mondok! Ez nem elég arra, hogy megkockáztassam. És aztán, feltéve, hogy sikerülne, jól tudom, hogy milyen állapotban maradnék. Egy élő roncs. Nem, jobb szeretek elmenni azonnal!

A doktor felkiált:

— De még nem kell elmennie azonnal, még nem kell meghalnia!

— Nos hát, éppen ez a fontos nekem! Mennyi időm van még hátra? Nagy szükségem van rá, hogy ezt tudjam, azért kérdezem önt, doktor. Kérem önt, könyörgök, mondja meg a valóságot. Látja, én már biztos vagyok, ne takargasson hát semmit!

— De ez nagyon kényes kérdés, amit ön tesz! Az orvos nem próféta!

— Legalább mondja azt, amit valószínűnek tart! Mennyit enged nekem? Egy hónapot? kettőt? hármat?

— Talán hármat... De kettőt majdnem biztosan!

— Tehát ön garantál nekem még legalább kéthavi életet! Úgy értem... egy életet, melyben örvendhetek még értelmi tehetségeimnek, ha bármily kis mértékben is?

— Igen, amennyire tapasztalataim után ítélni lehet, úgy hiszem, mindezt megígérhetem önnek!

— Jól van, doktor, köszönöm őszinteségét!

Az utolsó szó hangsúlyozása mutatta, hogy a beteg végét óhajtja vetni a beszélgetésnek, azért az orvos eltávozott.

Másnap a beteg Danges papot hivatott. — Ő, Róbert Danges, ki egész nyilvános jellegű élete alatt nemcsak, hogy nem mutatkozott apostolnak, de még a vallásos egyházi eszme támogatója sem volt, egyáltalában nem volt vallásos. Mit fognak mondani tettehez? Vajjon a dolog nyilvánossá lesz-e, vagy titokban marad? Mindezt nem tudta! De emberi megfontolásokra, hátsó gondolatokra nem volt többé ideje.

A pap, kit nevezetesen látogatni hívott, nem ismerte őt. De egyike volt azon egyháziaknak, kiről környezetében sokat hallott beszélni, s anélkül, hogy személyesen ismerte volna, jól volt értesülve értékéről. Már jó előre elhatározta lelke bensejében, hogy a kellő időben ez alázatos paphoz fog fordulni, kinek tudását, széles látókörű szellemét, életszentségét nagyra becsülte.

Mikor tehát ez megérkezett, a beteg nagy bajjal felemelkedve karosszéke-ből s helyet mutatva számára, így szólott hozzá:

— Káplán úr, engedjen meg, hogy önt idefárasztottam anélkül, hogy ön engem ismerne. De nevét és látásból személyét én már régóta ismerem!

— Így én is ismerem önt! — viszonzá a lelkész.

— Ez esetben lépésem kissé meg fogja önt lepni!

— Nem tagadom, így van a dolog! — A beteg folytatta: — Még nem vagyok haldokló, amikor egyesek bátorságot vesznek arra, hogy papot hívassanak. De, lelkész úr, nézzem reám, én már halálra vagyok ítélve s ez gyors léptekkel közeleg hozzám. Ezért kérttem ön, segítsen nekem meghalni!

— Egy papnak, uram, mindenre készen kell lennie! De egy oly lélekért, mint ön, egész különös buzgósággal és szeretettel kész vagyok minden szolgálatra!

— Nagy szükségem van erre s előre is nagyon köszönöm önnek! Annyi a

nyomorúságom, amit önnek meg akarok vallani! Tudva, hogy ki vagyok, sok mindent tudhat rólam... De gyónásom előtt engedje meg mégis, hogy alapjában megismertessem magamat s kissé megmagyarázzam életemet.

A pap nagy figyelemmel közeledett hozzá. A beteg tovább beszélt:
— Miután önt idehivattam, tudja, hogy hiszek a vallásban, melyet ön képvisel. De ön bámulni fog, uram, ha elmondom, hogy ez nem a fenyegető halál közeledése, mely számomra visszaadta a hitet!... Nem, mert én sohasem szüntem meg hinni!... Hatvan éve annak, hogy első szentáldozásomat elvégeztem... Egyik vidéki liccumnak a növendéke voltam, ahol a vallásos oktatás, mint minden ilyen intézetben, csak nagyon általános volt... És én nem voltam valami jámbor gyerek. Mégis — szentáldozásom napján — a jó Isten irgalmából, Ki ekkor meglátogatta lelkemet, homályos hitem valami erősebb megvilágítást nyert... És ennek emléke mindig meghagyott valami kis világosságot bennem, amely soha ki nem aludt lelkem mélyén! Ön tudja, hogy az első áldozás abban az időben — még jobban, mint ma — az ilyen intézetekben nem volt más, mint hagyományos szertartás, egyszerű engedmény a vallásos eszméknek, melynek benyomása rendszerint hamarosan eltűnt a legtöbb gyermek lelkéből. Számomra ez volt az első és egyetlen szentáldozás. De higgye el — ismétlem — ennek emléke és benyomása sohasem veszett ki teljesen lelkemből. Hányszor éreztem életem folyama alatt Isten hívását a reggelre emlékezve... Ilyenkor sajnálkoztam, megilletődtem... aztán életem visszatért megint rendes medrébe s minden feledésbe merült újra... Ma, mikor a Magasból jövő fény körülvesz s a föld árnyai szétoszóródnak, hitegyezésom óriási volta megszégyenít engem... Miután látomásban az Istenség érzete jelentkezett bennem, a jó Istené, Kit annyiszor visszautasítottam — egész valómat átváltozva érzem... Reám nehezedik azóta életem minden engedetlensége, mulasztása, az isteni törvények megszegésének tudata. Egy ezek közül különösen érinti szívemet, sértő áthágása egy lényeges parancsnak... „És húsvét táján az Oltáriszentséget magadhoz vedd!” — Látja, emlékszem rá jól. De hogyan lehetne ezt jóvátenni? — Kértem ezt először reménytelenül magamtól. De azután, káplán úr, úgy látszott nekem, hogy bizonyos mértékben mégis jóvátehetem. Ime hatvan éve, hogy bezártam szívem ajtaját Isten előtt. És a doktorom azt állítja, hogy még legalább két hónapig élhetek. Tehát nagyon szeretném halálom előtt annyiszor magamhoz venni az Úr Testét, ahány húsvétkor elmulasztottam azt. Vajjon lehetséges volna-e?

A lelkész nem is iparkodott arcán elrejteni a papi örömet, amit szíve érzett a megható vallomás, illetve kérés fölött. Azért élénk szívéllyességgel válaszolt:

— Bizonyára! És mily öröm ez számomra, uram, hogy kezemet és szívemet ez engesztelő áldozások szolgálatára adhatom. Mindennap jönni fogok a kívánt órában s elhozom az ön ifjúságának Istenét! Ön nem tudja bizonyára, hogy az Egyház megengedi bizonyos esetekben az eucharisztikus böjt elhagyását is a betegeknek, hogy megkönnyítse nekik a szentáldozást. Az ön esetében is megengedhető ez bizonyára!

— Nem, nem! Amennyire csak lehetséges lesz, én éhgyomorral akarok áldozni, amint azt kellett volna tennem, ha teljesítettem volna idejében az Egyház e szent parancsát. És most, lelkész úr, készülünk el a szentgyónással!

A következő időkben azután úgy tett, amint óhajtotta! Isten az Ő végtelen jóságában, mely sohasem hagyja magát legyőzni a nagylelkűségben, tizenöt nappal többet engedett neki a maga megszentelésére, az engesztelésre. Azután jámborul húnyt el, feszületét csókolgatva, hogy a magasba térjen, mindörökké örvendezni az Istennel való boldog egyesülésben!

A «MINDENT ÉRTED JÉZUSOM!»

Az Oltáregyesület jelvényén ez van körbeírva: «Mindent Érted Jézusom!» A felirat mintegy körülöleli a Szentostya képét. Jelképes értelme: Nekünk az a hivatásunk, hogy méltó élettel, — melyben minden az Úr Jézus szolgálatába van állítva — hirdessük, imádjuk és engeszteljük Őt.

1. *Hirdessük!* Nemcsak ajkunkkal! Bár meg kell Őt vallanunk! Apostolkodni szóval is kell, de sokkal inkább *tettel*. A mai ember előtt már igen keveset ér a szó, ha nincsenek tapasztalati tények mögötte. Olyan emberek szavainak van súlya, akiknél ugyanazt hirdeti az életük, amit mond az ajkuk.

Az Úr Jézust mint Istenembert, Megváltót és az egyetlen Mestert kell tekintenünk. Életünkben így kell állania! Helyesebben életünknek ezt kell tükröznie. Ő abszolút tekintély előttünk. Bármiről van szó, az a döntő számunkra, amit «Istenfia mondott». Az a helyes irány, amit az Ő példája mutat: Minden felett áll a lelkünk értéke, melynek halála árán világra jött, melyet halálával váltott meg, melyért mint az élet igazi és egyetlen «Mestere» fáradt, tanításával és esdeklő példájával. Ha látszik az életemen, hogy Krisztus a fő benne, akkor Ő érvényesül általam: Őreá emlékeznek, Őreá hallgatnak, az Ő irányítását bennem látva, Őt fogadják el az emberek. *«Legyetek tehát az igének cselekvői és nem csupán hallgatói!»* (Jak. 1, 22.)

Az életünkkel vonzunk minél több embertestvért, ez a leghangosabb módja a Krisztus országa hirdetésének. A normális emberek között nincsenek olyanok, akiknek a tettek sem beszélnek elég hangosan. A tettek még most is megmozgatják a «világot». Akarjuk elérni azt, hogy nálunk is beszéljenek a tettek!

2. *Imádjuk!* Az Úr Jézust, mint abszolút tekintélyt tükrözze az életünk. Ő az Isten Fia! Az Atyával és Szentlélekkel egy lényegű, egyetlen Istenünk! Csak Őt imádjuk és senki és semmi mást! Sokféle bálványimádás dívik most is a világon. Látunk magukat kereszténynek valló embereket, akiknek pót-isteneik, bálványaik vannak. Ezek is láthatatlanok, de nagyon benne vannak életünkben: a hangjuk, a kezük, a gonoszságuk néha annyira bántó, hogy lehetetlen észre nem venni szerepüket embertestvéreink életében. Gondolunk az önzés, a gőg, a hazugság, az erkölcstelenség, képmutatás és igazságtalanság bálványaira, amelyeknek annyi embertestvérünk hódol néha olyan mértékben, hogy szinte inkább ezeket imádják, mint az Úr Krisztust. Lehetsz «ember a gáton» akkor is, ha csak Krisztusnak hajtasz «térdeket-fejet». Ha egyedül Ő a te legfőbb gondod, Mellette a többi is jól fogod elintézni. Ha nem hagyod fejedre nőni a szenvedélyeket és a lármát, ideges «életet», mely körülvesz, hanem minden felett áll nálad Krisztus érdeke, akkor imádogd Őt.

3. *Engeszteljük!* Az a félrenézés, nemtörődés, — mellyel a világ nagyrésze kezeli Krisztust — kihívóan bántó! Csoda, hogy az Úrnak oly istenien nagy türelme van! Hogy engedi mindazt, amit az emberek Vele szemben elkövetnek! Ő, mekkora szeretetnek kell lennie ilyen türelem mögött! Igazán — elgondolhatatlan — mélyége a szeretetnek az, amelyből az Úr türelmét meríti.

Nekünk azzal kell legfőképpen engesztelnünk, hogy mindig «tekintettel vagyunk» az Úr Jézusra. Számba vesszük Őt! Ő igenis van! Őt nem feledjük el! Adunk Neki is érvényesülési lehetőséget az életünkben! Engedjük magunkat irányítani Általa. Ne a szenvedélyek, vagy kizárólagosan a földi érdekek irányítsanak — mint a legtöbb embert — mert ezeken sokszor az ördög lovagol.

Az engesztelésnek ezt a leglényegesebb gyakorlatát ne hanyagoljuk el, mert

enélkül az engesztelő imádságaink sem lennének igazak, csak festmények volnának egy nem létező világból.

Igy *valósítsuk meg* a «Mindent Érted Jézusom»-at életünkben az új esztendőben!

Teljes búcsú: Január 1., 2., egy tetszésszerint választott napon, imádási óránk napján, az oltáregyesületi összejövetel napján.

«Az Úr Jézus békéje, — mely felülmúl minden érzelmet, — őrizze meg szíveteiket és értelmeteket az Úr Krisztusban!» (Fil. 4.)

OLTÁREGYLETI ÉLET

Az év elején szokásos novénánkat a decemberi választmányi ülés határozata *farsang kilenc utolsó napjára (február 9–15) tette*, úgy, hogy az úgynevezett negyvenórás szentségimádással együtt tartjuk meg. Szeretnők, ha a múlt évihez hasonlóan vennének benne részt az oltáregyesületi tagok. Programját bővebben a februári Oltáregyesületi élet hozza.

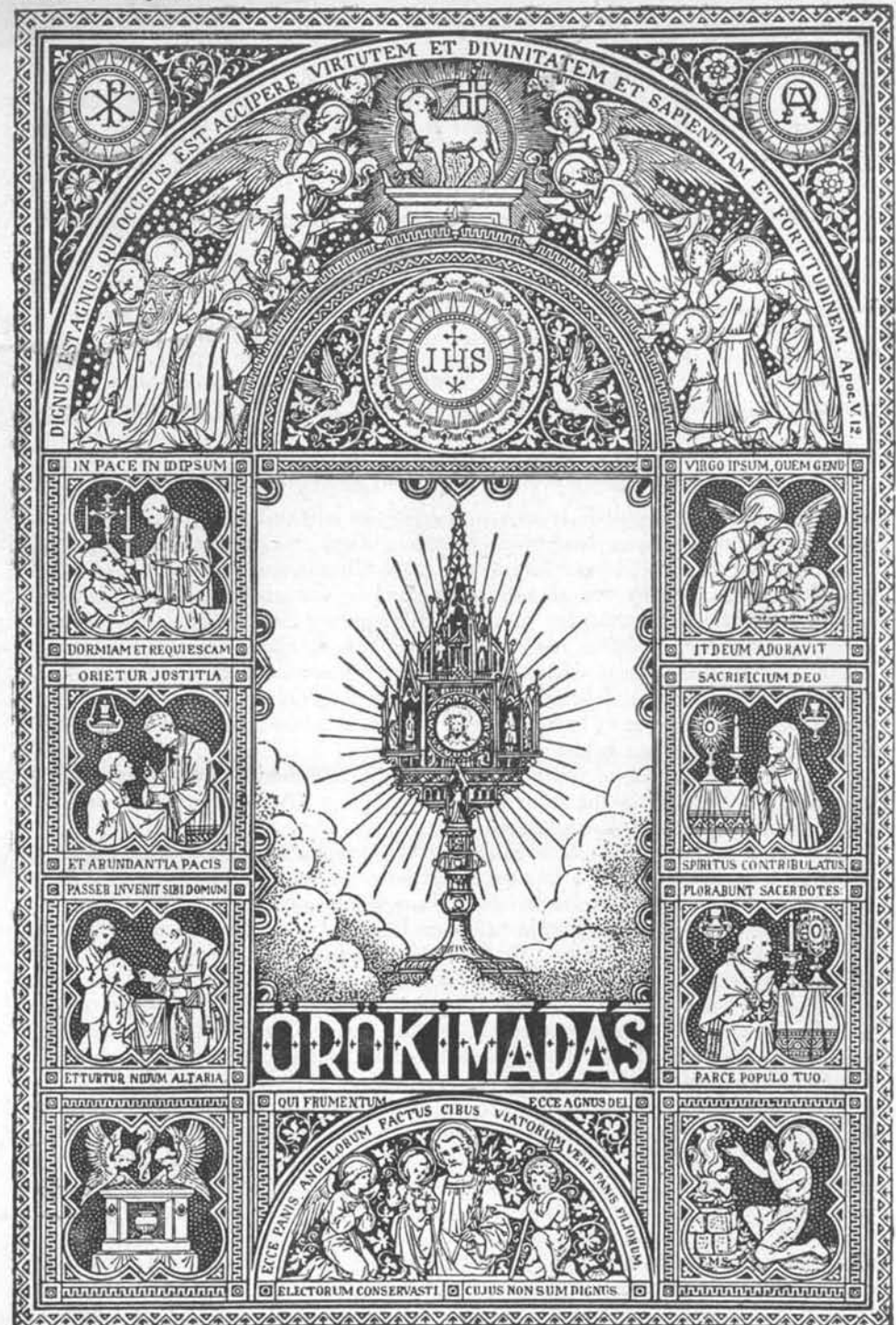
Az Oltáregyesület is részt vett az *Erdély* megsegítésére kibocsájtott *nyereménykölcsönben* 10 darab, egyenkint 100 P-ös, tehát összesen ezer pengőt kitevő jegyzéssel.

Központi terjesztőnői ülésünkön januártól kezdve *beszámoló* is lesznek, hogy egyik Oltáregyesület épüljön a másiknak munkáján és megtanulja azt, amit más Oltáregyesület leleményessége az eucharisztikus szent ügy szolgálatába állított.

Az Örökimádás harangjainak elektromos harangozógépekkel való felszereléséről már több ízben hírt adtunk. Most azt jelenthetjük, hogy a munka elkészült, a gépek gyönyörűen dolgoznak: a harangok egyenletesen, mindig egyformán szólnak, sem a megkezdésnél, sem a félbeszakításnál nincs egyetlen kongás. Dr. Mátrai lelkész a decemberi választmányi ülésen terjesztette elő az elszámolást. E célra befolyt adományok összege 3724'90 P. A kiadások: A herfordi számla (a gépek, monteur munkadíja, útiköltsége, lakása és kosztja) 4504 P; a harangok tengelyeinek golyócsapágyba helyezése: a) a csapágyak vételára 992'40 P; b) felszerelése 300 P; a villany felvezetése a toronyba, falba vésett Bergmann-csővekben 1263'64 P; a gépesítésnél felmerült lakatosmunka 699'80 P; az ács számlája 225 P; segítőmunkásoknak 32 P; behozatali engedély és okmánybélyeg 24'70 P. Összesen 8041'54 P. A mutatkozó hiányt — összesen 4316'64 P — a templompénztár fizette, amely már készült erre és — hála a jószágos Gondviselésnek és nagylelkű jótévedőinek — az idén is deficitmentesen zárul. Nem mulasztathatjuk el, hogy e helyen is hálátelt szívvel boruljunk le az isteni Főlség előtt, hogy e mű létrejöttét megengedte és jótévedők küldésével elősegítette és mély tisztelettel fejet hajtunk nagylelkű — nagyrészt névtelen — jótévedőinknek, akiknek adományai maguk a harangozógépek árát egészen fedezték. Gratulálunk azoknak, kiknek karjai a gépekben elporladhatlanul élnek tovább majd évszázadokon át. A zárdában igen boldog a harangozó nővér. Most örömmel megy, nem kell birkóznia a hatalmas harangokkal (1204 és 700 kg is van!), mert az ő gyenge izmait hűséggel helyettesítik a robusztus gépek. *Szóljanak az Örökimádás harangjai minél beszédebben, minél több lelkihatással és esdjenek áldást azokra, akik e mű létrehozásán fáradoztak!*

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSÁROS JÁNOS**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

a legmélt. Oltáriszentség imádása és a szegény templomok felszerelésének elősegítésére hivatalos közlönyül. -

Jelen szám 20 fillér.

Előfizetési ára egy évre 2 pengő.

Megjelenik minden hó elején.

TARTALOM. Mátrai Gyula dr.: Világossággal irányíts! — Szauer János: Eucharisztikus üdvözlég. — X.: Mikor a megsértett isteni igazság haragja lesújt. — Brenner Tivadar: Észrevételek. — Oltáregyleti élet. — Imaszándékunk: Engesztelés a káromkodásokért!

Világossággal irányíts!

Ez volt a boldogult Csernoch hercegprímás jelmondata. Egy nagy ember most is időszérű fohásza: hisz olyan kaoszban élünk, csak úgy recseg, ropog a világ. Többet van sötét mint világos nemcsak a téli napokon, hanem benső világunkban is. Mindenféle árnyak kísértének. Emberi életünk szokatlan mederben folyik. Idegzetünknek szokatlan munkát kell végeznie. Sokszor olyanféle helyzetben van, mint mikor a húros hangszert villámcsapás éri: nagy recsenés az eredmény harmónikus hangok helyett. Tisztán nem láthatunk. Biztosan nem ítélnénk. Akaratunk elé a lehetetlenülés gátjai merednek. Eléd borulunk Világ világossága Úr Krisztus és kérve kérünk: Világossággal igazíts el bennünket most is, ezen a mostani furcsa életszakaszunkon is!

1. Az agg Simeonról írja a gyertyaszentelői zsoltosma: «Aggastyán vitte a gyermeket, a gyermek pedig irányította az őreget»... Nekünk is az eucharisztikus «Jézuskát» kell ölünkbe vennünk. Úgy, hogy Szent vágyakozás édes teljesülése legyen a szentáldozásos Krisztus-vétel. Mi is megdajkáljuk Őt! Megnézegetjük azzal a szemmel, amely a látottak mögé lát és az örök dicsőség fényétől sem vakul meg, hanem belémeredve látóvá válik, rajta keresztül meglát földi szemmel elérhetetlen dolgokat is és magába szívja az Úrnak — ennek a fénynek világosságánál — fölvillanó irányításait. Milyen boldog lépések azok, amelyeket Krisztus világosságánál teszünk! Milyen boldoggá tesz a biztonságérzet! Mekkora erőt ad! Milyen bátorságot kölcsönöz! Milyen hőökké avat! Mennyire megigazulva érezzük ilyenkor magunkat! A lelkünk a maga igazi léleketéhez jutott: az örökkévalóság romlatlan levegőjéből lélezkedik, amikor Krisztus világosságának fényében «kvarcolódik» «egészséges» formájára.

2. A Krisztus irányításai nemcsak általánosak «*Ő megvilágosít minden e világra jövő embert*» és az ember életében minden egyes pillanatot. Csak úgy ne legyen, mint az apostol mondja: «az emberek inkább szerették a sötétséget, mint a világosságot, mert cselekedeteik gonoszak valának». Mindenre reá kell engednünk az Ő világosságát! Még ha kellemetlen is nekünk a valóság. Nézzünk csak szembe vele! Van előttünk elég példa arra a közelmúltból és jelenből, hogy nem jó az ábrándok világában élni. A mi Istenünk az igazság Istene! Bennünket valóságos világba helyezett és a valóságok kinyilatkoztatásával világít nekünk. Fiában az Istenemberben is azt mutatta be, hogy mit akar Ő, a saját képére és hasonlatos-

ÖRÖKIMÁDÁS

ságára teremtett emberben. Az ember oly balgatag, hogy nem akarja egészen befogadni Krisztus világosságát. Mindig alkuszik, mindig ábrándozik. Nem ő akar áthasonulni Krisztushoz, hanem Krisztust akarja átförmálni a saját vágyai és önzéstől vezérelt törekvéseinek megfelelően. Közben úgy jár, mint Dédalus és Ikaron, leolvadnak a napsugárban ábrándszárnyai, lezuhan a valóságok rögére és összezúzza magát. Mi csak engedjük át az irányítást mindenben a Krisztus elveinek! Olyan csodálatosan boldog érzés «Krisztusba öltözni», Krisztust magunkba és minden életaktusunkba befogadni és szerinte és Véle élni és cselekedni.

Próbáljuk meg Krisztus világosságánál eltölteni ezt a hónapot. Próbáljunk felfigyelni mindenre, amit ennél a világosságnál látunk és tapasztalni fogjuk, hogy nincs ennél szebb kaleidoszkop, nincs ennél gyönyörűbb képeket elénk táró panoráma: a föld kincseit és virágokat terem, melyeket eddig észre se vettünk s amelyeket ezennél összegyűjthetünk és az «égi kincstárba» vihetünk magunkkal.

Mátrai Gyula dr.

Eucharisztikus üdvözlég.

Üdvözlég Mária! Én is így köszöntelek szent Szűz és jelentem, hogy pár perc múlva a szentáldozáshoz járulok. Az Úr Jézushoz megyek... S Ő hozzám jön... Anyám, örülsz, hogy hozzám jön szent Fiad? Ne félj, Te boldog Anya, ne félj, épp most tisztultam meg minden bűnömötől, a kegyelem új jászolt készített bennem Fiadnak s most hozzám jön pihenni... meglátod, nem sír majd nálam.

Üdvözlég! Emlékszel-e a pillanatra, mikor Gáriel így üdvözölt? Emlékszel-e azokra az érzelmekre, melyek akkor töltötték el bensődet, szívedet, lelkeidet, mikor az Úr Jézus élni kezdett Benned? Jaj, a Te akkori boldogságodnak leszek részese most én is, csak akkor a kis Jézus vett tested és vért Belőled, most felemeli pedig és kitünteti az én testemet az által, hogy szent Testét és Véréát adja nekem. Amit Te akkor az Úr Jézusnak adtál, azt most Ő nekem adja. Ó Mária, engedd meg, hogy lelkendezzek, hogy repessen a szívem-lelkem, engedd meg, hogy ismétljem: Üdvözlég, mely annyi kegyelemre, annyi dicsőségre és szeretetre emlékeztet Téged, Üdvözlég, mely az irgalmasság meghirdetése volt és most a századokon keresztül a szívemig jutott el.

Üdvözlég Mária! Üdvözlésem gyermeki szeretettel és bizalommal teljes szívemből fakad, ezek az érzelmek pedig abból a tudatból táplálkoznak, hogy hasonló vagyok Hozzád. Gáriel angyal volt... én pedig csak nyomorult ember vagyok. De Gáriel olyan titkot és kegyelmet vitt Neked, aminek ő maga nem volt részese, mert az Isten Igéjét fogantad és szülted azért, hogy nekem adhasd. S lám a megtestesülés titka eléri a földön elérhető legnagyobb célját... az Úr Jézus egyesül egész lényemmel...

Üdvözlég Mária! A legünnepélyesebb Hozsannát akarom elénekelni az Úr Jézusnak, de előbb ajkaimat megszentelem azzal, hogy Neked énekelem az Üdvözléget. S ha lelkem megittasul ettől a daltól, örömmel, szeretettel repül az Úr elé.

Üdvözlég Mária! Már százszor és ezerszer szólítottalak meg így s Te Gyermekedre mutatva mindig kegyesen mosolyogtál rám. Ez a mosoly biztatott, hogy ismétljem az üdvözlést s azért állandóan csak azt mondom: Üdvözlég Mária! Üdvözlég Mária! S most, mikor — nem képen — hanem a valóságban adod nekem az Úr Jézust, hogy is tudnám megállni, hogy szívűből fel ne törjön: Üdvözlég Mária! Üdvözlég Mária!

Üdvözlégység Mária! Üdvözlégység Anyám! Vezess az Úr Jézushoz... Készítsd el szívemet méltó szentáldozásra s amíg én a legnagyobb tisztelettel üdvözlöm szent Fiadat, mond el Neki azokat a szavakat, melyeket legszívesebben hallgat...

Malasztal teljes! Anyám, nézz gyermekedre. Mily óriási különbség van lelkem és Lelked között, szívem és Szíved között... Te mindig malasztal, kegyelemmel teljes voltál és én hányszor bűnnel vagyok teli. Te szép vagy, mint a hold és gyönyörű, mint a Nap én meg szégyenlem magam nyomorúságom miatt... Anyám, ha Rád nézek és figyelem szépségedet, érzem teljes méltatlanságomat, de így is csak növekszik a vágy bennem, hogy hasonló legyek Hozzád... Ó, bárcsak én is malasztal teljes lehetnék?!

Bárcsak nekem is minden gondolatom és érzelmem az Úr Jézus lenne, bárcsak Ő lenne lélekzetem, életem, bárcsak tudnák egészen hozzásimulni. Sok kegyelmet akarok szerezni; imádkozok... s tudod, ó Mária, hogy imádságaimban miről beszéllek leginkább. Virrasztok hajlamaim felett, hogy a bűn a kegyelem egy szikráját se lophassa el tőlem, megtagadom magam, hogy legalább egy kicsit letörjem magamban az önszeretetet, néhány erénygyakorlatot végzek... csekély eredménnyel! Még nem vagyok egészen az Úr Jézusé... pedig egészen az Ővé akarok lenni. Ó Mária, könyörülj rajtam. Segítsd megszerezni az Úr Jézus kegyelmét, segíts jól áldozni. Ó kegyelem Anyja, adj nekem legalább egy kis kegyelmet! Nem, az nekem nem elég... az Úr Jézus minden kegyelmét akarom. Kérj, járj közbe, szinte kényszerítsd szent Fiadat, hogy hozzám jöjjön és eltöltsön szeretetével.

Mi is lenne velem, ó Mária, Jézus nélkül? S mi lenne velem Nélküled? Nem a kegyelemmel teljes lélek a legkedvesebb Neked? Csak engem hagynál meg legutolsóknak, legnyomorultabbnak s azt akarnád, hogy összes gyermekeid között nekem legyen legkedvesebb kegyelmem? Tudod, hogy szeretlek, Hozzád imádkozok, Téged hívlak segítségül, hogy mielőbb az Úr Jézushoz jussak. Szent Fiadat pedig kérem és segítségül hívom, hogy minél kedvesebb lehessen Teelőtted.

Szerezd meg hát, ó Mária, nekem azt a legnagyobb és legkívánatosabb kegyelmet, hogy mielőbb egy lehessen az Úr Jézussal... Szauer János.

Mikor a megsértett isteni igazság haragja sujt.

Van már negyven esztendeje annak — hiszen kis gyermek voltam, mikor elbeszéltem hallottam —, amit most elmondani szeretnék. Egyik tisztánimeni, nagyrészt protestáns lakosságú faluban történt a következő megdöbbentő eset.

Gyakori, tartós, őszi esők jártak akkoriban, úgy hogy az agyagos föld már át és át volt itatva vízzel. Sár és pocsolya támadt mindenütt s bizony nagyon lassan ment az őszi betakarítás munkája. Még sok burgonya, répa várt kiasásra s félni lehetett, hogy megrothad a sáros földben.

Egyik esőmentes napon tehát buzgón hozzáláttak a krumpliásáshoz, hogy minél előbb védett helyen legyen a bő termés. Szó a mi szó, nehezen haladt a munka, mert az agyagos föld rátapadt minduntalan a kapákra s egyre tisztogatni kellett azokat, hogy dolgozni tudjanak vele. Bizony nem tetszett ez a munkásoknak s morogtak, zúgolódtak ellene — sőt káromkodtak —, így köszönve meg az Isten áldását. Különösen egy ember szórta egyre a gyalázatos megbántásokat a jó Isten ellen, cifrábbnál cifrább káromkodásokat köpködve. A jobbérzésűeknek fájt ez — hogyne fájt volna — s kérték szép szóval. Ne bántsd a jó Istent, hagyj fel már azzal a piszkos szavakkal! De ő erre még dühösebb lett s mikor újra tisztogatni kellett a kapáját, éppen a szántóföld szélén álló fészület közelében

volt. S elvakultságában szörnyű káromlással felemelte kapáját s rettentő rágon-dolni is — a fészület lábához sujtott, így akarva arról a sárt leverni. De az érc-fészület lába eltört s a káromló, istengyalázó ember lábához vágódott oly erővel, hogy a nyomorult embernek is rögtön eltört a lába, ugyanazon a helyen, ahol a fészületé... Most már a rémület ordítása tört ki istentelen száján, majd földre rogyva jajgatott... Jaj, jaj... megvert az Isten... Jaj, soha... soha sem káromkodom többet...

Pár percre döbbenetes csend támadt. Mindenki érezte, hogy itt a megbántott Isten sujtott vissza s a lelkek mélyén bánatos önvád emelkedett, hiszen talán egy sem volt a jelenvoltak között, ki elmondhatta volna, engem nem terhel a káromkodás bűne. Mindenki érezte, hogy bűnbánatra, engesztelésre van szükség s csöndes imafohászok, erős fogadások szálltak a megsértett Isten trónja elé, könyörületért, bűnbocsánatért esdekelve... Hisszük, hogy a mindenkor irgalmas Isten megbocsátott nekik. S bár arról nincs semmi tudomásunk, hogy az így sujtott ember megjavult-e, azt hiszem, jogosan remélhetjük ezt...

A másik megtörtént, szomorú eset a bájos Hegyalja vidékén történt, szintén pár évtizeddel ezelőtt. Egy egyszerű munkásról van szó, ki dolgos, munkabíró és munkaszerető ember volt, de szerencsétlenségére híres káromkodó. Talán mint kisgyermek kezdte el e rettentő szokást, eltanulva atyjától, anyjától és egész életének átká lett ez. Ha nem sikerült valami, ha elejtett valamit, ha hideg volt, ha meleg volt, ha esett, ha fújt a szél — szóval mindig és mindenért volt oka a szerencsétlenségnek, hogy káromkodjék! Ismerősei, munkaadói gyakran mondták neki:

Vigyázzon, mert pórul jár! A jó Isten túri egy ideig a káromlást, mert végtelenül türelmes, de ha betelik a mérték, lesujt haragja.

A munkás azonban sohasem szívlelte meg e jóakaró szavakat s tovább káromkodott. Egyszer aztán váratlanul véget vetett ennek az isteni igazságosságnak. Hideg téli nap volt, jégcsapok csüggték az ereszen s vastag fehér hólepel borított mindent, mikor ez ember disznóölést tartott. Hiszen éppen arravaló idő volt, senki sem gondolta, hogy a nagy jókedvvel kezdett disznóölés milyen siralmas torra fordul.

Úgy történt a dolog, hogy ez ember nagy meglepődöttségében — mert szép, kövér volt a leölt sertés —, újra és újra felhajtogatott a jó hegyaljai, forralt borból s bizony kissé érezte a hatását, bár jól hozzá volt szokva az italhoz. Így két nagy vödörrel a mély, kereskes kúthoz ment, hogy vizet vigyen a házba. Aztán amint húzta fel a lánccal a vödört, behajolt s lenézett a kútba mélyen. Erre elvesztette az egyensúlyt s fejével lefelé zuhant a kútba. Ottveszett nyomorultán... Mindenki azt mondogatta:

Ez az Isten büntetése a sok káromlásért!

(Folyt. köv.)

Észrevételek.

Az erények jósága is osztályozható. Pl. a tisztaság: szép erény; a szíveség: kedves erény; az adakozás: nemes erény.

Az adományok becsét leginkább az éhezők, a fázók és az elhagyottak értékelik.

Soha, de különösen télidőben ne mondjuk: Majd adok! Mert a [segélynyújtás] télen a legsürgősebb.

Brenner Tivadar.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Engesztelő kilencedünk. A Magyarországon elkövetett bűnök engesztelésére épült Örökimádás-templomban (IX., Üllői-út 75–77.) az idén is megrendezzük az év elején szokásos ünnepélyes engesztelő kilencedünket, mégpedig az ú. n. negyvenórai szentségimádással kapcsolatban február 9–17-ig.

Megnyitását (február 9-én 9 órakor ünnepélyes Veni Sancte!) a pápai nuncius úr Öexcellenciája vállalta. A szónokunk dr. Magyar István — a budai Szent Imre-kollégium prefektusa, a pécsi egyházmegyei missziós papi egyesületnek igen kedvelt világi misszionáriusa — vállalta.

Minden nap reggel 7 órakor a legmélt. Oltáriszentség kitétele, utána a zárdai szentmise. 8 órakor csendes mise, 9 órakor engesztelő szentmise (naponta más Oe. igazgató mondja), a Zárda karának énekével.

A szentmise után vallásos és társadalmi egyesületek szentséglátogatásai (délután 4-ig) megbeszélés szerint a Zárdával, IX., Üllői-út 75.

5 óra 15 perckor lesz minden nap a szentbeszéd, utána pedig engesztelő ima és ünnepélyes főpapi áldás.

Az Actio Catholicának a káromkodás elleni hadjáratába kapcsolódva, ebben az évben az engesztelő nagykilencedünk minden egyes napjára egy-egy különleges szándékot tűzünk ki, hogy engeszteljünk azokért a bántalmakért, amelyekkel az Úr Jézust káromkodással illetik. — **I. nap.** Engesztelés azokért a törvényekért, amelyek az Egyház és intézményei ellen irányulnak és az Úr Jézus nevét káromolják vagy mellőzik. **II. nap.** Engesztelés a káromkodásokért, amelyekkel a szülők családjukat botránykoztatják. **III. nap.** Engesztelés a káromkodásokért, mellyel az Úr Jézus Szívének oly kedves ifjúság Öellene vét. **IV. nap.** Engesztelés a káromkodásokért, mellyel a hitetlen tanítók és nevelők a gondjaikra bízott ifjúságban aláássák az Isten és a Megváltó iránti tiszteletet. **V. nap.** Engesztelés a káromkodásért a vallástalan sajtóban és irodalomban. **VI. nap.** Engesztelés a káromkodásért, melyet az erkölcstelen művészet fejez ki. **VII. nap.** Engesztelés a rossz színdarabokban és filmekben elkövetett káromkodásokért. **VIII. nap.** Engesztelés a katonák káromkodásáért a harctéren. **IX. nap.** Engesztelés a káromkodásokért, mellyel a szenvedők panaszkodásuk során gyakran vétnek.

Azt mindnyájan tudjuk, hogy a jó Isten rajtunk csak úgy segíthet, ha megterünk és hibáinkért elégtételt adunk. Ennek a célnak a kimunkálására egyszerű alkalom az engesztelő kilenced, amelyre szeretettel meghív minden katolikust az Orsz. Közp. Oltáregyesület és a Mária Reparatrix (Örökimádás) zárda,

Az oltáregyesület plébániai alakulatai Budapesten legalább megbízottaik (csoportok) által képviseltessék magukat, míg a vidéken egy megfelelő órában tartott csoportos szentséglátogatást (hangos engesztelő imával) kérünk az oltáregyesületektől.

Csoportos lelkigyakorlat Központunkban, február 18–22. Szent Anna kongregáció és dolgozó nők. (Egy lazarista atya.)

Február 23–27-ig a fájdamas Szűz kongregáció és úrinők. (P. Tornyos S. J.)
Március 18–22-ig a Virgo I. kongr. csoport és hivatalnoknők. (P. Kardas S. J.)
Március 24–28-ig Keresztény Anyák és úrinők. (P. Somogyi S. J. provinciális.)
Jelentkezni (bentlakásra és étkezésre!) legalább 10 nappal a dátum előtt (Üllői-út 77. lelkigyakorlatos házunkban).

Terjesztőnői ülésünkön tartott beszámolók kapcsán hangsúlyozzuk az oltáregylet helyi történelmének ismeretét (a tettek beszélnek és a jó példa vonz), az érzékenykedés elleni küzdelmet (nagy szeretet a fő gyógyszer) a közösség szellemének ápolására (főleg a fiatalság miatt) télen műsoros esték, nyáron kirándulások rendezését. A beszámolókra visszatérünk!

A Szent Kereszt Oltáregyesület 1941. évi beszámolója. Az Oltáregyesület egyik legmozgalmasabb, legeseménydúsabb éve záródott le. Ebben a kis beszámolómban nem ragaszkodunk az időbeli sorrendhez, hanem inkább a fontossági szempontot vesszük figyelembe.

ÖRÖKIMÁDÁS

Az év kimagasló eseménye volt az 1941 december 14-én a Bíboros Hercegprímás úr által tartott tagfelvétel és zászlószentelés. Ekkor volt ugyanis az új plébánialak felavatása is. Ötven új tag járult a bíboros Főpásztor elé, Aki mindegyik felavatottnak sajátkezüleg tűzte fel az Oltáregyesület jelvényét. Beszédében az áldozatos, tettekben megnyilvánuló vallási életre hívta fel a tagok figyelmét. Nehéz időkben még inkább kell iparkodnunk, hogy életünkkel és cselekedeteinkkel kiengeszteljünk az Egek Urát. Az egyesület zászlajára soha nem szabad szégyent hozni.

A tagfelvétel után a zászló megszentelése következett. Az egyik oldalán az Oltáriszentség, a másik oldalán Magyarok Nagyasszonya képevel díszített gyönyörű zászló igazán impozáns látványt nyújtott és mindenki őszinte szívvel és örömmel állapította meg, hogy az érte hozott csekély áldozat igazán nem volt hiábavaló. A zászlóanyai tisztet a két elnök: Angelus Béláné és Lázár Béláné látták el együttesen. Az értékes zászló árának jó részét (500 P-ből több mint 300-at) zászlószögek alakjában gyűjtöttük kizárólag az Oltáregyesület tagjai között. A zászlószögeket a plébánialak megáldását követő ünnepély keretében verték be a jelenlevő tagok. Élmény volt és élmény marad ez a nap minden tag részére! Az eredmény is nagyszerű: száznál jóval több tagunk van!... Pedig nemrég még csak 50-en voltunk. Ma az Oltáregyesület az egyházközség nemcsak legjelentékenyebb, hanem legnépesebb egyesülete is.

Ami az évközi munkát illeti, abban a megszokott munkaprogramtól semmi eltérő nem volt. Kiemeljük azt, hogy mi nemcsak az elsővasárnapi szentségimádási órát használtuk fel megfelelő lelki irányítás megadására, hanem minden hónap második csütörtökén gyűlést is tartottunk. A templom ugyanis egyes dolgok megvitatására nem alkalmas; minden tagot külön értesíteni is — sokszor mivel rövid az idő, vagy mivel szinte minden tagunk lefoglalt és nincs, aki értesítse őket — nagyon nehéz, így pedig könnyebb megoldani, mert havonta két órát szinte minden tag tud áldozni a gyűlésre. Mindenki külön-külön névre szóló meghívót küldünk minden gyűlésre. Így az a tag is tudomást szerez az időpontról, aki esetleg nem a mi templomunkban hallgat szentmisét. Ezt a kis fáradságot — 100–200 meghívó megírása — igazán szívesen vállaljuk, mikor látjuk, mennyivel többen jönnek gyűléseinkre, mint meghívás nélkül! És imponál a tagoknak is, hogy nem feledkeznek meg róluk sem a vezetőség! Ezek a gyűlések bármit kérdezhetnek a tagok. Ebben az évben főleg az önévelés, szentté-levés és szentgyónásra vonatkozó kérdésekre kaptak megfelelő alapot és útbaigazítást. A két nyári hónapban — július, augusztus — természetesen szünetelt az egyesületi élet is. A templomi szentségimádási órákat azonban ekkor is tartottuk. A tél folyamán is szénhiány miatt elmaradtak gyűléseink.

Ami az egyesületi produkált munkát illeti, ebben az évben bizony új dolgokkal nem dicsekedhetünk. Befejeztük még az előző évben megkezdett 16 darab minisztránszoknya varrását. Amikor szükséges volt, hetente tartottunk munkaórákat 15–20 tag részvételével. Több tagnak egyszerre nem tudunk munkát adni, mert nincs megfelelő anyagunk. Ha az egyesület több pénzzel rendelkezne, bizony sok mindent lehetne és kellene is csinálnunk. Természetesen a közben szakadozó egyházi ruhákat is folyton javítottuk, felöltöztük. Ilyen bizony bőségesen akad templomunkban, mert ruháink nincsenek a legjobb állapotban. Nagyon sok a kopott és már szinte használhatatlan, elnyútt ruha. De a szeretettel végzett munka addig mindent pótol, míg újakat nem tudunk szerezni vagy csinálni.

Az egyesület fő törekvése ebben az évben az egyesületi zászló megszerzése volt. Egyházközségünk már szinte minden egyesületének volt zászlója, csak nekünk nem. A zászlót a Jó Pásztor zárdában rendeltük 500 P-ért. Formája lobogó. Ezt a formát találjuk célszerűnek, mert így a hímezések nem töredeznek össze, nem kopik olyan könnyen és a két oldal képe — az Oltáriszentség és Magyarok Nagyasszonya — teljesen látható. Még a legszegényebb, nyomortelepen lakó tagjaink is, szinte saját szájuktól elvont filléreikkel rendelték meg a zászlószögeket. Mondhatja az egyesület, hogy igazán az övé a zászló, mert mindegyik tagja kivette részét árából.

Budapest, 1942 január 14-én.

A «Szent Kereszt Oltáregyesület» vezetősége.

Engesztelés a káromkodásokért!

Az A. C. mozgalmat indított a káromkodások leküzdésére. Az Isten áldása legyen rajta! Lelkesen fogadta minden katolikus — de másvallású keresztény is —, akinek a lelkében ég a hit világossága s aki előtt szent az Isten és az Ő szentségeinek és szentjeinek neve.

Gyűléseken, templomi szószékeken gyújtó beszédek, nyomukban az Isten gyermekeinek feltárt energiái feszülnek, tennivágyanak mindenütt, ahol ez kötelességük. És már tettek is sokan! Hallottunk műhelyekről, üzemekről, ahol ki hirdették «a káromkodót azonnali elbocsájtással büntetjük». Másutt: «az első káromkodás büntetése egy napi munkabér, a második káromkodásé három napi munkadíj, melyet a plébániára küldenek Szent Antal szegényei részére. A harmadik káromkodás feltétlen elbocsájtással jár!»

Igazuk van, a káromkodó ember nemcsak magára, hanem a műhelyre, de az üzemre is az Isten büntetését provokálja. Hazafiatlan is, mert a káromkodások miatt nem lehet kedves az Úr előtt a hazánk sem. Az országunkról elmaradt Isten-áldás miatt pedig mindenki szenved, jó és rossz egyaránt.

Kedves oltáregyesületi testvérek, legyünk mi a káromkodás ellenes akciónak zelátorai: mindig föllépésre kész bátor előharcosai.

1. *Magunk semmi szín alatt* (még tréfából se, mások káromkodásának elmondásával) *se káromkodjunk!* Borzasztó ellentét a káromkodás és az oltáregyesületi hivatás! «Nem engesztelhet, aki sért» (Maria de Jesus) Nem gyógyít sebet, aki föltépi azt!

2. *Ne tűrjük a káromkodást!* Mindenkit jogunk van rendreutasítani, mert a káromkodás a büntetőtörvénykönyvbe ütközik. Á B. T. K. 190. § így szól: «Aki Isten ellen intézett gyalázó kifejezések által közbotrányt okoz vétséget követ el és egy évig terjedhető fogházzal büntetettetik.» Aki nem fogadja el a rendreutasítást, azt okvetlenül adjuk át a hatóságnak.

3. *Engeszteljük a káromlásokat!* Amennyire förtelmes és gyalázatos bűn a káromkodás, annyira fenségesen komolynak és mélységesen alázatosnak kell lennie az érette teljesített engesztelésnek! Az isteni Fölség teljes méltóságát érezze át az oltáregyesületi engesztelő! A világmindenség teremtmény, fenntartó és gondviselő Ura egész Fölségét, abszolút tökéletessége, szépsége, jósága, irgalma, szentsége egész ránkhatását tükrözze az engesztelésünk. Legyen ott ajkunkon az Isten és Üdvözítőnk szentséges neve előtt állandóan a «jó», illetve az «úr» jelző. Hozzá viszonyítva senki sem jó, senki sem úr igazán. — Amikor Előtte vagyunk néha — egy percre — némuljon el ajkunk és a lelkünk «sütkérezzék» az Úr szent fölségének sugaraiban: hogy fölmelegedjünk a hűség, szeretet hőfokára és erősen tudjuk tartani magunkat az emberek kórusának hamis hangjaival szemben az igazi hangon, amelyet a jó Isten írt szívünkbe:

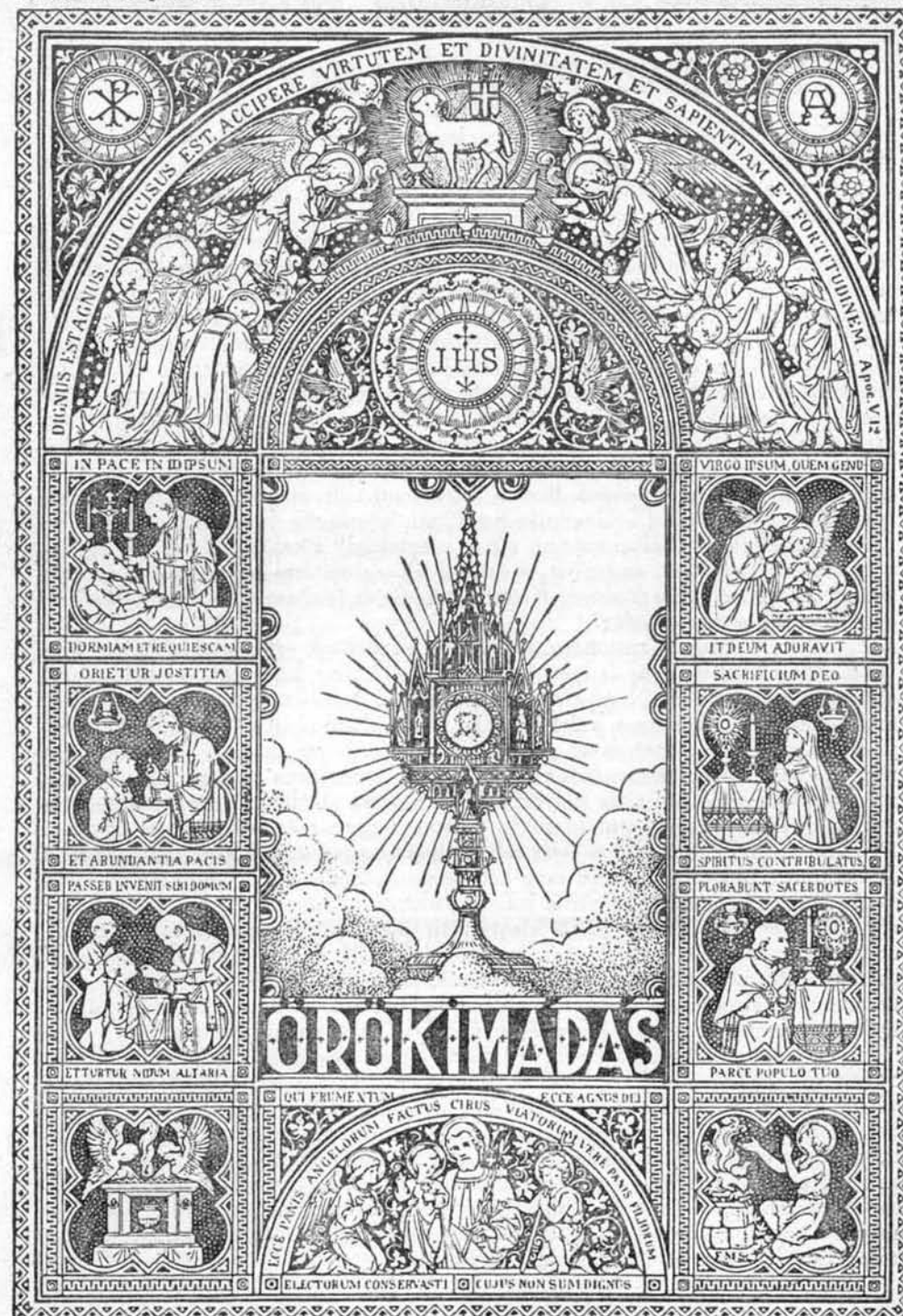
«Áldott legyen az Isten, áldott legyen az Ő szent neve.» Amen.

VATÉLJES • BÜCSÜNK

Febr. 2., febr. 5., febr. 6., febr. 26. Egy tetszésszerű napon az egyéni imádásióra napján, az oltáregyesület gyűlésén és közös oltáregyesületi ájtatosságon való részvétel napján.

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAJ GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS

Stephancum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

KERESZTÉNYEK LEGYÜNK!

Isten országának földi része a kereszténység. Keresztény azt jelenti: Krisztushoz tartozó, Krisztushoz hasonló. Aki krisztusi: Reá emlékeztet gondolkodása, magatartása, cselekedetei, egész élete minden — észrevehető — megnyilvánulásában.

1. A kinyilatkoztatás és a kegyelem világosságánál keresztül látunk a látszatokon. Gondolataink a valóságokat érintik. Ezek a valóságok hol kiábrándítóak, hol meg nagyon vigasztalóak és édességes tartalmúak, bármennyire visszaszít is a látszat. Amikor árpádházi Boldog Margitunkat szennyos, foltos ruhában, térdén és két könyökén állva imádkozni látták, szerzetestársai megbotránkoztak rajta, pedig a lelkében az engesztelés édes mézét vitte Isten színe elé. Az Úr értékelte és elfogadta áldozatait, mert megmentette, feltámasztotta Magyarországot. Neri Szent Fülöpöt még a pápa is bolondnak gondolta a kisült, hogy a látszat mögött az alázatosság hallatlan nagyságú gyémántja csillog és a Krisztus szeretetének — szinte az örültségig fokozott hajtóerői működnek. Amikor meghalt kitűnt, hogy nem bolond, hanem nagy szent volt, aki visszahódította Krisztusnak a római ifjúságot. Gondolkodjunk mi is mindig krisztusi módon, felső világítás mellett, az Ő elvei szerint, akkor megtaláljuk a valóságok világát, amelyben minden annyit ér, amennyit az örökkévalóságban érni fog. *Mindent az örök élet szempontjából nézni és akarni Krisztus példája és tanítása, irányítása mellett — ez a keresztény gondolkodás!*

2. Az életünk, a magatartásunk és cselekedetünk ezt a gondolkodást tükrözzé. Meg lehet ismerni az igazi keresztényeket! Nem hangosak, de bátran szót emelnek, amikor kell. Nem dicsekszenek «én jó katolikus vagyok»-kal (amikor ezt mondja valaki, rendesen azért mondja, mert valami olyat tett, amit nem tesz a jó katolikus!), hanem ehelyett az életük mutatja, hogy azok. A jó keresztény: naponta imádkozik, vasárnap és a parancsolt ünnepeken elmegy szentmisére, meghallgatja — és kritizálás helyett inkább magára alkalmazza — a szentbeszédet is, elvégzi húsvéti szentáldozását, résztvesz egyháza gondjaiban és ügyeivel törődik, iparkodik művelni a saját lelkét, hogy napról-napra közelebb jusson a jó Istenhez, Aki előtt egyszer meg kell jelennie. Sokat eltűr embertársaitól, de nem enged a keresztény elvekből soha; különösen akkor nem, ha engedékenysége másokat is tévedésbe ejthet. Most olyan idöket élünk, amelyek azt követelik, hogy százszázalékos keresztények legyünk. Ha akármilyen «angyal» is az, aki mást hirdet, mint az igazán krisztusi elvet és akármennyire divatba jött is, legyen bátorságunk kimondani rá az anathemat. Ne kövessük az elvtelenek önzéstől irányított gerinctelenségeit! Az igazság győz! És Krisztus maga az igazság!

Oltáregyesületi életünknek is a tiszta kereszténységünk talaján kell állnia, onnan kell kinőnie azzal a többlettel, melyet — az Eucharisztia imádása, gyakori vétele, az Úr áldott jelenlétének tudatától megszentelt és irányított — élet teremhet. A mi keresztény életünknek már nélkülözhetetlen az eucharisztikus világ, mi olyanok vagyunk, mint csak a forrás mellett élő növények: szeretjük a kegyelem állapotát, szeretjük a «bőségesebb élet» stílusát, amelyben a Krisztustól kapott «talentum» kamatot is hoz abban a munkában, melyet Érette végzünk szegény templomainak felszerelésével, oltáregyesületi tevékenységünkkel. Igaz keresztények, Krisztushoz méltóak legyünk!

Mátrai Gyula dr.

Gyümölcsoltó Boldogasszony ünnepére.

És hogy az angyal köszöntött Téged,
Megszépítetted ezt az Életet...

Fiút fogantál és fogant az öröm,
Nem boríthat el már a könnyözön.
A Fény, a Tény, a Valóság vezet,
Hogy Drága Szűz: az Isten szeretett
Téged: szűzies, édes valódban
És a Gyönyörűség reménye ott van
Már azóta minden emberi szívben
És lejött a Földre az éden,
A Menny hullt alá, hogy hódola
Előtted szép Szűz, Isten angyala. Gálosiné Ottlik Myra.

Szentséges Atyánk — a minden magyar szívéhez oly közelálló pápa — ez év május 13-án ünnepli püspökké szentelésének 25 éves jubileumát. A szent-
atya kívánsága, hogy az évfordulót az egész földkerekségen «a pápa szándékára»
végzett imákkal, szentmise-hallgatásokkal, szentáldozásokkal és erénygyakorla-
tokkal ünnepeljék meg. A Központ már az ünnepélyes kilencedet felhasználta
arra, hogy — ez irányú — propagandát elindítsa. Ennek eredménye: 187 szent-
miseszolgáltatás, 471 szentmishallgatás, 470 szentáldozás, 1834 szentséglátoga-
tás, 16.551 szentségimádási óra, 89 keresztút, 2.763.227 erénygyakorlat (ebben
az euch. gyermekek részvétele is) 112.681 ima, 629 litánia, 68.113 lelkiáldozás,
egy szegény mosónő (aki mindennap lefoglalva nem vehetett részt a novénán)
egy napi keresetét 6 P-t ajánlott fel a templom céljaira. A gyönyörű bekezdés
életerős folytatására kérünk buzgó munkát oltáregyesületi fiókjainktól, hogy
propagandájuk eredményeként ne csak az erénygyakorlatok száma legyen olyan
nagy, hanem nőjön a többieké is. A lelkicsokor bejelentésére az oltáregyesületek
ügyvezető elnököit kérjük fel annak tiszteletteljes jelzésével, hogy a jelentésük
postára tételét legkésőbb márc. 25-re kérjük. Nekünk is kell idő az összeszámolásra
és az Országos Központi Oltáregyesület díszes lapjának kiállítására, melyet április
10-ig kell az A. C. központba eljuttatunk.

Nagyheti séta az örök városban.

Római élmények.

Nagypéntek van, Róma templomai telve ájtatoskodó hívőkkel. Felhőtlen égről
ragyognak a napsugarak a San' Pietroba; délre jár az idő s imámat végezve a Vatikáni
kertekbe tartok. Bejáratát svájci gárdisták őrzik, a kert hivatalában megkapom a be-
lépőjegyet a kertek megtekintésére.

A bejáratnál kis Campo Santo (-temető) van, ahol az 1450-i jubileumi évben el-
hunyt zarándokok pihennek. Tovább menve pompás épület látható, Vatikán-város
állomásépülete; impozáns, oszlopos előcsarnoka előtt remek szökőkút pompázik. Bete-
kintek gyönyörű márvánnyal borított várótermébe. Érdekes a sínek végén levő hatalmas
vaskapu, rúgóra záródik, ha a vonat a pályaudvarra befutott. Nagy fehér épülettömbhöz
közeledem, Vatikán-város kormányzó palotája ez, hol a külföldi uralkodók is megszáll-
nak, ha a Szentatyánál látogatást tesznek. Majd hatalmas antennát pillantok meg, a
Vatikán rádióállomásához érek, berendezését maga a rádió feltalálója Marconi tervezte.

Most a Vatikán-város legkimagaslóbb részéhez jutok, az obszervatoriumhoz, alapítása XIII. Gergely pápa érdeme. Sétálok a szépséges zöldelő pázsitok, csobogó szökőkutak között és ismét egyszerű palotát látok, az etiop-szemináriumot, hol a «feketebőrű» kispapok nevelődnek. Messziről idelátszik az új Pinacoteca (-képtár), XI. Pius pápa emeltette, mögötte csodás allé húzódik. Visszafelé tekintek s a kertek dombjain állva rám ragyog a Péter-kupola. Járók-kelek a tágas utakon, próbálók kis virágot letépní emlékül a sárga köntösbe öltözött bokrokról, ami nehezen sikerül az utakon cirkáló pápai csendőrség őrszemei miatt. Búcsúznom kell a kertektől; Isten veletek «meghitt, kedves kavicsos utak, susogó misztikuseltűt fakirályok, — ahol csak emlékek járnak már a multból s halkszavú istenbenező szent emberek —, ezek a vatikáni kertek!»

Athaladok a Tiberisen, elhagyom a Piazza Veneziát s a régi császári fórumok mellett közeledem a kereszténység egyik legszentebb emlékéhez: a Colosseumhoz. A hatalmas travertin-kőből épült amfiteátrum óriási romjai, melyek között egykor a vadállatok üvöltése és a vértanuk sírása hangzott: «Ave Caesar, imperator morituri te salutant» («üdvözlégy Cézár, a meghalni vágyók üdvözlnek Téged!») — most néma csendben merednek a magasba. Délután 3 óra van és nagypéntek! Térdreomlok a cirkusz páholy-maradványai között, amelyeket nagy vaskapcsok tartanak össze s míg forró imát küldök a szent vértanukhoz — emlékezem! Itt öröltetett meg a vadállatok fogaitól antiochiai Szent Ignác, Szent János apostol tanítványa Traján császár uralkodásakor «hogy Krisztusnak tiszta gabonája legyen», itt nyerte el vértanúságát a kis Szent Pongrác, imája kérésére egy tigris ugrott nyakára s végzett vele s volt olyan nap is, amikor háromszáz nőt feszítettek keresztre ezen a hatalmas arénán, amelynek porondja most fel van nyitva, látszanak a vadállatok zárkái, melletük a fogoly keresztények börtönei. Néhány zarándok érkezik közben, ők is körüljárják a romokat, szemük csendes meghatottsággal nézi a Colosseum hangtalan tömegét s lelkük révedezve a multba tekint.

Kocsira ülök, hogy a Callixtus-katakombákat megtekintsem. Utam a Palatinus és Caracalla császár thermái mellett vezet el s csakhamar «az utak királynőjén» haladunk, a Via Appián. Kr. e. 312-ben Appius Claudius censor építtetett lávakövekből s ezek a régi nagy kövek mind láthatók is a már újabban épült kocsit mentén. «Óh ez az út! Lelki embernek örök elmélkedő téma, te Via Appia, utak királynéja!» Ez úton ment egykor a «nemzetek apostola» Szent Pál katonai kíséretével s az üldözések elől menekülő apostolfejedelem Szent Péter, kinek itt megjelent Krisztus. «Domine quo vadis?» («hová mégy Uram?») — kérdi Péter az Urat. S mikor az Üdvözítő felelete elhangzik: «Venio iterum crucifigi» («megyek magamat ismét keresztre feszíttetni»). Péter megérti, hogy Krisztus másodszor akarja magát keresztrefeszíttetni érte, ha Ő elmenekül a keresztthalál elől, mire visszafordul Rómába, hogy alávesse magát a keresztrefeszítésnek. Szép kis szürkemárvány-kápolna örökíti meg a jelenés helyét, homlokzatán a felirat: «Domine quo vadis?» Belépek a szent helyre, hol rövid pillanatokig ugyan, ám annál bensőségebben imádkozzam. Néhány szép régi festmény s Michelangelo Krisztus-szobor másolata díszíti a csendes, elhagyatott kis szentélyt. Ez hát a hely, hol Simon Péter megegyeszer láthatta halála előtt Mesterét!

Kocsim már künn jár a földek között s itt a falakban mindenütt láthatni a katakombákba nyíló ajtókat, felettük a sárga falakra nagy fekete betűkkel van felírva a katakomba neve. «Katakomba Domitilla», olvasom az egyik feliratot. Ime, a császári dinasztiákból is kerültek ki vértanuk, mert ez a katakomba Domicián császár unokabátyjának, Flavius Clemens consulnak feleségéről van elnevezve! Hamarosán a Callixtus-katakombához érünk, a kocsi megáll. A vezető pap hosszú kis gyertyát ad s megindulunk lefelé az éppen itt összegyűlt zarándok. 50—60 méteres mélységben vagyunk lenn a föld alatt, az őskeresztények temetkezési helyén, a falakon kinőtt a fű és csurog róluk a víz. A sírokat befedő kis márványlapokon a kereszténység szent jelvényei: a galamb, az olajág, a kereszt látható s azoknak nevei, kik itt nyugosznak: «in Pace», — in Deo» — mint a márványlapokra karcolt feliratok mutatják. A hosszú háromszázados üldözések alatt idejártak hitoktatásra is az őskeresztények, amint a falakon ott maradt rajzaikból látható, amelyeken megelevenedik előttünk a biblia és a katekizmus. Egyes vértanuk csontvázaival üvegkoporsóban nyugosznak. Járjuk a hosszú keskeny folyosókat s az im-

bolygó gyertyafény mellett betűzzük a nevezetesebb sírfeliratokat, miket Damazus pápa szerkesztett, míg csendes imánk «átrezgi a sírboltokat, hol nyugosznak a vértanuk, várán békében míg a test dicső feltámadásra jut». (Mindszenty G.)

Amikor kijövök a katakombából a leáldozó napsugarak aranyos fénnel vonják be a tavaszi pompába úszó tájat s ez a fény megpihen a mezők határában magányosan álló császári tisztnek: Szent Sebestyénnek bazilikáján. A kocsi befelé tartunk az örök városba a Lateráni bazilikához. Ennek közelében a Sta Croce (Szent Kereszt) bazilika előtti téren óriási néptömeget pillantok meg s ékes bordó-selyem baldachin alatt hozza ki a papság remekművű ereklyetartókban a bazilikában őrzött szent ereklyéket: az Úr Jézus töviskoszorújából két tövist, egy szeget, amivel átszegezték s keresztjének tábláját; ezekkel áldást adtak a hívők sokaságára, akik itt kiszorultak a templomból. Bent, a Lateráni bazilikában fényárban tündökölnek a keresztthajó fenséges mozaiképei, a szentélyben remek férfikar éneklő a lamentációkat, mintegy kétezer ember hallgatja mély áhítattal, magam pedig leborulok a pápai oltár előtt, amelyben az utolsó vacsora asztallapját őrzik, s a fájdalmas rózsafüzért medítálok.

Már beesteledett, mikor eljövök a bazilikából s a szemben levő Scala Santára (=szent lépcső) sietek, nem lévén Rómában szent sír a templomokban a nép mindennün ide zarándokol, Pilátus palotájának lépcsője ez, amelyen Urunkat a megostorozás után lehozták s amelyen csak térdén állva szabad felmenni. A nagy néptömeg most valósággal viszi fel az embert, míg a lépcsők végén levő kis kápolnában megpihenhet a zarándok. Mikor este 9 órakor eljövök, még újabb csoportok jönnek, bizonyára egész éjszaka járja a nép a szent lépcsőket.

Éjszaka van. Az örök város elpihent, penzióm kertjének pálmáit meglibbenti a szél s a hatalmas faóriások némán hódolnak Annak «Aki érettünk keresztrefeszíttetett!»

Hoffer Ilona róm. kat. hitoktató.

Mikor a megsértett isteni igazság karagja sujt.

(Folytatás.)

Még egy harmadik gyászos esetre is emlékszem, mely a Nyírségben történt. Vasuti munkás volt a nagy káromkodó, ki napról-napra botrányoztatta bűnös szájával környezetét. Ez is javíthatatlan, megrögzött ember volt, akin a jóakarató figyelemztetés nem fogott semmit, csak annál gonoszabbul folytatta szörnyű szokását, ha valaki rászólt a káromkodás miatt. Pedig ennek is megjósolták:

— Vigyázzon, mert az Isten nem ver bottal, de egyszer csak megelégedi a maga gyalázatos beszédeivel.

Kacagott az ilyen mondásokon s eldurvult lelke nem hajlott semmi jóra. Egyszer aztán megtörtént a baj. Elgondolkozva haladt a pályatesten, nem ügyelt semmire s a robogó vonat elütötte. Darabokra zúzódott, teljesen össze lett törve. Isten malmait lassan, de biztosan őrölnék! S bár olykor nagyon sokáig vár a hosszútűró, irgalmas Isten, a megrögzött bűnös egyszer mégis elveszi büntetését, ha nem itt, hát a másvilágon.

Szomorú elgondolni, hogy nálunk, Magyarországon, mily rettentő pusztítást visz végbe a lelkekben a káromkodás! Talán nincs más ország, hol többet vétenének e szörnyű bűnnel, mint éppen nálunk. Nem kellene-e minden jóérzésű embernek összefognia, hogy irtóhadjáratot indítsunk a káromkodás ellen? Az Actio Catholica már megmozdult s engesztelő napokat tartottak a káromkodások engesztelésére. Az Örökimádás-templomban is engesztelő szentórát tartottak e célból s a szívét-lelket indító szép beszédek és imák, melyek ennek keretében elhangzottak, bizonyára sok nemes elhatározást váltottak ki és sok kegyelmet esdet-

tek ki a káromkodók megtéréseért. De szabad-e megállanunk? Mikor szinte szakadatlanul folynak a földön a káromlások, nem kellene-e szakadatlanul engesztelnünk is ezért? S miért ne lehetne? Ha minden jólelkű katolikus naponta imádkozna, kis áldozatokat hozna e célból, így szüntelen lehetne engesztelés is, mert minduntalan fel-felhangzana egy-egy buzgó fohász, egy-egy alázatos imádság a Magasságbelinek trónja elé. S ha a jámbor lelkek szentmiséket, szentáldozásokat, szentségimádásokat ajánlanának fel száz és százszor, mily engesztelő folyamat indulna folyton ég felé, egyesülve az Örök, Legfőbb Engesztelővel, az Eucharisztikus Jézussal... S milyen szép szokás lenne, ha az elhangzott káromlás helyén egy-egy jó lélekből azonnal feltörne egy engesztelő fohász: «Áldott legyen az Isten! — vagy — Dicsőség az Atyának és Fiúnak és Szentlélek Istennek stb.» Ha lennének bátor hívők, asszonyok, gyermekek, kik a tetthelyen azonnal legalább így engesztelnének. S talán a káromlók is ráébrednének lassanként, hogy szörnyű gonosz dolgot cselekszenek. Ha állandósítva lennének az engesztelőnapok, legalább havonta egy-egy minden templomban, nem eredményezne-e sok-sok megtérést?

Hallottam egyszer egy tanítónőről, ki nagy szíveket rajzoltatott az iskolás gyermekekkel, kis virágfüzerekkel körülvéve s ráíratta e szavakat: A mi családkban senki sem bántja meg Jézus Legszentebb Szívét káromlással!! Mi Őt szeretjük, tiszteljük, megbántani nem akarjuk! S aztán fölfüggesztették a kis falusi lakásokban, hogy ez csöndes figyelmeztetés legyen a káromkodások ellen. Milyen jó lenne, családfelajánlással kapcsolatban Jézus Szíve-képeket felfüggesztetni a családokban s alája írva valami hasonló ünnepélyes ígéretet a káromlások ellen.

Ezek csak kis gondolatok, de aki a Szentlélek Úristen irányítása alatt tenni akar valamit e szörnyű magyar bűn megszüntetéséért, mely annyi átkot és büntetést vonzott már szeretett hazánkra, bizonyára fog eredményt elérni. Tehát kezdjük meg a munkát, ki-ki tehetsége, körülményei szerint. Ezzel a jövő Magyarországot is építgetjük, de sok lélek örök üdvösségét is. Fel tehát a nagy káromkodás elleni hadjáratra, Jézus Szívének áldása lesz velünk! X.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Engesztelő kilencedünkkel kapcsolatban hálás köszönetünket iktatjuk ide mindazokkal kapcsolatban, kik novénánk munkái voltak: *Magyar István* szónokunkat, ihletett, lélekemelő szentbeszédeiért illeti az első hely. *Rotta Angelo* c. érsek, apostoli nuncius kétszer is elfáradt hozzánk. A megnyitásra és febr. 12-én a budapesti olaszoknak lelkes szentbeszéddel imaórát tartott. *Hász István dr.* tábori püspök végezte a befejező ájtatosságot a negyvenórai szentségimádásra előírt körmenettel és Tedeummal. Áldást tartottak: *Dr. Hamvas Endre* ér. ált. helytartó, *Dr. Mészáros János*, *Dr. Pataky Arnold*, *Krywald Ottó* prelátusok, *Bliesner Agoston* prépost, *Molnár László* és *Krizs Árpád* apátok. Engesztelő szentmisét mondtak: *Mihalovics Zsigmond* prelátus, *Dr. Erdey Ferenc*, *Dr. Hévey Gyula*, *Kriegs-Au Emil*, *Dr. Tiefenthaler József*, *Dr. Töttössy Miklós* pápai kamarások, *Zaymus Gyula dr.* érseki tanácsos és *Farda Adolf* plébános. Velük jöttek szép számmal az oltáregyesületük képviselői is, úgy hogy az idén mindig sok áldozó (szinte az összes jelenlevő!) volt az engesztelő szentmisén. Engesztelő szentséglátogatást a Szent Margit intézet, a Ranolder-intézet, a jezsuita iparos Mária Kongregáció, az összes oltáregyesületi Mária Kongregációk csoportok és több kisebb csapat végzett. Egészen

szabályos (három elmélkedési ponttal) szentórát végzett febr. 9-én a *Kioe*, (Gellért ftdővel) febr. 12-én a budapesti női *Mária kongregációk* (P. Virág S. J. vezetésével) febr. 15-én a Szent Anna kongr. rendezésében — családapák és anyák (Magass. táb. lelkésszel) és febr. 16-án este — ez volt talán a legimponálóbb — a Kloss hatszáz tagjának részvételével Nagy Miklós A. C. titkár vezetésével. Febr. 17-én a közp. szeminárium és papság szentórája. Mindez mögött a megrendezés nehéz és áldozatos munkájának névtelenjeit látjuk még meg, akik lelkesedéssel és kitartással agitáltak, kilincseltek a novéna sikere érdekében. Isten fizesse meg mindenkinek fáradságát! Híveket és papokét egyaránt köszönjük! Novénánkon először jelent meg az egész budapesti papság is. Az utolsó napon élén az érseki helytartóval, Krywald és Tower prelátusokkal *Galla Ferenc dr.* és *Baranyai Jusztin* egyetemi tanárokkal, *Molnár* apátesperessel, *Zimányi* piarista rendfőnökkel az egész budapesti papság képviselője, úgy hogy reggel a 9 órai szentmisén 24 pap és a legtrikábban frekventált órában 1—2-ig is 11 pap térdelt a szentségi Úr Jézus előtt. A központi szeminárium növendékei pedig ezen az utolsó napon — négyen félóránként váltva egymást — csatlakoztak az engesztelő imádatot végző papokhoz. Azt hisszük, az engesztelés sok-sok olaja ömlött a lelkekből az Úr Jézus sebeire és gyógyította a káromlások és más bűnök okozta fájdalmakat.

Változások: özv. *Gróf Apponyi Albertné*, a koronázó főtemplom oltáregyesületének elnöknője, húsz évi buzgó tevékenység után egészségi okokból lemondott tisztségéről. Az egyesület hálából örökös díszelnőkévé választotta, utódja pedig *Dr. verseghi Nagy Elekné* lett. A központi választmány mindkettőt levéllel köszöntötte.

Febr. terjesztőnői ülésünkön a kőbányai oltáregyesület áttekintő beszámolóját özv. *Nagy Aladárné* adta elő. Beszámolójából láttuk, hogy az egyesület mennyi viziontagságon ment keresztül, míg az ő elnöksége alatt ezelőtt három évvel a rendes élet medrébe visszatérhetett. Kiemelte az előadó özv. *Losteiner Károlyné* alelnöknőnek az újjáélesztés és az egyesület életében való nagy érdemeit. — Ezután özv. *Losteiner Károlyné* a kőbányai ifjúsági csoport életéről számolt be. Már 49 tagja van az ifjúsági csoportnak. *Draskovits Károly* lelkes irányítása és özv. *Dr. Timkóné* ömeltőségének közreműködésével az oltáregyesület ifjúsági csoportjának élete friss, ütemes és egészséges fejlődést mutat. A felolvasott levelekkel is bizonyította az előadó, hogy a *Szentírás-olvasást*, (mellyel a templomban nem hallott részeket ismertette egy-egy tag) és a *testvéri szeretet megalapítását* különösen értékeli a tagok. Több tag névtelen nyilatkozata szerint életüket új tartalommal töltötte meg oltáregyesületi tagságuk. Ajánljuk ezt megszívlelésre! Hány fiatal lelket gyötör a lelki szomjúság! Vezessük el őket a Forráshoz!

A kérvényeket elbíráló központi bizottság Esterházy Mary grófnő elnökletével letárgyalta a beérkezett kérvényeket és úgy döntött, hogy 377! szegény magyar templomot juttat egyházi felszerelési segítséghez. A megszavazott tárgyak részben már készek, részben még most készülnek. Kérvényt már senkise küldjön ez évben!

Március 25-e a katolikus nők napja. Az idén még az eddigieknél is nagyobb propagandát fejtünk ki az irányban, hogy minél több katolikus nő járuljon a szentáldozáshoz és vegyen részt az A. C. által rendezendő díszgyűlésen, mely **Boldog Margit ünnepség** lesz az idén. A nagy engesztelő magyar királyleánytól tanuljon minden magyar nő igazi hazaszeretetet és engesztelésben kivirágzó hitet!

PAPI HIVATÁSOK.

Nehéz lett nagyon a papi hivatás! «A pap is ember» halljuk sokszor; de nem vesszük számításba. Hamar megbotránkozunk, ha a pap erre hivatkozik, amikor sokat várunk tőle. Nem érzünk együtt vele, amikor gúnyolódások, sőt egyenesen bántalmazások érik. «A pap is ember» és némelyik bizony nehezen viseli el legalább a sértések, bántások idején, ha később áldozattá tudja is tenni és felül is emelkedik rajta. A «pillanat» hatása alatt elhangzott papi panaszoknak nagy visszhangja van: nemcsak a csendes megítélés és botránkozás, hanem a papi hivatások meggyérülése is.

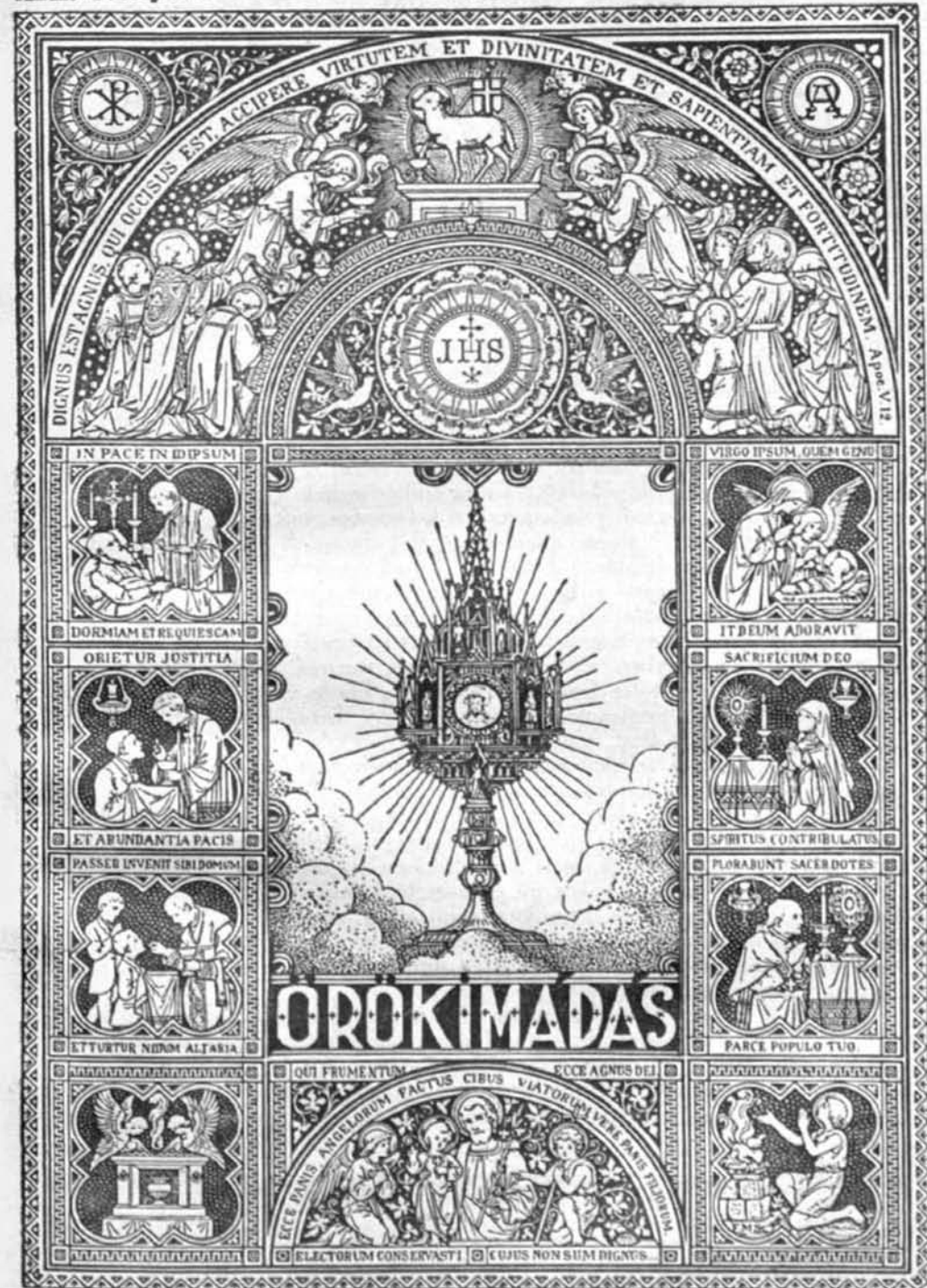
Ezelőtt nagyon sok szülőt vezetett az a gondolat, hogy a «fiamnak jó dolga lesz», a faluban — mint plébános — első ember lesz, ha papi pályára adom. Ebből kifolyólag ápolta a jelentkező hivatást.

Most, amikor a pap «jó dolgának» vége, a nem mélyen vallásos szülő minden tehetőségével nekiront a hivatással jelentkező lelkületnek és iparkodik a — még nem erős — hivatást a megfélemlítés hidegével elpusztítani, vagy legalábbis, a leszólás, megvetés nyilatkozataival elhervasztani.

Az egészen buzgó hiveket is a papi hivatás ellen képes hangolni a szülői «szeretet», mely az országunkba már erősen betört, új pogányság szelétől félti a jövő papját, és szeretné megkímélni őt a szenvedésektől. Csak kevesen vannak, akik egészen természetfölöttien gondolkodnak a papi hivatásról és minden fölé értékelik azt, hogy a pap «a Krisztus barátja» («már nem nevezlek szolgálomnak, hanem barátainak») és Isten szolgája; kiemelkedik az emberek közül és olyan «hatalmat» kapott Istentől, amilyent az angyalok sem kaptak («amit földoldatok a földön, fel van oldva a mennyben») a többi szentégek kiszolgáltatása s közöttük különösen a legfölségebb Oltáriszentséggel kapcsolatos jogok legnagyobbika, amikor a pap szavaira Isten a legnagyobb csodát műveli: az ostyából és borból Krisztus teste és vére lesz.) Nem szabad hagynunk, hogy e felfogás feledésbe menjen! Nekünk a legfenköltebben kell gondolkoznunk a papi hivatásról és nem szabad leértékelnünk azért, mert az Isten — haza és minden rend ellenségeinek s az esetleg bekövetkező nehéz jövőnek árnyéka esik reá. A pap örökké pap marad. Nemcsak a zsolnárcs a kilmazott sorai szerint — «Te pap vagy mindörökké», mert az egyházi rend szentsége eltörölhetetlen, (még a másvilágon is megmarad) hanem minden időben meglesz a papnak a papi becsülete, még ha olyan idők jönnek is, hogy a pap újra meztelán jár és műhelyben dolgozik. (Hogy ez nem ideális helyzet — amikor annyi papi munka terheli a papot, hogy azt sem képes már a hívek bekapcsolása, az Akció Katolika nélkül elvégezni —, azt nem kell bizonyítanunk.)

Oltáregyleti, imádkozunk együtt és külön a papi hivatásokért és mindazokért, akik a hivatások elmaradásáért felelősek! Imádkozunk a papi hivatásban már benne élő papjainkért is! Hiszen biztos, hogy az Úr Jézus nagyon szereti papjait, de előrelátva ezen időket, számított a mi imádságainkra is. Szeretete kohójában a mi imánk is «gyarapíthatja» a hófokot, amelynél a papi hivatás minden gátló bacillusa elpusztul és a papok lelkében tisztán ragyogóvá lesz a grácia szacerdotális, a papsági kegyelem. Mi az örök Főpap elé térdelünk. Aki benne él és működik papjaiban: az ő lábukon jár (beteghez), az ő kezükkel téteti Magát a hívő ajkára, az ő szívükbe néz legelőször, mikor szavaikra az ostya és bor színe alatt megjelenik, az ő keresztes tevékenységükkel és prédikációjukkal gyarapodik az Isten országa, a Krisztus megnagyobbodott szent családja, ők áldják meg a házasságnál azok frigyét, akiket Isten egymásnak teremtett, ők a mennyi lakodalom «vőfélyei», amikor az utolsó útra készítik elő a lelket. Mélyedjünk bele ezekbe a gondolatokba és vigyük szívünk szeretetének legtokéletesebb «körítésével» most a nagybőjtben az Úr Jézus elé!

Teljes búcsú: Március 5., 6., 19., 25. a havi összejevetel napján (feltétel: a közös, ájtatosságon való részvétel szentbeszéd meghallgatásával) az egyéni imádási óra napján, egy tetszésszerint választott napon. (A gyakori áldozóknak nem kell külön gyónniok, amikor ezen búcsúkat elnyerni szándékoznak. De mindig el kell végezniök legalább egy Miatyánkot és Üdvözlégyet a Szentatya szándékára.)

„JÉZUS KRISZTUS ÁLTAL.”

Krisztus az igazi engesztelés! Azért igazi, mert egészen tökéletes. Igazi, mert a mennyei Atyának legkedvesebb. Ő a legtökéletesebb ember és még hozzá Isten is. Isten önmagát látja benne és az egész emberiséget. Ez az engesztelő egészen engedelmes a halálig, sőt a kereszthalálig. Minden tekintetben eléri a felső fokot, a „legeslegjobban” teljesít mindent, ami a Megváltó fogalmából következik. Azért *nincs is engesztelés másképp, mint Jézus Krisztus által.*

1. Tulajdonképpen *Ő tett eleget előre minden bűnért.* „Valóban a mi betegségeinket Ő hordozta” — s a mi fájdalmainkat Ő viselte; és mi őt szinte belpoklosnak tekintettük, az Istentől megvertnek és megaláztatnak. Pedig Ő a mi gonoszságainkért sebesített meg, a mi bűneinkért töretett össze; a mi békességünkért van rajta fenyíték, az Ő kék foltjai által gyógyultunk meg. (Iz. 53. 4–5.) „Halála egyszer és mindenkiért való halál volt a bűnnek.” (Róm. 5, 6.) „Valamennyiért meghalt Krisztus, hogy azok is, akik élnek, már ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.” (Kor. 1. 15, 3.) Az Istenember a legnagyobb hőse, a legnagyobb jótevője az emberiségnek. Csak Ő tudta megtenni azt, amit az egész világnak feladata és szükségessége volt, és teljesítette, megoldotta azt a feladatot. Valóban a legfölségesebb szerep! A legelragadóbb látvány az önmagát érettünk feláldozó Krisztus! Ennek az önfeláldozásnak engesztelő ereje végtelen! Az egész világ — az egész emberiség, a múlt jelen és jövő beláthatatlan keretei között Őbenne találja meg az engesztelést a bűneiért. Minden bűnbocsátnál ennek az Engesztelés-óceánnak a zsilipjei nyílnak meg és ömlik az elégtétel olyan mértékben, amilyenben szükség van rá, anélkül azonban, hogy kimerülne. Az, Engesztelés-óceán fölötté úszik a bűnös világ fölött és beleszökken, végtelenségében ártalmatlanokká válnak az Isten „haragjának” „villámai”. A mi Urunk Jézus Krisztus által mindez!

2. De a mi engesztelésünk sem történhet másképp, mint Ő általa. Amint minden képességünket Istentől kaptuk, az engesztelés minden formájában is az *Úr Jézus Krisztus engesztelése kel életre.* Azt mondhatnók, hogy az Engesztelés-óceán egy erecskén (kegyelem!) át mint kicsi forrás kibuggyan a lelkünkbe és hogy ez megtörténhet, ez a mi érdemünk, mert akarjuk s ezzel az akarással bekapcsolódunk Krisztus engesztelésébe. Amikor mi engesztelünk, akkor a mi engesztelésünk a Krisztusé ugyan, de miénk is annyira, mint a bor, mely a szőlőtőkéé ugyan, de miénk is, ha mi voltunk a művelői és a mi poharunkban csillog a vendég előtt. A mi engesztelésünkben a mennyei Atya mindig ráismer a szőlőtőre is, meg a szőlőműködésre és szőlőgazdára is.

Éljük bele magunkat oltáregyleti hivatásunkban a Krisztussal való közösségbe! Hiszen az oltáriszentségi központban találkozunk az egész oltáregyesület minden engesztelése és onnét emelkedik az égbe a mi Urunk Jézus Krisztus folyton felszálló engesztelésében jelenve meg a mennyei Atya előtt. Ő mibennünk és mi Őbenne! Mindig! Szenvedésben, halálban és feltámadásban egyaránt.

Mátrai Gyula dr.

Ha nehéz elhatározunk, kiknek nyújtunk alamizsnát, adjunk legelőször a vagyontalan vakoknak és a szegény betegeknek. Ezek a legszánandóbbak.

AZ ISMERETLEN KANTER.

Nem arra a generációra gondolok, amelyik számára Kanter a múlté, mert sohasem látták, nem hallották. Kanter halála óta 22 év telt el, ami a mai idők szörnyű sodrában óriási idő, tehát természetesen adódik már egy réteg, amelyik csak emlégetésből ismeri ezt a rendkívüli embert. De akik még személyesen csodálták tüzes apostoli buzgóságát, hallgatták lelkes beszédét, élvezték gondos lelki vezetését és szívták eucharisztikus rajongását, azok számára is csukott maradt Kanter benső énje. Alapjában véve zárkózott, szerény természete mindig elterelte magáról a figyelmet. Magáról, küzdelmeiről senkinek se beszél. Szerette; lelkeket úgy mint kevés pap, de földi barátságokat még a legnemesebb értelemben se kötött.

Az ő helyében más ember típusa lett volna a hipochondernek. Hiszen állandóan betegeskedett. Gyermekkorában súlyos tifusz viharzott el felette és ez a betegség végleg nyomot hagyott fizikumában. Rengeteg baja volt a gyomrával. Mikor úri módon látta el a vendégeit, kiket szinte az utcáról vonszolt be, ő alig nyúlt ételhez. Ebben gyenge egészsége és szigorú aszkézise egyaránt gátolta. És mégsem lett csupán egészségét féltő és gondozó kényeskedő valaki, aminővel sokszor találkozunk az életben. Kanter a lélek vitte. Charizmatikus ember volt. Szentek iskolájából való. Pap, ki mélységesen lelki életet élt, egészen Istennek élt, de nem rejtőzött az önaszkézis önző magányába, hanem minden agilitását, fáradhatatlanságát az embereknek, a lelkeknek szánta. Természetének alapvonása volt a munka és tevékenység, lelkének eltökéltsége pedig az Istennek való élés. De ez nem ment úgy magától. Ha nem is járt damaszkuszi úton, mint Szent Pál apostol, de harc nélkül neki se adta az Úr azt, aminek gazdagságából pazarul juttatott ezeknek.

A fiatal Kanter erős lelki harcot vívott. Naplójegyzetein át-át viharzik egy-egy krízis küzdelme...

Hiszen egészen idegen, pogány világ vette körül. A demokrata szabadközműves Budapest, az ő fiatal éveinek Budapestje, erős kísértést jelentett számára is.

A papság se járt valami különös hitbuzgóságnak az útján. Szerzetesek akkor alig voltak még a fővárosban... A liberális fénykor ideje volt ez, amikor a közélet — mint a nagy Prohászka mondotta — teljesen ellaicizálódott, elvilágiasodott. Hősiesség kellett akkor egy külön, emelkedett lelkiség életét élni. Kanter naplójegyzetei, lelkigyakorlatai, feljegyzései tanúsítják, hogy lelke gigászi harcot vívott hogy teljesen és maradéktalanul Isten útján maradjon, a lelkekért dolgozzon.

Lelkének krízisét csak fokozta az, hogy nehezen találta meg a lelkipásztor-kodás azon útját, amelyen haladnia kell. Eleinte úgy látszik, hogy az ifjúsági pasztoráció az ő terrénja. Teljes erővel nekiveti tehát magát a hitoktatás és ifjúsági nevelés problémáinak. Irodalmi úton is harcol.

De a Gondviselés megjutalmazta buzgóságát, lelke vívódását és belesodorta az oltáregyesület, az Oltáriszentség dicsőségének műveibe, ami nemcsak feloldotta Kanter lelkületének minden feszültségét, megoldotta minden problémáját, hanem megadta neki a tisztán látható célt, az Oltáriszentség dicsőségét.

Kanter a homályból kilép a napfénybe. Kanter lelke az Oltáriszentségben fel szabadul; bár nem költői lélek, mégis a költők fenköltésével, vagy a próféta elhivatottságával ismeri fel hivatását: a legméltóságosabb Oltáriszentség különös szolgálatát.

Az ismeretlen Kanter ezen az úton lett ismertté, országos hírűvé, a Gondviselés hordozójává, az eucharisztikus század magyar apostolává.

Dr. Tiefenthaler József.

EGY PÁPAI MISE EMLÉKEI.

(Római élmények.)

*„A forró déltől északra
Hullámzik a szép dalfolyam.
Isten! Áldd meg a pápát!
Népek, királyok Átyját.”*

(Mindszenty.)

Verőfényes húsvétvasárnapra virradt az örökváros. Ünneplő feketében hívők serege özönlik a Szent Péter-be, tán nem utolsósorban azért, hogy egy Szentet lásson a pápai trónon, de mindenesetre látni akarja a «Köszalat», Kinek hatalma tartja fenn az Egyház lüktető életét. A pápai katonaság alig győzi az igazoltatást s barrikádokkal igyekszik a tolongást megakadályozni.

Bent az előcsarnokban felsorakozott már a nemesi testőrség színpompás egyenruhában: vörös zubbony — rajta díszes vállvető —, fehér nadrág, fekete csizma simul rájuk, oldalukon drágaművi spádé (díszkard), fejükön aranyozott sisak kócsagtollal; e sisakon 1925-ben még fekete gyászfátyol lengett, az elrabolt pápai államot gyászolva. A bazilika főhajójában a pápai csendőrség tartja fenn a rendet, impozáns fekete öltönyükön bordó sujtás, a jellegzetes háromszögletű tollas Napóleon-csákóban vannak, tisztjeiken pazar fehérbőr vállrojt, s óriási medvebőr-kucsmájukban járkálnak, mindenkit útbaigazítva. A kupolát tartó pillérek körül hatalmas tribünöket emeltek, rengetegen szoronganak rajtuk, sőt a tribünök felett az oszlopokban levő szobrok körül is tömérdek pap helyezkedett el. Szent Péter konfessziója körül állt a svájci gárda, acéllemezméntéjükön acélvért feszül, acélfővegükön piros toll, a kék-sárga csíkozott nadrágot vörös harisnya s fekete csatos cipő egészíti ki. Kezükben villogó alabárdal bizonyos távolságra állnak egymástól, mozdulatlanul, akár egy középkori szobor. A főhajó két oldalán is padok két sorban — zsúfolva emberekkel — közöttük szabad út a közönség részére. A pápai oltár felett a mennyezeten négyszögben pár villanykörte ég, a napsütésben ragyogó bazilikának ma ez az egyetlen kivilágítása. Mindenütt a fő- és mellékhajókban zsirog, cseveg, mosolyog, boldogan örül a nép.

A várakozás izgatott moraja hirtelen elcsendesül. A bazilika órája kilencet üt, s ezernyi szempár néz a bejárat felé. Jönnek már! Elindul a festői díszmenet, amely Őszentségét kíséri. Elöl sötétvörös köpenyben egy szertartásmester selyem marschallbotot hordoz, utána a Vatikán kormányzósági hivatala, elegáns fekete kosztümjükön drágaköves csatok, a nyaknál dús, bodros csipkegallér. Majd a férfiszertezetesrendek generálisai jönnek, aztán a világi titkos kamarások fekete bársonyköpenyben, kezükben barett (kalap), utánuk a Szent Péter-bazilika gyónatái, majd a résztvevő titkos kamarások skarlátzsinó tunikában. Végláthatatlan sorokban jönnek a színesbőrű kispapok, apostoli protonotáriusok, apátok, püspökök, a sokszáz főnyi papság mind fehér dalmatikában, fehér pluvialeban, fehér mitrában. Itt ott néhány keleti szertartású főpap, ők sárga atlaszköpenyben vannak, fejükön kisebb koronákkal, selyempárnákon a pápai jelvényeket viszik. Az egyes papi csoportokat megszakítják az égetett vörös bársonyba öltözött lakályok. Feltűnnek a vatikáni kanonokok, majd az érsekek remek palliummal, már a bíborokok jönnek, mindegyik a maga káplánjával, uszályhordozójával.

Egyszerre felzúg az üdvívalgás, tapsvihar, most hozzák a finom damaszt-ruhás palefrenierók (székvivők) a sedia gestatorián XII. Pius pápát, ötvenezer ember kalapja, kendője, karja lendül a levegőbe s a bejárat feletti erkélyen kűr-tösök ezüstharsonákon fújják Silveri álomszép pápai indulóját. Leírhatatlanul

fenséges a kép, amely Őszentségét körülveszi, a számtalan pápai dignitárius az anyaszentegyház évszázados történelmi hagyományának pompájában, a trónszék körül ott halad a nemesi testőrség sűrű sorokban, nyomukban vasrudakon gyönyörű toll-legyezőket visznek. Ott fenn pedig, a Sedián (trónszék) az «Angelicus Pastor», áttetsző alakjára ráhull az arannyal átszőtt casula, fején tündöklök a gyémánttal, smaraggal, rubinttal övezett tiara, áhítatos összeszedettséggel mélyen kihajol a trónszékből, fogadja a feléje áramló hódolatot, percekig nézi a lelkeket, hagyja, hogy Őt is nézzék, hiszen azért sereglettek ide gyermekei mindenünnen. Aztán felemelkedik az átlátszó halovány pápai kéz — megcsillan rajta az ametiszt-köves halászyűrű — és áldást ad a néptömegre.

A Szentatya bevonulása negyedórát tartott, s ezalatt az ünneplés csak akkor csitult el, mikor Őszentsége pár pillanatra a Capella del Sacramentóba vonult adorációra. Tíz óráig a papság váltott karokban a breviárium húsvéti óráit imádkozza. Most mindenki feláll! A Szentatya mintegy ötven püspök, prelátus kíséretében lejön a szentélyből, megkerüli a confessiót, felmegy a pápai oltárhoz s megkezdi a szentmisét. Ekkor, mintha az angyali karok szólalnának meg, felharsan a Capella Sixtina kórusa, egekbe szárnyaló hangok zengik Palestrina: «Tu es Petrus»-át. Ó, micsoda crescendók és pianók; issza a lelkünk az egész szentmise alatt a magasztos énekhangokat. Egyik oszlopnál ráccsal elzárt tribünön ül az énekkar, de a rácson át is tisztán kivehetni dirigensükkel őket. A pápai oltár előtt kb. a negyedik sorban ülök, velem tehát szemben misézik a Szentatya, s jól látom, amint finom alakja elsuhan, megfűstöli a drága brokát antependiummal bevont oltárt, amelynek minden ékessége Szent Péter és Szent Pál kis aranyozott szobra és a vörös-kék motívumokkal díszített sajátságosan szép gyertyák. Evangéliumkor a Szentatya beszédet mond a szentély felé fordulva, de amit a bazilikában mindenütt hallani, mert az oszlopokra hangerősítők vannak felszentelve, — Krisztus feltámadásáról, s a lelkek békéjéről beszél.

(Folyt. köv.)

Dr. Weninger Antalnak három művét: **Szellem és egészség** (33 fejezet), **A gyógyítóművészet új irányai** (31 fejezet), **Orvos a lélekért** (21 fejezet) jelentette meg Vörösváry könyvkiadó (Budapest, IV., Múzeum-körút 13.). A könyv kritikái általános elismeréssel adóznak a szerzőnek, aki a legkényesebb kérdésekről találóan, világosan és dogmatikailag is kifogástalanul beszél. A legértékesebb úttörőművek közé tartozik Weninger dr. három kötete, amelyben kitűnő készség, a szakember és hívő harmonikus művét csodálhatjuk és iktathatjuk legjobb értékeink közé. Találunk benne tudományt és világosságot olyan kérdésekben (házasság, biológia és Eucharisztia, élünk okosan stb.), amelyek bennünket nemcsak érdekelnek, de régen vártuk rájuk azokat a feleleteket, melyeket Weninger dr.-tól most megkaptunk. Nagyon melegen ajánljuk!

Kovács Sándor: **Egy lelked** címen megírt «beszélgetéseit az élet megszenteléséről» adta ki a *Szent István-Társulat*. Népmisziókra emlékeztető tónusban, szerzőnek csodálatosan folyékony előadásában, bámulatos életismeretéről, olvasottságáról tanuskodó műben gyönyörködhetünk, ha e könyvet elolvassuk. Az élet «értelme», «A bemocskolt élet», «Aki Krisztus helyett áll», de a többi is olyan klasszikusan népies fejezetek, amelyeket csak élvezettel és utána a legnagyobb lelkihaszonnal lehet olvasni. 384 lapos vaskos kötet. Kitűnő lelkiolvasmány és előadásmű. Katekézis és egyszerű példatár! Szívből ajánljuk az egész országban ismert volt A. C. titkár kiváló könyvét.

A folyton égő áldozat.

Az égen a Napban rakott a Teremtő mérhetetlen nagy tüzet. A Nap évezredek óta ég és ontja világító és melegítő sugarait a Földre és a többi égtestre. Olyan hatalmas és olyan fenséges, hogy a kinyilatkoztatás nélkül szükkölködő ember leborul előtte és Istenként imádja, áldozatot mutat be neki és kétségbeesett rettegésben van, amikor a nap hosszabb időre eltakarja arcát. De mi is szeretjük az Isten Napját, „melyet Ő felkelt a jókra és gonoszokra” egyaránt, melyről tudjuk, hogy a jó Isten eszköze a nagy természet életének fenntartásában.

A földön is van Nap! Ez a léleknek világít, a lelket melegengeti és életét élteti: Ez a Nap az Eucharisztia! Itt is a Teremtő mindenhatósága működött közre a végtelen isteni szeretettel, amikor „megalkotta” ezt a Szentséget, tüzet rakván benne a szeretet tengersok anyagával, amelynek mértéke végtelen. A kinyilatkoztatás boldog birtokosai keresik ezt a szerény ostyába rejtett Napot, élvezik a világosságot, a meleget, mely belőle árad. Sőt! Beleöltöznek a »Nap«-ba, amikor magukhoz veszik a szentáldozásban. S amikor ezt teszik, mindinkább eltelnék Krisztussal és elérik Benne a szellemet is, a folyton égő áldozat szellemét. Ennyit nem ad nekünk az Isten másutt sehol. Itt Önmagát is hozzánk viszonyítva adja: az Istenember Jézus Krisztusban és Őt is áldozat formájában, amint imád, dicsőít, engesztel és könyörög azokért, akik közül egy — és egyszersmind egyedül egészen kedves Fia a mennyei Atyának. Az Úr folytonos jelenléte folytonos szeretet rabsága. Szeretete kényszeríti Őt arra, hogy velünk legyen minden nap, a világ végezetéig. Folytonosan ég ez a szeretet! Olyan lángolással, mely az »égig ér! Annyi fény van benne, hogy tőle nem látszik más a földön: Amikor az Isten az Eucharishtiába tekint, olyan ez, mint mikor az ember a Napba néz s nem lát mást. Isten sem látja a bűnöket, mert az engesztelés fénye eltakar mindent. Érette tűr el Isten mindent! Azt a mérhetetlen sok emberi gonoszsgot is, amely most tombol a világon. Az engesztelés fehér fényében tündöklő Krisztus mögött annyira »árnyékban marad« a bűn, hogy szinte láthatatlanná fakul s elég a tökéletlen bánat is, hogy a szentgyónásban ez a fakóság is töröltessék s a lelken felragyogjon Krisztus képe s rajta is örvendezzen a mennyei Atya, mert Ő is krisztusi és kiterjed rá is az imádás, engesztelés, könyörgés, melyet Fiában mindig megtalál.

Óltáregyesületi életünk is kapcsolódik be ezen folyton égő áldozatba! Több lesz benne az élet, az Élet forrása révén. Nagyobb lesz az engesztelő ereje Krisztus engesztelése révén. Amikor mi engesztelő imádat vagy szentáldozást végzünk, ne akarjunk semmi mást, annyira, mint bevonulni Krisztus szenvedésének hézagába és az Ő érdemeivel egyesülve jelenni meg Isten színe előtt. Így a tökéletlenségünk is tökéletességben fog ragyogni.

Óltáregyesületi hivatásunk az is, hogy ezt a folyton égő áldozatot hirdessük és hozzáférhetővé tegyük testvéreinknek is. Ha kell, kézenfogva vezessünk hozzá, ha kell, hát nézessünk bele ebbe a »Nap«-ba, hogy ne lássák élesnek, elviselhetetlennek azokat a képeket, melyeket az élet rajzol utunkra. Szemünk hozzá fog szokni ehhez a fényhez és »világosságában világosságot« talál. Imádkozunk ezért! Hisz oly nagy szükség van rá!

VATÉLJES • BÜCSÜK

Április 2., április 3. (a szentsír ötszöri meglátogatásáért), április 4. (a Bruxelesben szentségtörő kezekkel átszúrt Szentostyák csodálatos sebei megjelenésének évfordulója), április 5-én kettő (húsvét és Szent Júlia címén) az egyéni imádási óra napján, a havi gyűlés napján (szentmise és szentbeszéd a feltétel) és egy tetszésszerű napon.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Márciusban a központi házban állandóan csoportos lelkigyakorlatok voltak (azért nem volt terjesztőnői és választmányi ülés), az utolsó héten pedig azok számára, kik egyiken sem vehettek részt — az Örökimádás-templomban feketevasárnapról virágvasárnapig minden este lelkigyakorlatos konferenciabeszédek voltak. Szónokuk ügyvezető igazgatónk, dr. Mátrai Gyula pápai kamarás volt. A munka — tekintettel közlegő kiállításunkra — serényen folyik. *Kiállításunk megnyitását Oeminenciája vállalta.* Május 28-án nyílik meg és szokás szerint három napig tart. Ott fogunk látni mindent, amit szorgos munkával az oltáregyleti tagok adományából termelt a Központ.

Adomány. N. N. »férje emlékére« egy kelyhet készített azokból az ezüst- és aranytárgyakból, melyeket e célra a Központnak átadott. A kelyhet — az oltáregylet elbírálása szerint — egy szegény templom kapja.

Április az idén az egyházi év legfőbb eseménye. Benne van: a nagy hét három utolsó napja, a húsvét, fehérvasárnap, Szent József pártfogásának és Szent Márknak ünnepe.

A nagy hét az oltáregyleti tagok számára a szentségi Úr Jézussal való együttérzés és fölséges átlések lehetőségeinek ideje, használjuk fel lelkiileg mindjobban az alkalmakat, melyeket kínál.

Nagyszerdán este gondoljunk arra az Úr Jézusra, ki elküldi tanítványait, hogy készítsék elő a húsvéti lakomát, mely utolsó vacsorája a földön és a legméltóságosabb Óltárszentség szerzésével kapcsolatos. Közelítsük meg az isteni Mester lelkét! Szenvedései küszöbén jön izzásba végtelen szeretete és fő vigasztalása, az Eucharisztia szerzése. Tartsunk egy kis vigiliát az Eucharisztia szerzésének nagy napja elé!

Nagyszűrtörökön egy oltáregyesületi tag se maradjon szentáldozás nélkül! Lélekben — mint az apostolok — az Úr Jézus kezéből vegyük a Szentostyát és köszönjük meg azt, amit e szentségben az Úr nekünk adott: Önmagát az Istenembert és benne a kegyelmek forrását, az Istenbe öltözés, a vele való egyesülés (kommunio!) lehetőségét. A szentáldozásban tehetségeink és képességeinkbe bevonul Krisztus és Ő él bennünk — bennünk egész valónkban. Ennek megfelelően fogadjuk Őt, imádjuk, engeszteljük, szeressük jobban, mélyebben, igazabban és természetfelettibben, mint máskor!

Nagypéntek. Szentsíron fátyolos szentségtartóban az Eucharisztia! Miután átléltük a »kereszt fájának« misztériumát, ez a fátyolos Eucharisztia gyújtja meg lelkünkben újra a tüzet. Mint a próféta vízzel leöntözött oltáráról csodásan felszállt a tűzláng, az Úr halála fölött fakadt könnyeinkben is áttör ez előtt a szentséges fátyol előtt a fohászbán (— Imádkunk Téged Krisztus és áldunk Téged...) utat találó hálás szeretet lángja és ég a szentsírnál, mint a halott Mester szobránál pislogó piros mécsek fénye, majd gyertyává, csillárrá erősödik és végül a napsugár fényzőnővel hatol át a szentségtartó fátyolán, hogy felfedezze a memória passiónsz — szenvedése emlékében közöttünk élő Krisztust. Regnávít a ligno Deusz! Uralkodni indult a keresztről Isten Fia, ez a pont nagypénteki szemlélődésünkön.

Nagyszombat feltámadás van! A halál fölött diadalmaskodó Krisztust kísérjük egyedülálló érzelmek között. Olyan feltámadási szertartása, mint nekünk, nincs sehol a katolikus egyháznak. A Szentsírnál leveszik a fátyolt a szentségtartóról és ezt éneklő a pap reszurrekxi — feltámadtam. Majd a főoltárhoz vonulva ott háromszor — mindig emelkedettebb hangon — így folytatja: Paksz vobis ego szum Alleluja... Béke veletek, én vagyok, Alleluja. Szinte dramatizálódik előttünk a feltámadás története. Először csak egy szó »Feltámadtam!« Milyen szédítően nagy dolgot jelent ez az egy szó! Bizony, meg kell érteni! Az embereket kábultságukból kell rázni, azért köszönt újra az Úr: Béke veletek! Ne féljete! (»nolite timere«), én vagyok, Alleluja. Erre jön a kiegyensúlyozottság és valóság harmonikus öröme, a »Feltámadt Krisztus e napon« magyar énekek hullámozva a feltámadási körmeneten. Éljük át! Örüljünk! Ez az igazi húsvéti öröm!

Húsvét napján és hetében »Győzelemről énekeljen« bennünk az egész világ! **Április 17-én** Babura László kanonok, egykori oltáregyesületi ügyvezető igazgatónk halála évfordulója. Fel 9 órakor szentmise lesz érte az Örökimádásban.

A munkácsi róm. kat. Oltáregylet 1941. évi beszámolója. Közgyűlésünket 1942 február II. vasárnapján tartottuk meg, mint minden évben. Minden hónap II. vasárnapján reggel 7-órától délután 4 óráig tartunk közös Szentségimádást. Litánia után van gyűlésünk, választmány és tagokkal közösen. Szent József Oltalma ünnepe előtt kilencnapos ájtatosságot tartunk a kápolnában, mely a régi templomból maradt, s ezen mindennap más áldoz a szentmisére, nagybőjtben közösen végezzük a kereszti ájtatosságot, farsangra ünnepélyesen tartjuk a háromnapos Szentségimádást — este szentbeszéddel. Körmeneteken testületileg vettünk részt. II-ik vasárnap a templomban gyűjteni szoktunk.

Legszebb ünnepségünk volt ez évben az adventben megtartott magasztos lelki gyakorlat dr. Mátrai Gyula országos ügyvezető-igazgató úr jósa vezetésével, kinek gyönyörű elmélkedései és imái felrázták a lelkeket s eredménye volt, a 350 áldozás és a lélekemelő befejezéssel a tagok felújult buzgósa.

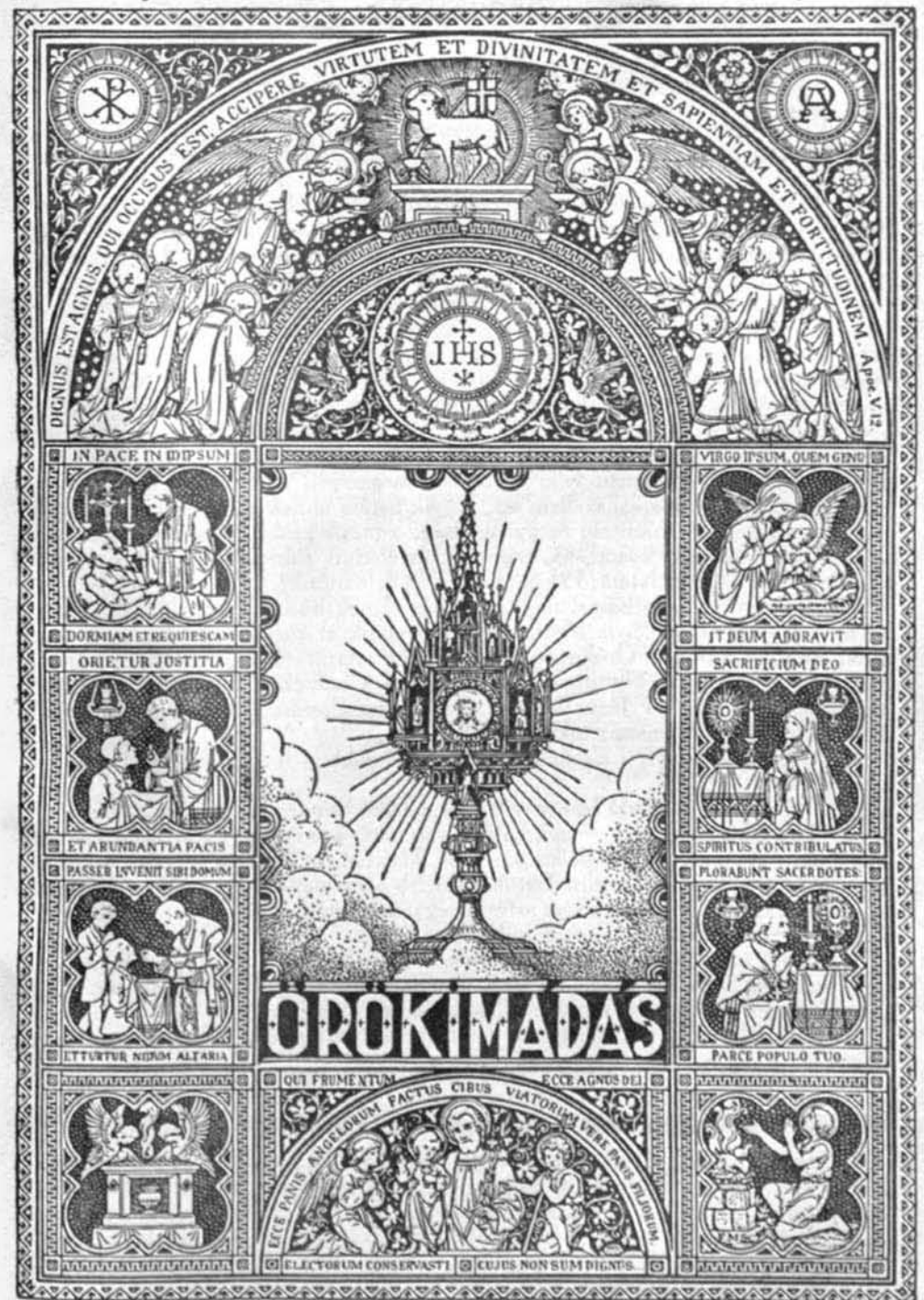
Dolgoztunk sokat, javítottunk állandóan. Csináltunk 20 drb kéztörölt, 40 drb kehelykendőt, falura adtunk 20 drb-ot, 2 új albát, 3 oltárterítőt, 4 ministránsinget, 4 drb lila stólat, 3 drb burzát, vettünk 2 drb beteglátogatáshoz aranyszelencét, 4 drb pulpitust és 2 vég vásznat. Beregszentmiklósi újtemplomba kelyhet aranyoztattunk 70 P-ért.

Befejezésül pedig a közgyűlés után a vezetőség szeretetlakomára hívta meg tagjait — tea és sütemény volt bőven —, de bővebben volt a szeretet, mely betöltötte az egész termet. Öröm és boldogság volt az együttlét, a megértés is valódi testvériségérzetük, hogy Isten köztünk és velünk volt valóban!

Fiókoltáregyesület Remetekertvárosban. Március 1-én alakult meg a hűvösvölgyi Remetekertvárosban 62 taggal az oltáregyesület fiókja. A gyűlésen dr. Bozsik Pál helyi igazgató ismertette az egyesület célját és alapszabályait. Elnöknővé egyhangú szavazással özv. Weincz Pálnét választották meg, pénztárossá Wollek Livia tisztviselőnőt, jegyzővé Szalay Ilona okl. tanítónőt nevezte ki. Elhatározták, hogy minden hó első vasárnapján d. u. 5—6 óra közt a szociális testvérek Szentlélek-kápolnájában közös imaórát, utána havi gyűlést, — minden hó első és harmadik szerdáján d. u. 4—6 óra közt a remetekertvárosi kat. napköziotthonban munkadélután tartanak. Megbízták a tisztkart, hogy húsvét után rendezze meg az oltáregyesületi teadélután.

Özv. Weincz Pálné elnöknő bejelentette, hogy Shvoy Lajos megyéspüspök pünkösdfőjén fogja felszentelni a remetekertvárosi Szentlélek-templomot, mely Budapestkörnyék egyik legnagyobb és legszebb temploma. A templom építésével egyidejűleg a remetekertvárosi hölgyek serényen dolgoztak a templom egyházi ruháinak előállításában. Eddig elkészült 10 miseing, 6 karing, 24 vállkendő, 16 corporale, 12 kehelytörölő, 24 lavabokendő, 6 palla, 11 méter oltárterítőcsipke s oltárterítőnek való feldolgozásra készen áll 20 m lenvászon, melyet a Triznyay-cég előzékenységből még kellő időben sikerült beszerezni. A művészi értékű csipkéket készítették az elnöknő irányítása mellett: Cseri Gáborné, Desker Béláné, özv. Kehrer Gyuláné, özv. dr. Károlyi Gyuláné, Madarász Jánosné, Nagy Imréné, özv. Zandt Gyözőné, † Zadubánszky Irén. A varrást végezték: Karnitscher Jánosné és özv. Székely Péterné (Szent), a fiókoltáregyesület megalakulását gondosan előkészítő Székely Mária szociális nővér, remetekertvárosi óvónő édesanyja.

Április 22. Szent József pártfogásának ünnepel. Ő a magyar oltáregyesületnek külön védőszentje. 9 órakor ünnepélyes nagymise, délután 5 óra 15 perckor szentbeszéd, felajánlásmegújítás és ünnepélyes áldás lesz az Örökimádásban.

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2.— P. E példány 20 fill.

MÁJUS!

Varázslatos, virágos, Máriának szentelt hónap! Valami egészen egyedülálló! Mindig a legtöbb szépséget termi és kínálja. A természet megújulása a varázslata; virágainak pompája a szépsége; a Máriának szenteltsége a «lelkülete». Lelki vonatkozásban az összes hónapok közül a legtöbbet mond nekünk, mert harmatos, üdevirágos bája mind csak keret a legnagyobb csoda, a leggyönyörűbb virágoskerttel, Máriával szemben, aki május minden szépségének középpontjában áll. Mint Canterbury Szent Tamás írja a Szűzanyáról, hogy «dicsőségének nagy fénye beragyogja az eget». Mária személye a májusi keretben értelmet ad minden szépségnek, mert Őbenne szinte az egész egyházi év ünnepei ünnepeket; Mária a szentségi Jézussal együtt szerepel májusi ájtatosságainkon és a megváltó kegyelmek élete a májusi lelkiélet. Mária Jézushoz vezet. Mária nem imádás tárgya, hanem velünk együtt imádkozik. Bennünket csak hevít, erősít és segít. Leszáll közénk és imádkozik, sír, könnyörög velünk. Tökéletlenségeink fölött ott ragyognak az Ő tökéletességei! Büntől, korszellemtől, küzdelmekben elfáradtságunktól deformált lelki arcunkat megszépíti a máriás vonás, melyet neki a duplán ható májusi szellem ad. Egyik hatása ennek a szellemnek a Mária közelében kifejlődő finomság és gyengédség, a másik pedig a máriás telítettség, Mária van fölöttünk, közöttünk, bennünk és életünk minden megnyilvánulásán Őreá emlékezteti a jó Istent. Ezt nem szabad elfelednünk!

Oltáregyleti vonatkozásban is a máriás színek hónapja a május. Hiszen a reparatrix (engesztelő Szűz Mária szelleme) gondolat megvalósítására nagy felhívás minden évben az Örökimádás május 2-án visszatérő nagy ünnepe; azután a májusi ájtatosságok középpontjában a trónjára helyezett Oltáriszentség előtt is minden, a mit az Úr Jézus kap, az máriás: tartalomban, formában, színben, szándékban Mária vonásait tükrözi a lelki élet.

Legyen oltáregyleti életünk minél tökéletesebben máriás vonásokkal megszentelve.

«Ime az Úr szolgáló leánya» — *kész vagyok mindenben az engesztelésre!*

«És az Ige testté lőn» — gondjaimra van bízva az «Ige» az Oltáriszentségben, anyai szívvel gondo-
zom, foglalkozom Vele, kísérem, követem a szegény templomokba is és anyai érzelmeim legtökéletesebb kinyilvánítása a mélyen átértzett, egészen az Úr Jézus számára kész szívvel végzett szentáldozás, mely «teljes pihenő» (Szent Gertrúd) és igazi «vigasztalódás» az Úrnak.

Ennek az anyai szívnek a szellemében kezeljük egyházunk ügyeit. Érezzünk vele szemben is Mária anyai szívével; imádkozzuk és apostolkodjunk ennek az anyai szívnek csodálatos kitartásával, bizalmával és erejével!

Vízíó! Látomás ez, amelynek valóráválása tőlünk függ! Tegyük vele gazdaggá ezt a nagyon szegény, nyomorúságos világot!

Mátrai Gyula dr.

Hálatablák a mindenkor segítő Szűz Mária-, illetve Szent József-oltárhoz többé nem fogadhatunk el, mert az erre szánt hely betelt. Most a hálát úgy fejezhetjük ki, hogy az erre szánt összeget az Oltáregyesület céljaira, az Örökimádás-templomnak, vagy a neszemélyi zárdakápolnának (felszentelés címe: A kegyelemeszközlő Szűz Mária) juttatjuk. Mindenütt legalább annyira kifejezi hálánkat, mintha kőbe vésztük volna.

EGY PÁPAI MISE EMLÉKEI.

(Római élmények.)

(Folytatás.)

A szentmise legfenségesebb részéhez érünk, az Úrfelmutatáshoz, ezt mindenki látni akarja s itt, a főhajóban feltérdelünk a padokra. Páratlan látvány tárul most elé! A pápai oltár körül a térdreboruló papság serege, hermelinek, prémek, uszályok, a vigyázz-állásra meredt pápai testőrség, a jobb kereszthajó első sorai-
ban fehér ruhába, fátolba öltözött női csoport. Míg a Szentatya a konszekráló szavakat suttogja, ötvenezer ember borul térdre, elhallgat az ének s néma csend borul a bazilikára. Most a Szentatya lassan felmutatja a főhajónak az Úr szent testét s fenn a magasban az ezüstharsonákon búbajos melódiát fújnak. Mintha a mennyország nyílt volna meg, hogy ég és föld imádatlalt nézzen a világegyetem Királyára. Majd a Szentatya az oltár szélére megy s először a jobb, majd a bal kereszthajónak mutatja fel a Szentostyát, mialatt a mennyei harsonazene egyre szól. Valakit mellettem megráz a sírás, nem bírja magát térdelve tartani a padon, leszáll s a földre térdelve kezébe temeti arcát és zokog. — Megragadó volt a Szentatya áldozása, amikor az oltártól felment a szentélybe s a «Chatedra Petri» alatt trónszékének lépcsőjén térdelállva, aranycsövön szívta fel a szent vért a kehelyből, majd visszatérve a pápai oltárhoz, befejezte a szentmisét.

A szertartás végeztével ismét megindul a pápai menet, amely oly hosszú, hogy a menetet megnyitó szertartásmester már a bazilika bejáratánál van, amikor a Szentatya a szentélyből a pápai oltárhoz ér. Ekkor a négyes sorokban haladó egész díszkíséret visszafordul az oltár felé és letérdel. Leszáll a Szentatya is trónszékéről a confessionál s imádkozik. Harangszó hallatszik, a bazilika Veronika-pillér-jének erkélyére kijön három főpap és a térdreboruló tömegre áldást ad a bazilikában őrzött legszentebb ereklyékkel: az Üdvözítő keresztjének darabjával, a szent Lándzsával, amivel Urunk Szívét a kereszten átdöfték, Szent András apostol koponya-ereklyéjével és a «Volto Santo»-val (Veronika kendője), amelynek aranyramája szikrázik a drágakövek sokaságától. Ó, ha valaki ezt a fölséges képet megörökíthette volna! Mily kegyelem ezt megérteni és meglátni! Hiszen ezekkel az ereklyékkel csak évente egyszer, húsvétkor adnak áldást.

Most megkezdődik a Szentatya búcsúztatása híveitől. A sedariük (szék-vivők) — éppen itt mellettem — felemelik a Szentatyát s a jobb kereszthajó felé mutatják. Megindító jelenetek játszódhatnak most le. Akik ott vannak — ezer és ezer ember —, amazmolyukra feltérdelve kitárt karokkal kiáltoznak: «Áldj meg minket Szentatyánk!» és határtalan ovációval ünneplik a Pápát. Számolom, amint Őszentsége már nyolcadszor ad áldást rájuk, s a lakályok nem bírják elfordítani a trónszéket. Mi, akik a főhajóban Őszentsége közelében hódoló tisztelettel térdelünk ülőhelyeinken, megrendülve nézzük ezt a megható jelenetet, már amennyire könnyeink fátolán át látjuk, s ahogy körülnézek látom, hogy a fekete zsorzett-ruhákra, kikeményített ingmellekre, papi reverendákra hullanak a könnyek, amit itt nem tud, de nem is akar senki visszafolyatni, mint közelemben az a két hölgy, kiknek inasuk tartja karján, köpenyüket, s az inas épúgy sír, mint úrnői. Szemünk láttára megújult itt az a jelenet, amikor a forradalmak elől a nápolyi királyság területére menekülő VII. Pius pápa visszatért az örökvárosba s rómaiak ablakaiból virágot szórtak s kitárt karokkal könyörögtek áldásért. Végre elfordítják a bal kereszthajó felé a trónszéket s ott ugyanaz a jelenet megismétlődik. Majd a főhajón hozzák a Szentatyát, mi az itt levők persze nem mozdulhatunk, mert a pápai csendőrség sorfala lezárva tartja az ülőhelyek közönségét. Am a kereszt- és

oldalhajók roppant tömege megindul, kíséri a Szentatyát háttal a bejáratnak, szembe-tapsolva a Pápát, szakadatlanul kendőt lobogtatva, éljenezve: «Évviva il Papa!» Az óriási lelkesedés tombol, végighullámszik a bazilika ívei között s fel-száll a mennyezetig, ahol az aranyos napsugarak játszanak a templom szépséges feliratának ötméteres betűin: «Innét ragyog a világba a hit közössége, innét indul ki a pápi rend egysége!»

Eltűnt a látomás! Elvonult a Szentatya s a nép félórán át tódul ki a Szent Péter-ből, azaz tolong, mert most lesz a nagy áldás a bazilika külső loggiájáról. Mire kiérek a templomból, a bazilika órája már háromnegyed egyet mutat. A szörnyű méretű tér felét lezárta a pápai katonaság, s nekünk, akik a misén résztvettünk, kényelmes helyünk van itt, a tér felső részén, hanem a tér tulsó oldalán csaknem a Tiberis-partig beláthatatlan sokaság, egy embertenger nyüzsög, mozog. Tele emberrel a kolonnádok tetőtérassza is. Feszült várakozásban mindenki. Leengedik a főerkélyen a címeres bársonytakarót, s a bazilika homlokzatának sok-sok erkélyét ellepi a számtalan magasrangú papság, a középső loggia közelében levő erkélyeken a püspökök, érsekek. Az óra egyet üt, a katonazenekar rázendít a pápai himnuszra, vezényszavak hangzanak, hozzák a Szentatyát s hordozható trónszékkal, kijön vele az erkélyre kísérete is, a mintegy húszfőnyi papság. Felhangzik az óriási tömeg ujjongó tapsorkánja, rengeteg fényképezőgép, látszó mered feléje. Öszentsége magához inti trónszék mögötti álló toll-legyezőket tartó lakályokat, s azoknak vasrúdját megfogva feláll a trónszék legfelső lépcsőjére, hogy a legtávolabb állók is láthassák, mire a lelkesedés tetőfokra hág. Végre a hatalmas emberraj elcsendesül s egyik pap a confiteort énekli. Mindnyájan térdreborulunk, mi legközelebb lévők a bazilika feljáró lépcsőire s így fogadjuk a Szentatya áldását, amely most száll «urbi et-orbi». Az áldás után újabb ünneplés, a hívők milliói fáradszórólans tapsolják a Pápát, bizonyosságul annak, hogy «mind-örökre a megígért isteni, szent köszál marad»! (K.) A katonazenekar ismét felcsendül, Péter Utódja újra és újra megáldja híveit s kíséretével lassan elvonul.

Az áldásosztás félórát tartott. Délután két óra van, mikor a pápai katonaság feloszlatta a kordont s elmozdulhatunk helyünkről. A néptömeg eloszlik, a sekrestyés kihozza a nagy kulcsköteget s a Péter-bazilika bezárul. A Vatikán pedig áll tovább mozdulatlanul: «míg idő lesz és századok, az Egyház él, Sion ragyog». (M.)

Hoffer Ilona hitoktató.

Szűz Mária örömeinek tisztelete nagyon májusra való ájtatosság. Földi hét örömét ismerjük (ugyanazok mint az örvendetes olvasó titkai, kivéve a negyediket, amely a három király hódolata az Úr Jézusnál, a 6. az Úr Jézus feltámadása, a 7. Mária mennybevitele).

A Szűzanya azt kívánta, hogy égi örömeit is tiszteljük és Canterbury Szent Tamásnak Szűz Mária a következő mennyi örömeit nevezte meg és ajánlotta tiszteletre (egy-egy Üdvözléggel!).

1. A legszentebb Szentháromság őt minden teremtménynél jobban tiszteli.
2. Szűzsége őt az összes angyalok és szentek fölé emelte.
3. Dicsőségének nagy fénye beragyogja az eget.
4. Hogy az üdvözültek őt Isten anyjaként tisztelik.
5. Hogy Fia mindent teljesít, amit ő kér.
6. Hogy a földön sok kegyelmet nyert s szolgálira a mennyben nagy dicsőség vár.
7. Hogy dicsősége az ítélet napjáig szüntelen növekszik.

Jelentés a szatmáregyházmegyei oltáregyesületekről.

Az Oe. szatmáregyházmegyei igazgatója a következőkben számol be az Oltáregyesületek jelenlegi helyzetéről a szatmári egyházmegyében:

Akhasugaton az Oe. megalakult 1942 febr. 1-én. Tagok száma 12. A tagok névsorát törzskönyvezés végett mellékelten beküldöm.

Batizon az Oe. már régebben meg van alakítva. A tagok számáról még nem érkezett jelentés. 20 P alamizsna.

Csanáros. Az Oe. már régebben megalakult. Tagok száma 60. 1941. évről 15 P alamizsna.

Csenger. Az Oe. alakult 1935-ben. Tagjainak száma jelenleg 41.

Csicser. Alakult 1942 jan. 18. Tagjainak száma 64.

Dolha. Alakult 1942 jan. 25. Tagjainak száma 75.

Fancsika. Tagjainak száma 22.

Fehérgyarmat. Tagjainak számáról még nem érkezett jelentés. 1941. évi alamizsna 20 P.

Felsőbánya. Tagjainak száma 82.

Gyertyánliget. Alakult 1942 jan. Tagjainak száma 27.

Huszt. Alakult 1942 jan. Taggyűjtés még folyik.

Jánk. Tagjainak száma 89. 1941. évi alamizsna 25 P.

Kálmánd. Alakult 1942 jan. 18. Tagjainak száma még nem érkezett be.

Krasznabétek. Tagjainak száma és névsora nem érkezett. Mult évi alamizsna 2 P.

Krasznasándorfalu. Tagjainak száma és névsora még nem érkezett be. Mult évi alamizsna 1.50 P.

Lázári. Alakult 1942 febr. Tagjainak száma 21.

Máramarosziget. Az Oe. megalakítása folyamatban van.

Márokpapi. Tagjainak száma és névsora még nem érkezett meg. Mult évi alamizsna 15 P.

Nagymajtény. Alakult 1935-ben. Tagjainak jelenlegi száma és névsora még nem érkezett be.

Nántü. Alakult 1942 jan. 20. Tagjainak száma 20.

Németmokra. Alakult 1942 jan. Tagjainak száma és névsora még nem érkezett be.

Perecseny. Alakult 1942 jan. Tagjainak száma 38.

Pusztadobos. Tagjainak száma 115. Mult évi alamizsna 27.60 P.

Rahó. Tagjainak száma 27. Névsor még nem érkezett.

Rónaszék. Alakult 1942 jan. 25. Tagjainak száma 49.

Szatmárcseke. Tagok száma és névsora még nem érkezett be. Mult évi alamizsna 16.70 P.

Szinfalu. Tagjainak száma és névsora még nem érkezett be. 1941. évi alamizsna 2 P.

Szinérváralja. Tagjainak száma 28. Névsor még nem érkezett.
Tiszaújlak. Alakult 1912-ben. Tagjainak száma és névsor nem érkezett.
Turterebes. Alakult 1942 jan. 18. Tagjainak száma és névsora nem érkezett még be.

Vállaj. Újjászervezve 1942 jan. 29. Tagjainak száma 41.
Visk. Megalakult 1942 jan. Tagjainak száma és névsora még nem érkezett be.
Zajta. Alakult 1930-ban. Tagjainak száma 1942-ben 25. Mult évi alamizsna 10 P.

Zsuzsannamajor. Tagjainak száma és névsora még nem érkezett be. Mult évi alamizsna 10 P.

Az Oe. megalakítása több helyen folyamatban van.
 A következő egyházmegyei körlevél megsűrgeti az Oe. megalakítását minden plébánián.

Szatmár. mint az egyházmegye székhelyén, önállóan fog továbbra is működni a Oe. Újjászervezése folyamatban van.

Az újonnan alakult Oltáregyesületeket beírtuk a BOKOe-ba, bekebeleztük és az új tagokat a törzskönyvbe beírtuk.

Kápter Károly mondotta: «Nézzünk az Eucharisziára! Mennyi türelmet gyakorol az Úr Jézus gyarlóságainkkal szemben. Tanuljunk Tőle nyugodtak maradni és türelmet gyakorolni!»

* * *

A Mária Reparatrix (engesztelő, a világot — a kereszten függő Úr Jézus szenvedéseiben való részvételével — együtt megváltó s ezt az engesztelést a legméltóságosabb Oltáriszentségről való gondoskodásával folytató Szűz Mária) társulat tagjai Mária anyai szívével egyesülésben ajánlják föl engesztelésüket (imádási órájuk, engesztelő szentáldozásukat és naponta 1 Údvözlégyet mondanak e fohással: «Mária Reperatrix könyörögj érettünk!», főünnepé máj. 2-án van. Az ünnepnek külön — engedélyezett — szentmiséje van. 9 órakor dr. Mátrai Gyula pápai kamarás celebrálja a nagymiséjét. Délután 1/6 órakor ő mondja a szentbeszédet és dr. Rotta Angelo pápai nuncius adja az ünnepi áldást A társulati tagok (beléphet, sőt kívánatos is hogy belépjen minden oltáregyleti tag; jelentkezés Igazgatóság Budapest, IX., Üllői-út 77.) teljes búcsút nyerhetnek a szokásos feltételek mellett.

* * *

El ne mulassza kiállításunk megtekintését (május 29—30—31-én reggel 9-től este 7 óráig a központi házban IX., Üllői-út 77) egy oltáregyesületi tag sem. Mindegyikünk adománya az a sok minden, ami a szegény templomok számára útrakészen ki van állítva!

* * *

Most jelent meg!

Rövid májusi elmélkedések kaphatók az Oltáregyesület központi irodájában (Budapest, IX., Üllői-út 77.) 50 filléres áron.

IMASZÁNDÉKUNK SZENTÁLDOZÁSAINK.

A mostani élet lassankint mindenre ráüti bélyegét. Mint a nagy jóslat mondja: «sokaknak szeretete kihül» (Mt. 24, 12) a szörnyűségek láttán, amik a világon történnek. Sokan vannak az életuntak, az Úristen ellen lázadók és Őt kritizálók. Csak kevesekben él a megpróbáltatást kibíró hit, mely hű Istenhez, és megtart továbbra is az Isten gyermekeinek útján azzal a tudattal, hogy — ha «hányódik is a hajó, ha recseg, ropog is a viharban — nem kell félnem, hisz kormányánál az én Atyám ott van». Pedig ez az igazi kereszténység! Istennel nem lehet perbeszállni! Az isteni Fölségnek nem lehet parancsolni vagy bármi módon Őt dirigálni. Őt csak megindítani lehet: alázatos könyörgéssel és az iránta való hűség gyengédségével. Olyan értékek ezek, amelyeket az Úristen is megbecsül, mert már valami isteni van bennük; az Ő irántunk való szeretetének valamelyes utánzását látja megnyilvánulni ezekben.

Termeljünk lelkünkben minél több gyengédséget! Különösen szentáldozásainkat akarjuk olyan lelkülettel végezni, amelyben az Úristent megindító alázatosság és hűséges szeretet a gyengédség drágagyöngyeivel és selyemszálaival béleli ki az Ő kis szentélyét, a szívünket.

Naponta oly sok szentáldozás történik, de olyan kevés ezekben az *Istent megközelítő és elérő hit*. Ha átélem a valóságokat, fölséges lelki élményben van részem: a mennyei életből kap ízelítőt a lelkem. Olyan valamihez jutok, ami engem fölébe emel a földi életnek és Isten életébe avat be, mint Szent Pál: «élek én, de már nem én, hanem Krisztus él énbenem».

Bár ezen élmények nélkül is megvan a szentáldozás szentségi hatása, mégis kár, ha elmarad az a boldogító tudatosítás, melyhez nemcsak jogunk van, hanem amennyire tőlünk telik kötelességünk is. Hisz így van alkalma az Úrnak hozzánk szólni, bennünket irányítani, lelki meglátásokban részesíteni és Önmagát velünk mindig jobban megismertetve a saját életét mireánk kiárasztani, vagy még helyesebben: *életét bennünk megélni*.

Gyakorlatilag éljük át a hitünket és szeressük azt az egészen praktikus vallási életet, amely úgy érez is, ahogy hisz, úgy gondolkozik, úgy akar és úgy cselekszik is, ahogy hisz.

Minden szentáldozás előtt a hit tiszta világosságába lépünk be s amit így látunk, azt ne feledjük el, hanem maradjunk az Úr Jézussal való egyesülés és hozzáhangolódás vágyánál és készséggel tegyünk eleget a parancsnak: «maradjatok énbenem». Öbenne mindent megtalálunk, az Úr Jézus áldozatos szelleme érinti lelkünket és mi is áldozattá tudjuk tenni küzdelmünket és szenvedéseinket. Mint a kemény kőszénből ragyogó és puha selymet tudnak gyártani, mi is — az Úr áldozatos szellemét követve — a gyengédség finom párnáját készíthetjük áldozatainkból; a szeretet aranszálaival összefogva és hitünk ragyogó fényével telehintve az Úr kicsi szentélyét, a mi szívünket.

Oltáregyesületeink! Imádási óráinkon imádkozzunk szentáldozásaink nagyobb tökéletességeért és kívánjunk az Úr Jézusnak sok Hozzáhangolódott buzgó lelket, akikben gyönyörűsége van és akik mindent megadnak Neki, amire csak képesek! Törekedjünk magunk is jól, élő hittel, nagy lelki készséggel és figyelemmel áldozni.

* * *

Teljes búcsú: Május 1., 7., 14., 17. imádásióránk napján a közös ájtatosság, illetve gyűlés napján, és egy tetszésszerű napon.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Kiállításunkra megtörténtek a távolabbiak (2 egész évi munka) után a közelebbi (három hétig tart) előkészületek. A kiállítást május 28-án délután 4 órakor a bíboros-hercegprímás úr Öminenciája fogja megnyitni. Ugyanő áldja meg a kiállított tárgyakat. (Vannak ugyanis egyházi szerek, amelyeknek megáldását csak püspök végezheti. Így minden tárgy kedves emlék lesz a szegény templomokban Öminenciájától is.) A kiállítás nem új kitalálások és művészi kreációk (bár ilyen is akad) gyűjteménye lesz, hanem közszemlére tétele azon tárgyaknak, melyek az Országos Központból a magyarországi szegény templomokba szétmennek. Az Oltáregyesület minden tagját szeretettel meghívjuk, hogy jöjjenek el és lássák meg, mit jelentenek adományaik, melyek a Központban összefutnak. Olyan nagy lesz ez a 393 szegény templomba szétküldendő segítség, hogy igazán méltó lesz az Oltáregyesület százezres családjához. A megnyitáskor csak azok jöhetnek el, akiket erre külön meghívóval feljogosítottunk (központi választmány és központi terjesztők, nagyobb jötevőink és legszorgalmasabb munkatársaink). Oka ennek az, hogy a kiállítás helyiségében nincs elég hely. Ellenben a megnyitás után következő három napon — máj. 29., 30., 31-én — szeretettel tudjuk fogadni összes kedves tagtársainkat. Mindennap reggel 9 órától délután 7 óráig tartjuk nyitva kiállításunkat. Lesznek egészen egyszerű miseruhák (jó erős, tartós anyag a fő a szegény templomok megsegítésénél!), de lesznek meglepetések is! Mivel minden kiállításunk hatalmas propaganda is az Oltáregyesületről — azok előtt kik még nem tagjai — imákat is kérünk a kiállítás ezirányú sikeréért is!

Új Oltáregyesület alakult Győrságon, ahol a tagok buzgósa a leghatásabb segítője az új plébániát szervező *Soleczky Endre* lelkész úrnak. — Budapest VIII. kerületében a Jó Pásztor-ról elnevezett egyházközségben, ahol *Sarkadi József* lelkész úr szintén az oltáregyesületi tagokban reméli szorgalmas munkatársait a kápolna hitéletének felvirágoztatásához, — és 90 taggal Sarkadon.

Az Oltáregyesület lelki sokrát — Szentséges Atyánk püspöki jubileumán — *Olcsay Géza* művész úr rajzolta meg igazán, pompás ízlést és finomságot adott nagyszerű keretnek, ahhoz a gyönyörű lelki tartalomhoz, melyet a számok így fejeznek ki: Szentmiseáldozat 269, szentmisehallgatás 2363, szentáldozás 20.040, Szentséglátogatás 20.074, szentségimádási óra 16.651, Keresztút 347, rózsafüzér 3840, erénygyakorlatok 2.763.386 (nem téves szám!), imádságok 11.586, röpimák 107.291, litániák 1829, lelki áldozások 681.940.

Első áldozóinknak az Oltáregyesület kiadásában, dr. Mátrai átdolgozásában megjelent *«Az isteni Gyermekbarátnál»* című imakönyvet vegyüek. Vászomban 2 P, bőr 10 P, vagy fehér celluloid 5 P-s árban irodánkban, IX., Üllői-út 77. alatt.

Legyünk rajta az egyházközségekben, hogy «Az isteni Gyermekbarátnál» című páratlan tartalmú eucharisztikus imakönyvünket rendeljék tömegesen a szegény gyermekek számára ajándékul!

Névtelen jötevő 300 P-t tett az egyik perselyünkbe egy borítékban, amelyen ez állott: «A visszacsatolt területek szegény templomainak felszerelésére, ruházatára». Isten fizesse meg a nagylelkű adományt, amely a még elkésve érkezett kérvények közül két erdélyrészi plébánia megsegítését tette lehetővé.

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2.— P. E. példány 20 fill.

„EVEZZÜNK A MÉLYRE!”

A Szentséges Szív hónapja hív bennünket erre. Jézus Szívének engesztelése mélyenjáró meglátásokat és érzéseket kíván.

A világon oly sok szörnyűség van, amit a felszín a látszat alatt rejteget. Ezeket meg kell látni és meg kell nézni, hogy megértsük Krisztus szenvedését és elégtételét, mely ezen bűnök miatt volt szükséges és belekapcsolódjunk abba az engesztelésbe, melyet Szíve reklamál. Ez az engesztelés is mélyenjáró legyen! Hogyan evezzünk a mélyre?

1. *Nézzünk a látszatok mögé!*

Ne hagyjuk becsapni magunkat. Győződjünk meg a dolgokban az igazságról!

Jobban higgyünk Istennek, mint az embereknek! A kinyilatkoztatás igaz, az, amit az emberek mondanak, nem mindig az.

Ne féljünk a valóságok meglátásától! Ne áltassuk magunkat. A derűlátás nem a meglátásokhoz, hanem a dolgok megítéléséhez való. Látni valósan, a valószínűségnek megfelelően, iparkodjunk.

A komoly lelki meglátásokból vonjuk le a tanulságokat. Így mélyül lelki világunk és lesz képes arra, hogy mindig jobban Isten „méreteihez” alkalmazkodjék.

2. *Ne feledjük, hogy a földön vagyunk!* Sokan azért nem mennek előre a lelkiéletben, mert a rosszat nézik csak. Félelmükben a gyáva semmittevésig jutnak el, vagy nagyon sokan ajtót nyitnak a bűnnek azon a címen, hogy mindenki úgy tesz. Pedig ha minden ismerősödnek ugyanazon hibája volna, az még — ne feledd el! — nem a „világ”. Az elibéd tároló „minden” még nem minden. A föld mégis csak nagy. S ha egymillió embert ismernél is (ami pedig lehetetlen!), még a nagyobb részt nem ismernéd és nem tudhatod, hogy a nagyobb rész mennyi értéket hord szívében. Olyan jó arra gondolni ilyenkor — mit a szentatyák tanítása mond — az üdvözültek száma felül fogja múlni az elkárhozottakét. Ha van is olyan kor, ország, társadalmi réteg, amely látszólag több kárhozottat, mint üdvözültet termel, mégis igaz kell hogy legyen — mert az Isten irgalmas jóságának jobban megfelel ez a vélemény.

3. *Vegyünk részt mély lélekkel az engesztelésben!* Az ember engesztelése benne van az Isten örök terveiben. A próféták jóvendölése világosan beszélnek erről. Az Úr Szívének kinyilatkoztatása pedig szinte a teológiáját adja az engesztelésnek: Hozzá hasonlóan élni, mindenben Őt venni zsinórmértékül. Vele egyetemesíteni akarásban és cselekvésben s mindezt felajánlani az Ő felajánlásában és engesztelésé tenni az Ő engesztelésében. A mi életünk Jézus élete, mert mi az Ő misztikus testének tagjai vagyunk. Ez az élet a kezdete, az előkészítése annak az életünknek, mely örökké fog tartani. Most formáljuk át magunkat folytonos akarással, mint ahogy a hegedű zöngszekrényre „kijátszva” lesz igazán szép hangok termelésére képes, mi is folytonos gyakorlással az Úr Szívének engesztelésébe kapcsolódva leszünk alkalmasak arra, hogy igazi engesztelés legyen a mi engesztelésünk.

Testvér, gondolkozzál! Nézz a dolgok mélyére! Azután cselekedjél: az Úr Szíve szerint, az Úr Szívével egyesülésben engesztelj, mert így „Krisztus fog élni benned!”

Mátrai Gyula dr.

Együtt érző szívek.

Lassan, sétálgatva tartott hazafelé Klárka, élvezve a tavaszi napsütést. Lakásuk lejtős domboldalon feküdt s erről helyenként kis árkok ereszkedtek lefelé, melyekben még itt-ott szennyes hómaradék rejtőzött. De a levegő már enyhe volt, a bokrok rügyei duzzadtan várták a pillanatot, mikor a nap csókjára felpattanhatnak s kellemes ibolyaillat hirdette a tavasz megérkezését. A magába merült, komoly leánya szinte öntudatlanul élvezte mindezt, mert lelkét magassabb gondolatok uralták. A Barátok Templomából jött, hol az imént végződött a szokásos pénteki keresztúti ájtatosság. Nagybőjt első péntekje volt s az édes Üdvözítő kinszenvedéseit szíve valahogy most sokkal jobban átérzte, mint máskor. Szinte maga előtt látta a keresztfát hordozó szenvedő Jézust, fején a töviskoszorúval... nyomában hullanak a drága vércseppek s arca oly igen halvány... véres... Tekintete oly szomorú, oly vonzó mégis. Úgy szeretne volna megvigasztalni a szenvedő Jézust... S miután egyebet nem tehetett, egyre ismételte magában: Jézusom, szeretlek, nagyon szeretlek! Bocsáss meg nekem s bocsáss meg minden bűnösnek!

De hogy tudta megőrizni áhítatát, lelkének összeszedettségét? Bizonyára nagyon jól együtt munkálkodott a kegyelemmel, nagyon jó szívvel, áhítattal végezte az ájtatosságot! De hozzájárult az a szerencsés körülmény is, hogy egyedül jött a csendes, néptelen, kisvárosi utcácskán s így semmi sem zavarta.

Közben már a lépcsőkhöz ért, melyek lakásuk bejárata felé vezettek. Oldalt vaskorlát volt, mely a lefelé húzódó vízárkot választotta el, melynek partjait sűrű bokrok fedték. Minden tizedik lépcsőnél egy csinos, téglából készült oszlop kötötte össze a vasrácsot, előtte kis négyszögletes térséggel, mely a lépcsőközöket képezte. Amint az első ilyen oszlopra tekintett Klárka, eszébe jutott a Kálvária első állomása. S felébredt lelkében hirtelen a gondolat, milyen jó lenne itt egy kis Kálvária... Milyen öröm lenne az oszlopok mindegyikénél egy-egy állomást bírni Jézus kinszenvedéseiből... Ő, akkor gyakran, talán naponta is elvégezhethetné itthon a keresztúti ájtatosságot... legalább nagybőjtben... S aztán minden pénteken. Bizony az emberek oly keveset gondolnak Jézus szenvedéseire, nem kellene legalább azoknak, kik Őt szeretik, többet foglalkozniuk ezzel? S egyre nagyobb figyelemmel kezdte nézegetni az oszlopokat.

— Nini! Ez a dísznek szánt bemélyedés az oszlopfőn milyen alkalmas lenne egy kép befogadására!... De vajon hány oszlop van? — gondolta. S most már sietve igyekezett fölfelé, hogy számolgassa az oszlopokat. S mire az utolsóhoz ért, nagy örömmel látta, hogy éppen tizennégy van belőlük! Rózsás lett az arca boldogságában s már szinte maga előtt látta a csinos kis Kálváriát. Csak azt nem tudta még, hogyan is lehetne ezt megvalósítani. A jó Isten majd megsegít — gondolta s boldogan lépett be csinos kerti házukba.

Miután övéi még nem voltak otthon, zongorájához ült, hogy a feladott gyakorlatait ismételgesse. De szinte akaratlanul felhangzott ujjai alatt a szomorú, szép melódia: A Keresztfához megyek...

Még be sem fejezte a darabot, megérkezett édesatyja s vele csaknem egyidejűleg bátyja, Józsi is. Örömmel ugrott fel tehát a leánya, hogy jó atyját üdvözölje. Miután édesanyja már nem élt, atyjához és bátyjához vonzódott szívének egész melegével.

— Gyertek, gyerekek, most van egy kis időm, beszéljessünk egy kicsit, szólt az atya mosolyogva.

— De jó lesz, apus, úgyis annyi mondanivalóm van! — kiáltotta vígan Józsi.

— Nekem is, nekem is — tódította Klári.

— Nos, hát halljuk, micsoda fontos dologról van szó! — felelt az atya.

Erre kényelmesen letelepedve, először Józsi kezdett beszélni. Elmondta, hogy gyönyörű festményeket látott egyik iskolatársa legidősebb bátyjának műtermében. Napsütéses remek tájképeket, Madonnákat, sőt volt vagy három festmény az Úr Jézusról is.

— Csodaszépek, apukám, csodaszépek! ... De még mást is láttam ott ... ami megdöbbenett. Igen nagy nyomorúságban vannak ... Laci — ez a bátyjuk neve — tartja fenn a családot, mióta az édesatyjuk meghalt. De a mostani háborús világban alig tud valamit keresni a képeivel. Kinek van reá most pénze! S akinek volna is, nem támogatják. Pedig hidd el, apukám, nagyon is megérdemelné ... Apukám, nem tehetnél valamit érte? Vegyünk meg egy szép képet! ... Tedd meg, drága jó atyám!

— Hm... fiam, ez egy kicsit nagy kérdés! Én sem vagyok Krózus, jól tudod. De majd gondolkozom a dolgon. Halljuk most Klárikát!

— Drága Apukám, ez pompás! Remekül egybevág! A keresztút ... igazán nagyszerű!

— De Klári, nem értlek! Keresztút — és a festőcsalád nyomora, ez neked pompás? Beszélj, kérlek, világosabban!

— Bocsanat, igazán meggondolatlanul beszéltem, de úgy megörültem. Mert most, amint hazafelé jöttem, nagy vágyam támadt egy Kálvária után, mely a bejáratú oszlopoknál lenne. Éppen tízennégy oszlop van s a rajtok lévő mélyedésbe kitűnően lehetne elhelyezni az állomási képeket Krisztus kínszenvedéséről. Azt hiszem, ez a festő szívesen elvállalná a stációs képek megfestését s akkor rajtuk is segítve lenne s az én hő vágyam is teljesedne!

— Klárikám, aranyos gyerek vagy, ugrott fel örömmel Józsi. Ezt az eszmét a jó Isten küldte neked! Mert biztosra veszem, hogy a jó apukánk nem fog könyörtelen lenni mindkettőnk közös kérésére!

Bamboula imája.

A Rennes-i Szent Annáról nevezett klinikán történt ez eset az 1914-ki világháború alatt. Egy pompás bennszülött Dahomay-ból, a legszebb fekete; sebeinek gyógyítása végett jött a Szent Anna-klinikára. Néhány hó múlva a mi négerünk nemcsak hogy áttért a katolikus hitre, de igen buzgó is lett.

A kórházban az ápoló nővérek sohasem fogják elfelejteni, milyen tekintetet vetett a kis Bamboula a tabernákulum felé, valahányszor belépett a kis kápolnába. Ajkai ilyenkor mindig imát mormoltak.

A főnöknő kíváncsi lett s megkérdezte a feketét.

— Bamboula, mit morogsz úgy, mikor belépsz a kápolnába? Erre Bamboula komoly arckifejezéssel röviden így válaszolt:

— Nézem Jézust és mondom neki: «Én ... szeretlek Téged nagyon!»

OLTÁREGYLETI ÉLET

Kiállításunk lapzártakor még nem kész. Csak annyit mondunk itt, hogy 15.000 darab röpcédulát, 130 plakátot és 200 meghívót nyomtattunk. 393 szegény templom kap 18.975 darabot, közel százezer pengő értékben. Testvér örülj, hogy neked is részed van benne! A te adományod is ott ragyog már valamilyik szegény templomban és folyton tanúságot tesz arról, hogy az Urat nemcsak szóval, de «áldozatos tettel» is szereted. Megnyugtató, vigasztaló, fölemelő tudat ez! Haláloed után ezek a tárgyak fognak imádkozni az Úr előtt érte! De nemcsak ezek a tárgyak, hanem a gyümölcseik — a lelkek épülése rajtuk — szintén! Hála Istennek! «Énekeljete az Úrnak s áldjátok az Ő szent nevét!» (Zsolt. 95, 2.)

«Adjatok az Úrnak dicsőséget és tiszteletet, adjátok meg az Úrnak a nevét megillető dicsőséget, hozzatok áldozati ajándékokat és jertek udvaraiba, boruljatok le szent udvarában az Úr előtt!» (Zsolt. 95, 7—9.) «Méltó vagy, ó Urunk, Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség és a tisztelet és a hatalom, mert Te teremtetted mindent!» (Jel. 4, 11.)

Az új szatmári püspök jelmondata inspirálta imaszándékunkat. Felszentelésén a Központot dr. Mátrai ügyv.-igazgatónk képviselte. Az új püspök Oltár-egyesületünk igaz jóbarátja; azzá teszi eucharisztikus lelkiélete, mely őt egészen Krisztus Szíve szerinti pásztorrá formálta. Ilyennek mutatkozott be minden megnyilatkozásában. A Központ kéri az Oltár-egyesület tagjait, hogy foglalják Őt sok nemes tervével és törekvésével együtt imáikba! Legyen vele lelki kapcsolatunk az Úr Jézuson keresztül állandóan! Jó ez testvérek! Tapasztalni fogjuk!

A lágymányosi Oltár-egyesület az idén is megrendezte külön kiállítását az egyházközsége Kultúrházában május 10-én. Ezen kis kiállítás mögött az irgalmas nővérek irányítása alatt végzett rengeteg munka és szeretet ragyogott a háttérben. Több darabját a központi kiállításon is viszontláttuk, mert nagyon sokat dolgoztak a Központnak is.

Szödligeti Oltár-egyesületünk műsorosét rendezett szép sikerrel. Helyes, ha időnkint a «világ» előtt is életjelt adunk magunkról és megmutatjuk, hogy lehet és tudunk tiszta lélekből örülni is!

Ügyvezető-igazgatónk ezüstmiséje lesz jún. 20-án 9 órakor az Örök-imádás templomban. Imádságaink tegyék gazdaggá az ezüstmise felajánlását. Ennek fog ügyvezető-igazgatónk — ki ebből a 25 évből 23-at az Örökimádásban töltött el — a legjobban örülni.

Az újbudai Oltár-egyesület beszámolója.

A háborúnak, bajnak és sok szenvedésnek oka az, hogy a nemzetek és az egyének életéből hiányzik a két főparancsolat igazi megértése és követése. Pedig az Úr Jézus velünk van a világ végezetéig, hogy a tabernákulumból a szeretet

szentsége által, önzetlenségre, igénytelenségre, áldozatkésztségre, vagyis szeretetre tanítson minket. Mikor végtelen türelemmel és szeretettel elvisel minket és gyengéinket, példát ad nekünk, hogy mi is türelemmel és szeretettel bánjunk felebarátainkkal. Mikor meghallgatja könyörgéseinket és irgalmas szeretetének kiadásával vigaszt és erőt önt lelkünkbe, megmutatja, hogyan kell lelkünk mélyéig együtt érezni felebarátainkkal, mint testvér a testvérral, jóbarát a jóbaráttal. A szentség ház zára mögé, mint a szeretet foglya rejtőzik és egészen átadja és kiszolgáltatja magát nekünk, hogy végtelen értékű áldozatával segítsen nekünk kiirtani szívünkben a kemény, hideg önzést, önteltséget, részvétlenséget és magunkba temetkezést. Végtelen szeretetével magához vonz és ölel mindnyájunkat, hogy igaz, önzetlen szeretetre tanítson minket, mely eltüntet minden különbséget és elválasztó hegyet, betölt minden szétválasztó hasadékot és bár megőrzi az Isten által rendelt állásbeli különbséget, mégis egymás szolgáláivá és testvéreivé tesz mindnyájunkat.

Az Oltáriszentségben az Úr Jézus az Ő könyörület szerető Szent Szívét nyújtja nekünk. Lelkünk tápláléka, erősítője akar lenni, mert ebbe a szentségbe rejtette el Szívének minden gyengeségét és szeretetét irántunk. Azt akarja, hogy ebből a kenyérből táplálkozzék a mi szervezetünk és ettől a bortól ittasodjék meg a lelkünk a Vele való egyesülés boldog mámorában.

Nem elég az Ő Szíve szeretetének a hitünk, imádásunk, még a pusztá viszonszeretést sem, hanem azt akarja, hogy Vele táplálkozzunk, italként magunkba igyuk és egészen beteljük istenségével és emberségével, mert csak így lesz élet mibennünk.

De már mikor megígérte szeretetének legnagyobb ajándékát, félreismerték a szeretet szavait, nem értették meg Szíve kiáradó szeretetét, hűtlenséggel viszonozták és elpártoltak tőle.

Ma is szeretetlenség, sőt gyűlölet söpri végig és borítja lángba a világot. A ma emberei is, mint a vadak Afrikában az aranyat rejtő hegyeik és folyóik mellett — érzéketlenül és értelmetlenül haladnak el lelki kincseshányán és égi aranyat magával sodró kegyelmi áradatunk mellett. Az élet forrásánál ma is szomjaznak, a megtelt élestarak mellett éheznek, az égi nap melegségénél fázhatnak, a kereszten titokzatos módon értünk újból meghaló Krisztus mellett bűneikbe belehalniak.

Az oltáregyesületi tag hivatása, hogy jóvátégye szeretetével, hűségével, élő hitével, határtalan bizalmával a bántalmakat, melyek Jézus Szívét a szentségben érik és engesztelést nyújtson Neki az egész világ előtt és a világ helyett is. Áldozatos szeretetével, imájával és szentségi jelenléte körüli szolgálataival előkészítse Isten országának eljövételét, először a saját lelkében és azután példájával és buzdításával felebarátainak is segítségére siessen, hogy megkönnyítse nekik az utat a szentmiséhez, szentséglátogatáshoz és főleg a gyakori szentáldozáshoz, hogy a Szentség által belénk áramló kegyelem elhozza közénk az igazság és élet, a kegyelem és szentség, a béke és szeretet országát.

Erre törekedtünk az elsőpénteki közös szentáldozásokon, az elsővasárnapi szentségimádásokon és a közös imaórákon. A húsvéti, úrnapi és a templom búcsúja alkalmával tartott szentségi körmeneteken egyesületünk zászlója alatt engesztelést akarunk nyújtani az emberek hitetlenségéért és tiszteletlenségéért.

Az elsővasárnapi szentségimádással kapcsolatban főtisztelendő dr. Pálfi Lajos plébános úr, egyesületünk lelki igazgatója az ünnepkör tárgyából vett elmélkedéseket tartott, melyeken a tagok buzgó lélekkel vettek részt.

Jézus munkásai 18 alkalommal jöttek össze kézimunkaórára. Javították és karbantartották a következő egyházi ruhákat :

46 drb stólavédő felvarrás, 12 drb pallabevarrás, 4 drb oltárterítőjavítás, 2 drb miseing, 11 drb karing, 2 drb vállkendő, 3 drb ministránsing, 6 drb kéztörölő, 1 drb miseruha, 1 drb palást, 6 drb ministráns szoknya, 3 drb ministráns-gallér javítása, 4 drb ministráns szoknya átalakítása és a Szent Noé-egyesület zászlójának javítása.

Készültek még a következő új darabok is :

3 drb miseing, 5 drb karing, 1 drb palla, 1 drb széles tüllcsipke karingre, 10 drb viola keresztlepel, 2 pár ministránskesztyű.

A kézimunkaórákat imával kezdjük és fejezzük be, munkaközben pedig Jézus munkásainak lelki épülésére valamely vallásos tárgyú könyvből felolvasást tartunk.

1941. évi június hó 12-én Úrnapiján, 1/2 órákor ünnepélyes keretek között 14 tag tett fogadalmat, a régi tagok pedig megújították fogadalmukat. Az utána következő szentséges nagymisén közös szentáldozáshoz járultunk.

Az elmúlt esztendőben 5 tagunk húnyt el. Adjon nekik az Úr örök nyugalmat és az örök világosság fényeskedjék nekik. Jelenleg 310 tagja van egyesületünknek.

Befejezésül Oltáregyesületünk minden tagja nevében hálás köszönetet mondok főtisztelendő Lelkiigazgató Urunknak egész évi önfeláldozó munkájáért. Kérjük az Úr Jézust, áldja meg őt és egyesületünket, hogy mindig jobban szeressük a szentségi Úr Jézust és minél többet tehesünk Isten nagyobb dicsőségére.

Bajor Teréz titkár.

ÚTMUTATÓ.

— Ne járd balgán azt az utat,
amelyet a léha kutat...
a botor és dőre mutat;
keresd Jézus lábnyomait,
kövesd Krisztus nyomdokait...
— ez az út majd eligazít.

Brenner Tivadar.

IMASZÁNDÉKUNK

A SZENTSÉGES SZÍV ORSZÁGA.

Az új szatmári püspök címerében a székesegyház áll, fölötté a «Szenséges Szív», belőle — a kegyelmeket jelképező — sugarak ragyogják be a templomot s az aláírás: «Ut omnes unum sint», «Hogy mindnyájan egyek legyenek». (Ján. 17, 21.) Az új főpásztor ezt a jelmondatot azért választotta, mert elsősorban lelki egységet akar elérni egyházmegyéjében, amely földrajzilag három ország területére szabdaltságból tért vissza régi egységébe.

Ez a gondolat az Úr Jézus Szívében született: a Szentséges Szív hozza össze az embereket, hogy egyé, egységesen, az igazi szeretet alapján álló tábor alkossanak. Az Úr Jézus csodálatosan szép főpapi imájának fő kérése ez az *egység*. Társadalmunk mai tarka széttagozódása beteges állapot. Az embereknek találkozniok kell az igazi szeretet egységesítő, kiegyenlítő, problémákat oldó erős és áldozatos szellemében és összefogniok a krisztusi célkitűzés megvalósítására, «hogy egyek legyenek!» Olyan nagy dolog ez az egység, hogy elébe helyezte az Úr minden másnak. Az Anyaszentegyház mindig törekedett erre az egységre. Nemcsak azzal, hogy nagy gonddal örködött tanításának egysége fölött, hanem a legigazibb egyenlőség *gyakorlásával* nyitotta meg az egység sugárútját: az Úr Jézus felé! Az Ő Szívében kell találkoznunk egymással! Az Ő országa az igazán egységes birodalom.

Akik csak magukat keresik benne, csalódnak és sohasem lesznek készen a kereséssel. Olyanformán járnak mint az egykék, akiknek folyton hiányzik a testvér míg gyermekek s ez az érzés a kemény önzés szúrós kristályaival kínozza őket és környezetüket egész életükön át. Alig van nehezebb teher a társadalom nyakán az önző embereknél. Az önzés luciferi ábrándokba hajszo! egyénileg, s ugyanakkor céljai felé mások letaposásával és kizárásával törtet. Milyen nehezen viselhető el ez! Mennyi gyűlölet fakad e törtetésnek útján! És hogy mérgeznek, hogy pusztítanak ezek a «gyűlöletvirágok» illatukkal! Hogy megvadítják az embereket! Hogy kiölik belőlük a szeretetet! És milyen boldogtalan ez a világ, amelyet nem melegít az igazi Jézus Szívében találkozó szeretet!

Oltáregyletek! Az örök Főpap Szívéből sarjadt s az új szatmári püspök eucharisztikus lelkében újraültetett tohászt, «hogy mindnyájan egyek legyenek», vegyük mi is nemcsak az ajkainkra, hanem ültessük el a szívünkbe. Imádási óráinkon mutassuk be az Úrnak és mondjuk meg Neki, hogy apostolutód lelki kertjéből való ez a palánta és a Szentséges Szív országának eljövetelért akarjuk öntözni, ápolni, virágoztatni. Mindig! Állandóan!

Kérjük a «növekedéséhez» égi harmatot és emlékezzünk meg a «kertészről», az új szatmári «János püspökről», aki ennek az «egység virágnak» divatját pártolja egyházmegyéjében s adta nekünk is a gondolatot, hogy vele tartsunk a Szentséges Szív szellemében dolgozva a Szentséges Szív országáért.

VATÉLJES • BÜCSÜK

Június 4 (kettő), 5, Ünnapja nyolcad alatt bármelyik napon, jún. 13 (Mária Szepőlötelen Szíve), jún. 24., jún. 29., az imádási óra napján, a havi összejevetel napján (feltétel: szentáldozás és szentbeszéd), egy tetszészerinti napon. *Becsüljük meg ezeket a drága kegyelemalkalmakat!*

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAI GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2.— P. E példány 20 fill.

ÖNZETLENÜL.

Öminenciája, a bíboros hercegprimás kívánta kihangsúlyozni az önzetlenséget kiállításunk megnyitásán abban a válaszában, melyet dr. Mészáros János országos igazgatónak üdvözlő szavaira mondott. *«Mikor magam előtt látom a rengeteg, ezt a kiállított óriás anyagot, arra gondolok, mennyi névtelen áldozat, szeretet és munka van itt befektetve és ezzel kapcsolatban hangsúlyozom, hogy önzetlenül kell dolgoznunk: szívesen akkor is, amikor nem várhatunk érte elismerést!»* A bíboros főpásztor szavai nagyon időszerűek. Ma hihetetlenül kiveri az élet talaját az önzés gaza. A nehézségek, korlátozások folytán megkevesebbedett élvezetek és hozzá a megengedett örömök nélkülözése is önzővé teszik az embert. A legtöbb ember csak magára gondol. *«Örülök, ha magam élek.»* *«Örülök, ha magamnak van»* stb. nem ritkán hallott megnyilatkozásai az önzésnek. És azután úgy hangtalanul *«csendes várakban»* mennyi helyen lakik szívtelen elzárkózottságban az önzés! Mennyi szenvedést okoz! Mekkora — idegőrlő — rombolást végez az egyedekben, társadalomban a nemzetben! Ijesztő kép tárul elénk, amikor az önzés jéghideg szívének kódósító mérgezőselei tarolják előttünk *reményeinket!* Mi nem járhatunk ezen az úton! Nekünk más világ kell! *Mi az önzetlen szeretet énekesei és munkásai vagyunk!*

A szentségi Jézus önzetlenségének világossága szórja sugarait a mi életünkre: a szívünk-lelkünk általa melegszik föl, általa hangolódik és nevelődik. Látszólagos örökös hangtalansága mögött a mindenkihez — suttogva — beszélő, legjobb Barát önzetlen jósága, láthatatlan kegyelmében az isteni gazdagság önzetlen kiárasztása boldog élvezői vagyunk. Nekünk Ő ad leckét az önzetlenségből egyénileg a saját magunk kis világában csak úgy, mint a társadalmi vagy nemzeti vonatkozásokban!

Az önzetlen munka mindig mást keres, mindig másnak akar örömet, nem önmagának. Önmagára nem is gondol, csak szórja lelki kincseit és *«előhozza kincstárából az új és régi dolgokat»*, hogy betöltse vele a szükség kiáltó vágyait és megbékéltesse a lelkeket azzal, hogy működésével helyrebillenti a megzavart egyensúlyt.

Örülünk annak, hogy Öminenciája szeme ott látta oltáregyesületi munkánk eredményeiben az önzetlen szeretet ragyogását és járunk továbbra is hűségesen, Krisztust követően az önzetlenség útján: a legméltóságosabb Oltáriszentség imáadásában, a szegény templomokban a Róla való gondoskodásban tartunk ki és buzgólkodjunk továbbra is önzetlenül. *Mátrai Gyula dr.*

A földi nyomorról.

Brenner Tivadar.

Mért oly sok a földi nyomor,
a küzdelem, a szenvedés?...
És az öröm, a boldogság
mért oly rövid, mért oly kevés?...

Mért oly sok a könnyhullatás,
a korai kis sírhalom?...
Mért oly sok a szűkölködés,
keserűség és fájdalom?...

Mért oly sok a bűnhődésünk:
baj, betegség, bú és bánat?...
A sok csapás és csalódás
életünkre mért vet árnyat?...

Mert ez a Föld: siralomvölgy,
tele jajjal — gyötrelmekkel...
És ez alól nincs kivétel,
amíg a Nap — keleten kel.

A TÜRELEM.

A régi közmondás szerint *«rózsát terem»*. Manapság nem igen türelmesek az emberek, de nem is terem bőven közöttük *«rózsa»*, a szeretet, melyet a türelem fakaszt ki embertársunk lelkéből. *A türelem csak a szeretet gazdag humuszán tud élni!* Mögötte ezt érzi meg az embertestvér. A türelem győzelme tulajdonképpen mindig a szeretet győzelme.

Most háború van! Az emberek idegzete próbára téve. Nagy próba ez a mai élet a türelem terén! Ehhez a türelem erényében megnyilvánuló lelki erő kell. Indítékai között nem elég egyedül a hazaszeretet sem, ide a lélekben lakó isteni erők karizmás működése kell, mellyel *áldozattá* tudjuk magasztosítani a lemondásokat, el tudjuk vonatoztatni az emberi tökéletlenségektől erénygyakorlatainkat és magáért az erény benső szépségének, Isten előtt kedves voltának szeretetért kitarunk az erény mellett, ha nem is értik meg mások. A kifelé élés most igazi örömet nem terem, csak zibbasztószer. Nekünk befelé kell néznünk! Arra kell gondolnunk, mit vár tőlünk az Úr ebben a helyzetben?

Mi *«az Ő háza népe»* az Ő szent családjának tagjai vagyunk. Bennünket ennek a családnak az etikettje, életrendje kötelez. Nem lehetünk hozzá méltatlanok soha. S mit látunk? *Átyánk* türelme igazán isteni! Mit tűr el, Ő az emberektől? Mennyi ideig tűri vakságukat — gonoszságukat, képmutatásaikat —, gátlottságukat, hitványságukat, gyávaságukat, Csodálatos az Isten türelme! Látszik, hogy Ő évszázadokban gondolkodik. Őt nem köti az idő. Neki minden csak pillanat. *Szentségi Jézusunkban* is a legfőbbé sebb példáját szemlélhetjük ennek az isteni türelemnek. Jól mondotta szentemlékű, néhai igazgatónk Kápter Károly: *«Nézzetek a legméltóságosabb Oltáriszentségre, milyen türelmet gyakorol abban isten Üdvöztőnk!»* Mi mindent kell látnia, hallania az Őt körülvevő világban! És Ő tűr és hallgat! Elviseli az embereket. Minden hibájuk és gyalúságaikkal. Olyan példát mint Őnála, sehol sem találunk, mert Ő már ember is és mindenben a valóságot látja istensége révén.

Imádási óráinkban mélyedjünk el ebbe a gondolatba! Mártsuk meg berzenkedő akaratomat az Úr türelmének galvanizáló fürdőjében! Tanuljunk Tőle! Ő maga akarja így: *«Példát adtam nektek, hogy amint Én cselekedtem, ti is úgy cselekedjétek»*. Járjunk a türelem erejében! Isten családja tagjaként, az isteni erő vértetében, soha ki nem alvó égi világítás mellett nézzünk, lássunk, cselekedjünk. Ez a türelem!

VATÉLJES • BÜCSÜK

Július 2., július 3., július 13. (*«Brüsszel csodája»*), július 22. (Szent Mária Magdolna), júl. 29. (Szent Márta!), júl. 31. (Szent Ignác.) Az imádási óra, a havi összejövetel napján és egy tetszés szerint választott napon a szokásos feltételek (fő a szentáldozás tökéletes elvégzése!) mellett. Iparkodjunk megnyerni e búcsúkat és adjuk a tisztítótűzben szenvedő lelkeknek.

OLTÁREGYLETI ÉLET

A Budapesti Országos Központi Oltáregyesület 1942. évi kiállítása alkalmából szétosztásra került tárgyak jegyzéke.

A) Egyházi szerek:

	Értéke P	Összesen P
31 kehely paténával	220.—	6820.—
9 kis kehely paténával	110.—	990.—
3 kehely aranyoztatása	60.—	180.—
14 kehely csillaggal, lándzsával és kanállal	260.—	3640.—
3 nagy cibórium	400.—	1200.—
20 cibórium	220.—	2940.—
2 kisebb cibórium	150.—	300.—
14 Szentségmutató	210.—	3400.—
1 Szentségmutató	2000.—	2000.—
5 áldozató patina	11.20	56.—
21 beteglátogatási custodia	13.—	273.—
19 beteglátogatási szentolajtartó	11.—	209.—
11 dupla szentolajtartó	23.—	253.—
9 Szenteltvíztartó hintővel	18.—	162.—
8 külön szenteltvízhintó	9.—	72.—
2 zsebszenteltvízhintó	9.—	18.—
42 oltárgyertyatartó	24.—	1008.—
10 kisebb oltárgyertyatartó	18.—	180.—
20 füstölő tömjéntartóval	48.—	960.—
6 római pacificale	11.—	66.—
2 görög pacificale	23.—	46.—
16 oltárkereszt	8.—	128.—
2 öröklámpa	39.—	78.—
2 beteglátogatási lámpa	18.—	36.—
1 sekrestyefejtő-csengő	27.—	27.—
11 oltárcecsengő	5.10	56.10
1 hármass oltárcecsengő	22.90	22.90
23 pár ampolna tálcával	4.20	96.60
21 kántatótábla készlet	3.50	73.50
27 pulpitus	6.—	162.—
41 római missale nagy alak	60.—	2460.—
8 római missale kis alak	31.50	252.—
4 rituale	9.70	38.80
6 evangéliumos könyv	8.50	51.—
1 pénzbeszedő persely	18.—	18.—
6 ostyadoboz	7.—	42.—
4 keresztelési kancsó és tál	21.—	84.—
1 sekrestye kézmű	19.60	19.60
2 biretum	12.—	24.—
11 gyászmisekönyv	11.10	121.10
12 oltárkö	24.—	288.—
6 kazetta teljes felszereléssel	410.—	2460.—
		32.954.10

B) Miseruhák és egyházi ruhák.

	Értéke P	Összesen P
5 mennyezet	500.—	2500.—
42 palást (6 ünnepi fehér, 14 egyszerű fehér, 15 fekete és 8 violaszínű palást)	230.—	9890.—
218 miseruha (8 ünnepi fehér, 55 egyszerű fehér, 27 fekete kazula, 57 zöld kazula)	120.—	180.— 33.332.—
59 felonion (15 fehér, 5 sárga, 11 fekete, 2 világos, 1 rózsaszín, 12 vörös és zöld)	140.—	8260.—
30 velum	65.—	1950.—
24 cibórium köpeny	22.—	528.—
23 beteglátogatási bursa fehér	15.—	345.—
23 beteglátogatási bursa viola	5.—	115.—
26 dupla stóla	15.—	390.—
15 gyóntató stóla	10.—	150.—
5 fehér stóla	12.—	60.—
30 piros ministráns ruha	35.—	1050.—
4 fekete ministráns ruha	25.—	100.—
78 alba	85.—	6630.—
33 karing	65.—	2145.—
4 alba todor	30.—	120.—
38 ministránsing	12.—	456.—
252 vállkendő	8.—	2016.—
128 korporálé	8.—	1024.—
218 kehelykendő	4.—	872.—
212 kéztörölő	2.—	424.—
162 palla	2.—	324.—
16 cingulum	3.—	48.—
26 római oltárterítő	90.—	2340.—
6 antependium	20.—	120.—
6 stólavédő	1.—	6.—
		75.177.—
misekönyvek és ércművek		32.954.—
		108.131.—

Hála a jóságos Istennek, hogy mindezt adhatuk. De hála az oltáregyesület nemeslelkű tagjainak, akik ezt a kiállítást adományaikkal és munkájukkal (itt nagy hálaival gondolunk a reparatrix zárda három tagjának folytonos munkában állására) lehetővé tették. Isten fizesse meg!

Budapesti Központi Oltáregyesület t. irodájának Budapest.

Igen hálás köszönet közepette vettem Erkörtvélyes szöveget száma küldött szép ajándékot. E küldemény nagy esemény az egész egyházközségnek. Az égetően szükséges felszerelésen kívül, híveknek és lelkipásztoroknak is nagyon jól esett az áldozatos gondoskodás. E hó 20-án utazom ki a filiába a szentbeszédemet is ennek fogom szentelni.

Méltóztassék elhinni, minden papirnál mé-

lyebben és tartósbabban vésődik be a szerető gondoskodás, mely ha valahol, úgy az egyházmegyében egyik legjobban rászoruló, szegény népe kelt igazán jószón hálás köszönetet.

Adj a jóságos Isten, hogy ez egyházi felszerelések birtokában igen sok lélek jusson Isten ismeretéhez, követéséhez és az örökkévalóság-hoz! Isten fizesse! In Sano Corde.

Nagyvárad, 1942 június 12-én.

Hálás hívuk: Boga József segédlelkész.

ÖRÖKIMÁDÁS

Az 1942. évi kiállításunk szétküldött adományai egyházmegyék szerint a következők:

Budapest 18 templom és kiegészítőkapolna	5.892.40 P
Esztergom főegyházmegye (vidék) 36 templom	10.978.80 "
Eger érseki egyházmegye 47 templom	11.998.40 "
Szombathely egyházmegye 33 templom	8.169.30 "
Székesfehérvár egyházmegye 10 templom	2.550.— "
Vác egyházmegye 48 templom	9.192.10 "
Veszprém egyházmegye 51 templom	12.678.50 "
Csanád egyházmegye 4 templom	885.10 "
Győr egyházmegye 13 templom	3.883.— "
Kassa egyházmegye 4 templom	917.60 "
Rozsnyó egyházmegye 7 templom	1.493.70 "
Kalocsa-bácsi érseki tartomány 3 templom	2.556.— "
Pécs egyházmegye 3 templom	809.— "
Szatmár egyházmegye 17 templom	4.112.— "
Hajdúdorog gk. egyházmegye 40 templom	11.440.60 "
Eperjes-munkácsi gk. egyházmegye 1 templom	90.— "
Erdélyi gk. egyházmegyék 3 templom	819.— "
Erdély egyházmegye 48 templom	11.987.60 "
Nagyvárad egyházmegye 21 templom	7.678.— "

Összesen 407 templom.... 108.131.10 P

(Kiállításunk alkalmából egész kivételesen megkönyörültünk a megkésztet kérelmezőkön és 14 templomot láttunk el segéllyel.)

Ezen kiállításunk létrejöttében igen sokan segítettek pénzbeli adománnyal, melyek közül kiemelhetünk egy névtelen adományozót, aki 300 pengőt borítékban éve tett perselybe ezen felirással: «Erdély szegény templomai javára». Az orosz-lánrészt azonban a tagok apró filléreikkel adták össze (978 Oltáregyesület van 158.765 taggal), mert minden hűséges tag évenként ad tehetségéhez képest valamely alamizsnát. Ezek a sok apró adományok, melyek nem egyike «a szegény asszony 2 fillérje», segítik az Oltáregyesületet a legnagyobb mértékben és adják meg a lehetőséget a működéshez. Isten fizesse meg mindazokat, akik valamely módon áldozatot hoztak a szentségi Úr Jézus dicsőségére.

Az Oltáregyesületet adományaikkal segítették Esterházy Mária grófnő, az Oltáregyesület országos elnöknője, aki 2 mennyezethímzést, 3 kazulát és egy nagyon értékes «Kenderesen» készült oltárterítő csipkét adományozott, a belsőferencvárosi Oltáregyesület egy értékes szép fehér miseruhát, a szentimre városi Oltáregyesület egy fekete és zöld kazulát, a kőbányai Oltáregyesület egy kazulát, továbbá dr. Follmann Jenőné egy oltárterítőt csipkével, Fénnyfy Nándorné egy oltárterítőt csipkével és egy porvédőt, a budai Szent Erzsébetről nev. Mária Kongregáció és a Katolikus Nőegyesület a csikmadarasi szegény templom kérését teljesítette és a Központnak 2 alsó oltárterítőt, 1 házivászon porterítőt, 6 korporalet, 3 kehelykendőt, 6 kéztörölőt, 7 pallát, 1 kordát, 1 antependiumot és 2 ministránsinget adományozott, egy szegény özvegyasszony férje emlékére egy igen szép kelyhet, özv. szalóki Mészáros Jánosné egy szép horgolt alfafodrot, s ezen adományokon kívül még több helyről kaptunk használt egyházi ruhát. Lafrancó Károlynétól 3 pár ampolnát tálcával és több helyről apró fehérműt. Szombathelyi Szent Domonkos pléb. Rózsafüzér Társulata 1 karinget, özv. Trieb Károlyné egy albat, Láng János segédlelkész 1 karinget és 6 kehelykendőt adott.

A miseruhák elkészítésének irányítását és azoknak kiszabását kizárólag a Mária Reparatrix apácák végzik. A hímzéseknek nagy részét pedig az oltáregyesületi házban működő kongregációk buzgó tagjai. Hímzéseket főleg a Keresztény Anyák «Szent Család» kongregációjának tagjai és a Hétfájdalmú szent Szűz Kongregációjának tagjai végezték, de a Szent Anna kongregációból és a Virgó Reparatrix leánykongregációból is akadtak buzgó hímzők.

A Szent Család kongregációból megemlítendőek *Goumoens Mária* bárónő, *Kolozsváry Dezsőné*, *Mersich Lászlóné*, *Teutsch Gusztávné*, *Török Sándorné*, *Máry Dezsőné*, gróf *Wenckheim Istvánné* és *Emerezs Károlyné*.

Az oltáregyesületi kézimunkaóráknak lelke öv. *Lippach Sándorné*, a Hétfájdalmú szent Szűzről nev. kongregáció elnöknője; gyönyörű sárközi hímzéssel, mennyezet, kazula, palástot hímzett ifj. *Nagy Ferencné*, szép palástot és több szép darabot hímzett *Perényi Józsefné*, továbbá *Müller Károlyné*, *Syoss Zoltánné*, *Tóth Kálmánné*, *Chován Ilona*, mind a fentemlített kongregáció tagjai.

Egy szép mennyezetet hímzett *Peholcz Anna* és egy szép zöld kazulát *Kulik Juliska*. Hímzéseket végeztek még *Palotás Mihályné*, a Szent Anna-kongregáció elnöknője, *Vokovicsné*, *Ménesi Ferencné*, *Kovács Józsefné* és mások. A Szent Anna-kongregáció készíti minden kiállítás alkalmából az albákat, karingeket és varrja meg a többi apró fehérneműt.

Igen szép csipkéket horgoltak öv. dr. *Cseley Józsefné* és nővére, br. *Jeszenák Istvánné*, *Fehér Antalné*, *Feith Tamásné*, *Józsa Dánielné*, *Huszár Károlyné*, *Nád Gézné*, *Thék Endréné*, *Friesz Károlyné*, *Márk Istvánné*, *Bernyó Jánosné*, *Steger Jánosné*, *Mészáros Jánosné*, *Vargha Sándorné*, *Szilágyi Lajosné*, *Návay Aranka* és *Markó Sándorné*.

De nemcsak a központi Oltáregyesület tagjai fáradoztak a szegény templomok ruháinak felékesítésén, a *Budapesten működő Oltáregyesületek* és *néhány vidéken működő Oltáregyesület* is nagylelkűen és önzetlenül munkálkodtak a szentségi Úr Jézus dicsőségére. Itt első helyen említjük meg a *pápai Oltáregyesület*et, mely valóban igen gazdag adománnyal lepte meg a Központot. Igen nagy segítségünkre van évről-évre *szentimrevárosi Oltáregyesület*et, mely kazulákat, egy fél mennyezetet, több csipkét és apró fehérneműt készített, a *tabáni Oltáregyesület* szintén állandóan támogat bennünket, több miseruhacsíkot és palás hímzést végzett, a *kőbányai Oltáregyesület* különösen szépen hímzett apró fehérneműt adott, a *belvárosi Oltáregyesület* egy igen díszes palástot hímzett a *Pongrác-úti Oltáregyesület* egy lila palástot és apró fehérneműt, végül a *Tripoliszi Oltáregyesület* sok apró fehérneművarrást és hímzést vállalt.

A vidéki Oltáregyesületek között ki kell emelnünk a *tatabányai Oltáregyesület*et, mely több kazulát és más hímzést végzett és egy igen szép szentségtartó alá való terítőt készített, a *berhidai Oltáregyesület* is több szép kazulabetétet hímzett, valamint a *szombathelyi Oltáregyesület* is több fehérneműt, hímzést készített, ezenkívül a *tatai Oltáregyesület* és *Óföldéék* dolgoztak szépen.

Élő hit és lángoló eucharisztikus szeretet.

Az első nagy világháborúban rommá lótték a község templomát. A veszedelem, a szerencsétlenség oly hirtelenül és gyorsan következett be, hogy az öreg plébánosnak nem volt ideje az Oltáriszentséget biztos helyre vinni. Most szomorúan ott áll a romokon. Könnyes szemmel keresi a helyet, ahol az oltár állott. Fejszével és ásóval itt is, ott is ásott, hogy a legszentebb szentséget a törmelék és kövek alól kiszabadítsa. Azonban mit tehetett ez aggastyán, e gyenge pap a hatalmas romokon? Tehetetlenül és csüggedten lehanyatlottak kezei. Vágyódva kereste és alázattal imádta lelke Azt, aki előtt még tegnap az örökmécses fénylett és aki előtt a meghitt templomban oly sokszor mély áhítatba merülten térdelt. Ekkor egy német katonasírt ment arrafelé. Ő észrevette a francia pap gyászatát és zavarát. Alighogy a német katonasírt megismerte óhaját, azonnal hívatta hűséges vesztfáliai katolikus katonáit, akik ásóval, kapával és csákánnyal kezükben áhítattal hozzáfogtak a kemény munkához. Szent hallgatásban szerényen dolgoztak a hívő harcosok. Olyan érzésük volt, mintha eltemetett barátot és bajtársat szabadítanának ki a föld alól. Vajjon megértjük-e a kemény katonáknak jósa, igazsága és szent szolgálatra készleges lelkiállapotát? Most igen jól átértézték, hogy itt nem

egy bajtárs, egy barát kiszabadításáról, hanem a legszentebb a leghűségesebb, legnemesebb, legirgalmasabb isteni Jópásztornak kiszabadításáról van szó. Jól tudták, aminek nagyon is örültek, hogy mentőmunkájuk magának az isteni Üdvözítőnek szól. Végre szabaddá tették a szentélyt. Az oltár nemsokára látható volt és a kettérepedt oltárszekrény is mutatkozott. Most a katonasírt, aki a többi társával együtt ásott, letérdelt és kezeivel kiásta a törmelékből a szentostyákat tartalmazó áldoztatókelyhet. Azután legmélyebb tisztelettel katonakezébe vette a Legszenetebbet. A katonák legnagyobb csendben körülállták. Megindultan vitte az áldoztatókelyhet hű vesztfáliai bajtársaitól kísérve az idős plébános úrhoz, aki könnyes szemmel mondott a németeknek őszinte köszönetet a bensőséges és mélyen igaz istentiszteletért. «Újra megtaláltam a Legszenetebbet, így szólt a tiszt, mikor az áldoztatókelyhet a porból és törmelékből legszentebb áhitattal kiemelte. Még ugyanaznap este hazairta szeretteinek: Életemnek legszebb napja volt, mert Krisztust, Istenemet és Barátomat kezemben vihettem.

Micsoda élő katolikus hit és nagy, lángoló szeretet tárul lelki szemünk elé e lélekemelő világháborús eseményből! A német katonasírt és derék katonatársai ott, az ellenséges földön kitűnő tanúságot tettek a legméltóságosabb Oltáriszentségre vonatkozó mélységes meggyőződésükről. Hitük az Oltáriszentségben biztos és erős volt. Nem is kételkedtek soha e nagy és kiválóan felséges hittitokban. Ez erős hitük és lángoló nagy szeretetük tette őket arra képessé, hogy az ellenség földjén a törmelék eltakarításának nehéz és fárasztó munkáját nagyon szívesen vállalták. A közkatonák kétszer oly nagy örömmel és erőfeszítéssel dolgoztak az Oltáriszentség kiszabadításán, mivel népszerű tiszturuk is csákánnyal alaposan hozzálátott a nehéz munkához.

Örökimádás olvasói, kedves oltáregyleti tagtársaim! Valahogyan mi is hasonló helyzetbe juthatunk, amikor mi is nagy szeretetszolgálatot tehetünk a legméltóságosabb Oltáriszentségnek, amikor mi külsőleg is kifejezhetjük igaz és őszinte szeretetünket az eucharisztikus Jézus iránt. Vegyes vallású városunkban találkoznak néha kevésbé művelt eretnekekkel, téves hitűekkel, akik az Oltáriszentségben való hitünk miatt kigúnyolnak, kinevetnek minket és gyalázzák, káromolják ezt a nagy szentségünket. Ezen bántó, gonosz eljárásukkal mintegy romokat, törmelékeket hánynak az Oltáriszentségre. Ha erős hit és nagy szeretet honol lelkünkben az eucharisztikus Jézus iránt, akkor e gúnyos és téves megjegyzéseket nem hagyjuk szelídséggel párosult kemény, férfias szó nélkül. Alapos és világos bizonyításokkal cáfoljuk meg bátran téves nézeteiket, hogy ők is az igazság fényében lássák az Oltáriszentség szépségét, fenségét, ész- és célszerűségét. Természetesen ebbeli nemes, apostoli törekvéseinket ajátatos, buzgó és állhatatos imádságunkkal is kell alátámasztani. Micsoda nagy öröm volna szívünkben, hogyha nagy fáradozásunk és kitartó imádkozásunk folytán evangélikus és református magyar testvéreink valamennyien visszatérnének az Anyaszentegyházba!...

Sajnos, katolikus testvéreink is néha súlyos romok és törmelékek alá temetik az Oltáriszentséget, amidőn áruló Júdasként szentségtörő gyónás után szentségtörő áldozással bűnös lelkükbe kényszerítik a szentségi Jézust. Ezek a szerencsétlenek igen-igen rászorulnak testvéri segítségünkre, apostoli munkánkra. Egy házasságtörésben élő asszony dicsekedve mondta el egyik volt iskolatársának, hogy ő többször meggyónni, áldozni, de ő ugyan meg nem gyónja lelkiatyjának ezt a bűnét. Mily szörnyű tévedés és megátalkodottság! Ne riadjunk vissza a lélekmentés nagy és fárasztó munkájától. Nemcsak varrással, horgolással, hímzéssel, egyházi ruhák készítésével vagy javításával szolgáljuk a szentségi Jézust: ez mind dicséretes, kíváncsú és szükséges. Azonban sokkal fontosabb és szükségesebb a

bűnösöket tanítani, inteni, megfeddni, megtérésükért buzgón imádkozni. Különösen ha rokonainkról van szó, ez elsőrangú apostoli munka.

Legyünk szívvel-lélekkel az Eucharisztianak világi apostolai, munkásai, munkatársai. Fejtsünk ki nagy szorgalommal és nemes, szent lelkesedéssel nagy, szívós munkásságot az eretnekek visszatérítésében, a bűnösök megintésében, megjavításában és a hitbuzgalmi lapok, egyáltalában a katolikus sajtó terjesztésében. Minél alaposabban gyakoroljuk a Katolikus Akció útmutatása szerint a világi apostolkodást, annál nagyobb lesz az érdemünk és jutalmunk a szentségi Jézus előtt.

Nagelreiter Alajos dr.

A BÚZA DALA.

Franciaából: M. P.

Közelg az aratás... Fénylik a napsugár!
Nézzük a mezőket — csöndes a nagy határ.
Ragyogó napfényben, az alvó mezőkön,
Hintázó kalászkok dalolnak merengőn.

Hallgassuk, mit mondanak?... Kicsiny vetés vagyok,
Szemecskéim érnek, akkor majd meghalok.
Hogy kalászim nőttek — ez Isten jósága,
Mely nélkül hiába az ember munkája.

Előbb kis fű vagyok, mit a szél borzolgat,
Majd fölséges kalász, aranyló áradat...
Zárt soraim között búzavirág s pipacs
Hímezget ragyogó, színes, szép foltokat!

Búza vagyok!... Sorsom — learatnak engem,
Majd kemény kövek közt összezúzzák testem.
Búza vagyok! — Az útfélen kalászszedőnek —
Átadom magamat minden szenvedőnek...

Búza vagyok!... Kévékbe rendeznek majd engem
S békén pihen a szem búzakereszteken.
Majd csűrök búzája leszek, hol elrejtve —
Megbúvik csöndesen madárcák kis fészke.

Ha magvaim adám, feladatom megvan!
Lisztté lettem s aztán kenyérré változtam...
Búza vagyok s mindent szeretetből teszek,
Táplálom szüntelen az emberiséget!

De áldott hivatás!... Felfoghatatlan kegy!
Úr testévé teszen engem a szeretet!
Álázatos búza a nagy Áldozatban
Mi Urunkat egyre szeretve szolgálja!

*

Látván Jézus egykor a nagy búzatáblát,
Hő imában kéré az Aratás Urát,
Adjon munkásokat az Ő szöllejébe,
Legyünk munkásai!... Gyűjtsünk a csűrjébe!

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2.— P. E példány 20 fill.

Az IMÁDÁS.

A hódolat legmagasabb foka az imádás. Egyedül Istent imádjuk! Szent föl-sége előtt megsemmisülünk! Ez a lényege — Prohászka szerint — az Isten imá-dásának.

A keresztdozatban is megsemmisült Krisztus. «Kiüresítette önmagát!» Kiontotta véré! Meghozott minden áldozatot a «beteljesedés»-ig! Feküdt erőt-lenül az út porában! Erőtlenységét ütlegek, sebék és gyalázások tetézték. Benne a mi bűneink és gyarlóságaink súlya: «*Valóban viselte Ő a mi bágyadtságainkat és hordozta fájdalmainkat*». És ebben az áldozathozatalban kimondhatatlanul kedves volt a mennyei Atya előtt. Amint látta Benne a megsemmisülésig való megalázkodást az önfeláldozás diadalmas égbetörése előtt megnyitotta az eget és a föltámadás «dicsőségébe vitte» át Őt a megsemmisülésig gyakorolt alázatos-ságból.

Nagy teológia van az imádásban! Benne a gondolat, hogy minden Istené, a megsemmisülésig. De az Ő nagy jóságában semmit sem enged egészen meg-semmisülni. (Még a porrá váló testnek is megmarad lényege és feltámasztja az «utolsó napon»!) Csak engedi, hogy semmiségünk tudatába beletemetkezzünk és amikor ez megtörtént, a szeretet kitörő erejével áraszt el és tesz át a porból a «az én gyermekem vagy te» tudatának Paradicsomába. Áttüzesedik a megsemmi-sülés felé alázkodó ember lelke. Ebben a tűzben fénylik és ragyog: «*Választott-jaim mint a csillagok ragyognak örökön-örökre*».

Az oltáregyesület tagjai kell, hogy ezt az utat járják! Imádási óráikban «de profundis» — mélységből — kiáltsanak az Úrhoz; a legmélyebb alázatosságig el-jussanak értelemmel és érzélemmel, hogy minél jobban megközelítsék Isten dicső-ségét abban az áttüzesedésben, mely akkor következik be, mikor *lentől* az Ő *Szívéig* emelkednek imádásukban.

Mátra Gyula dr.

István, a Szent Király.

Irta: Gálosiné Ottlik Myra.

Erős kezét adott az Úr nekünk,	Koronánk: szent; Anyánk: Mária,
Ki ezredéven át: Utat mutat,	Zászlaja leng, hősi harcok fölött
Nem tétoz, téved, kutat,	S megáll a nemzet annyi vész
Tudja: mi magyar, mi éltünk,	között,
üdvünk.	Nyugatot véd, kultúrát, Árpád fia.

De addig úr csak a magyar, fent
Addig vezényel ádáz tusák tűzében,
Míg világít hite az éjben
S utat István mutat, a Szent.

Az Úr ezüstmisés papjának jubileumára.*

(Előadva a tatabányai Oltáregylet közgyűlésén, ahol ügyv.-igazgatónk beszélt.)

Ha a róm. kath. Egyházat el akarjuk képzelni lelki szemeinkkel, óriás méretű mozaik-kép jut eszünkbe, melynek minden egyes darabkája a legtökéletesebb metszési síkon illeszkedik egymáshoz és amelynek minden egyes darabkája más-más helyre illesztve bár, megegyezik egyazon rendeltetésben: teljesíteni felséges Alkotójának akaratát, gyönyörű egységgé olvadni, megalkotni Krisztus képét a földön.

Ennek a gyönyörű egységnek egy ezüstbe csillanó darabkája az Úr papjá-nak ezüstmisés jubileuma.

Milyen nagy öröm az, amikor szülők gyermekeik és unokáik körében ünnepelhetik meg házasságuk 25 éves fordulóját, amit Isten kegyelméből együtt megérhettek, de mi ez ahhoz a bensőséges és a lélek mélységeiből feltörő boldog-sághoz, amikor Isten szolgája hívei, lelki neveltjei és gondozottjai körében adhat hálát Istennek azért, hogy megérhette a Krisztussal történt eljegyzésének 25 éves fordulóját.

Milyen leírhatatlan boldogság lehet, amikor egy tisztalelkű ifjú ráébred élete legszebb percében arra a megszentelt valóságra, hogy neki szólnak a zsoltáros szavai: «Te pap vagy mindörökké», de mennyivel mérhetetlenül mélysegeesebb az örvendezés, amikor 25 évi papi szolgálat után is boldog áhítattal suttoghatja el: «nekem életem a Krisztus». Amikor az áldozatvállalások részben valósággá értek és a megharcolt küzdelmek és áldozatok nyomában serkenő vércseppek bele-hullottak Krisztus áldozatának végtelen óceánjába. Hozhat-e valaki nagyobb áldozatot Isten fölszentelt szolgájánál, aki mindenről, még önmagáról is lemond, hogy mindenkinek mindene lehessen.

Amikor valaki megteszi életének döntő lépését, nem tudhatja milyen sors vár rá. De mikor egy ifjú Krisztus hívó szavára elhatározza, hogy rálép erre az útra, amelyen Ő, az örök főpap hordta a gólgotás keresztet, tudja, hogy ezen az úton a szenvedés, a lemondás és megvetetés vércseppjei piroslanak az öröm szíromlevelei helyett és babér helyett keresztet szegélyezik ezt az utat.

És mégis. Évezredek óta ezrével járják ezt az utat, amelyen Péter Júdea megkövesedett lelkű hypokritái között haladt el és amelyet Szent Pál tiport a zsidó diaszporáktól a széles római birodalmon át Hispániáig, ugyancsak ezt az utat taposták a katakombák rejtett világának hőslélekű papjai az arénák porondján, ezt a középkor egyházüldözői és szakadárjai sorfala között, ezt az antiklerikális és liberális korban és ezt napjainkig az újpogányság elvakult hirdetői között. Mind-megannyi hős papjai, szelíd lelkű hithirdetői, tudós teológusai, legyőzhetetlen apologetái a római kat. Anyaszentegyháznak. Tudják, hogy mi vár rájuk és mégis mennyien vannak, akik vállalkoznak erre a hivatásra, mert ezt találják szépnek, a legszebbnek. Hajtja őket a Szentlélek tüze, meg a hegyi beszéd gyönyörű ígéretei és várja őket a nyolc boldogság hirdetőjének szelíd ölelése.

Viszik a napsugarat a jégmezőkre, elhintik a jó magot a parlagon heverő földbe, melybe Isten rajtuk keresztül hullatja kegyelemharimatát.

Minden pap Isten szép arcának testet öltött mosolya. Áldásra mozduló kezük Isten felemelő, simogató jobbja, ego te abszolvojuk Isten és ember, atya és gyermek békés ölelése.

* Előadva a tatabányai Oe. közgyűlésén, ahol ügyvezetőigazgatónk beszélt.

Mindenhol ott találjuk, ahol könny és szenvedés várja őket. Magukéva teszik Szent Péter tanítását: «Mindegyitek, amint kapta a kegyelmet, úgy közölje azt másokkal is, mint jó sáfárai Isten sokféle kegyelmeinek.» (Péter I. 7—11.)

Ezek a gondolatok jutnak eszünkbe, amikor az ország oltáregyleteinek központi ügyv.-igazgatója 25 éves papi jubileuma alkalmából róla megemlékezünk.

Amikor ma egy pillanatra megáll, hogy visszapillantson a megtett útra, amikor hálattelt szívvel és szent örömmel felemeli az égre szemeit, az ország oltáregyleteinek dolgozó kezű és imádságos lelkületű tagjai lélekben köréje sereglenek, hogy osztozkodjanak örömeiben és hálájában.

Örömeiben, hogy a jó Isten megengedte érni ezt a szép napot testi-lelki egészségben, munkabírása teljében és lelki békességben.

Háláját pedig megtoldjuk hálánkkal azért a felmérhetetlen kegyelem-kicsordulásért, amit a jó Isten az Úr Jézus érdemei által igazgató Úron keresztül hullatott a földre.

25 év alatt hány ezer szentmise áldozat! Mindmegannyi elhárítása az Úr büntetésre mozdult jobbának.

25 év alatt hányszor emelte kezét bűnbánó lélek felé, hogy Krisztustól nyert hatalmával törölje tartozását és hányszor pecsételte meg ezt a szent kibékülést az Úr Jézus eucharisztikus testének kiszolgáltatásával!

25 év alatt sok zsenge kis élethajtást fűrésztött meg a szent keresztség vizében és helyezte a legszeretőbb édesanya karjaiba, rájuk adta a fehér ruhát és megnyitotta számukra a mennyország kapuját.

25 év alatt de sokszor vitte el a szent útravalót a nagybetegek házába, hogy békességet vigyen a háznak és minden benne lakójának.

Mennyi irányítás, tanítás, szentbeszéd hangzott el ajkairól, mennyi kegyelmi szétszórása Krisztustól megszentelt lelkének!

Nem is említjük azokat a kincseket, amiket csendes magányban termel ki nemes lelkéből, melyek mind egy-egy piros-fehér-zöld színű drágakő papi életének aranykelyhén.

Amikor szerető szívvel köszönetet mondunk velünk való fáradozásaiért, kérjük a jó Istent mindennapi imáinkban, hogy további útján is adjon sok erőt hivatásának minél tökéletesebb betöltéséhez és kérjük papi imáját, hogy oltáregyleti életünk minél szorosabban kapcsolódjék és illeszkedjék bele a nagy mozaik-képbe.

Tatabánya, 1942 június 10.

Oltáregyletek nevében

Münsberger Jenőné
oltáregyleti tag.

Tisztelendő Központ!

Alázatos tisztelettel bejelentem, hogy templomunk részére kegyesen küldött adományokat megkaptuk. Meghatódott szívvel mondok köszönetet elsősorban a szentségi Jézusnak, hogy szent segítségével lehetővé tette, hogy a Tisztelendő Központ kegyes volt bennünket, illetve szegény templomunkat becses adományaival oly kegyesen megajándékozzon. Hálás köszönetet mondok azután a Tisztelendő Központnak s Oltáregyletünk nevében ígérem, hogy mindenkor imádkozni fogunk, hogy a szentségi Jézus bőséges áldása, kegyelme kísérje Tisztelendő Központ áldásos munkáját s tehetségünkhöz mérten törekedni fogunk elkövetni mindent, hogy a Tisztelendő Központ áldásos irányítása mellett a szentségi Jézus szolgálata minél nagyobb mértékben terjedjen el községünkben.

A kegyes adományokat még egyszer alázatos szívvel köszönve vagyok

Tiszaeszláron 1942 június 27-én.

legmélyebb tisztelettel alázatos szolgálja

Csikán Lajos lelkész

A Szentatya áldását küldte ezüstmisés ügyvezető igazgatónknak.

Abban a lelkes ünneplésben, melyben június 19-én az országos Központ házában részesült Dr. Mátrai Gyula pápai kamarás, a B. O. K. Oe. ügyvezető igazgatója (Dr. Mészáros János prelátus kanonok-főesperes országos igazgatónk az oltáregyesület, gróf Révay Simonné a Mária Kongregációk, özv. Gruner Tivadarné az oltáregyesület központi választmánya, Lippach Sándorné a központi terjesztőnek nevében köszöntötték a kiállítás drapériával díszített pompás helyiségében, és ugyanott adták át a művészi keretbe foglalt és párnás barnabőrbe kötött lelki-csokros lapokat, amelyeket az oltáregyesületek tagjai ajánlottak fel ez alkalomra), nem hiányzott Szentéges Atyánknak áldása sem. A Szentatya — euh. világkongresszusi sekrestyésére (Dr. Mátrai volt!) szerető atyai szívvel adta felszentelésének 25 éves fordulóján apostoli áldását. Az áldásról két dokumentum is érkezett. Az egyik a bíboros államtitkár távirata, melyet eredetiben közlünk:

Citta del Vaticano VI. 19.

Revmo Julio Mátrai Budapest Üllői-út 75.

Augustus Pontifex Tibi XXV. Sacerdotii Natalem APOSTOLICA BENEDICTIO Laetificat, Qua auspice in laudabilibus propositis perseverans virtutibus meritisque crescas

— Cardinalis Maglione —

Magyarul:

Vatikánváros VI. 19.

Mátrai Gyula főtisztelendőnek Budapest, Üllői-út 75.

Öszentsége apostoli áldással örvezeteti meg papságod 25 éves születésnapját, hogy ezáltal dicséretes törekvéseidben kitartva növekedjél erényekben és érdemekben.

— Maglione bíboros —

A távirat a legbensőbb örömmel töltötte el ügyvezető igazgatónkat és berámáztatva lakása díszhelyén örzi azzal az imazsámollyal együtt, melyet XII. Pius, mint bíboros legátus az euh. világkongresszuson Budapesten használt.

A másik dokumentum a Mária Reparatrix Társaság generaliszájának (a Társaság lelki javainak állandó részesévé tette Dr. Mátrait ő is) kérésére adott gyönyörű kivitelű szokásos pápai áldás Öszentsége sajátkezű aláírásával.

Örülünk neki! Hisz oltáregyesületünknek — melyért Dr. Mátrai dolgozik — megbecsülése és gazdagítása ez a pápai áldás. De imádkozunk is azért, hogy a távirat jókívánságait kitermelje ügyv. igazgatónknál az apostoli áldás!

Központi

A Jézusom Örömom (eucharisztikus gyermeklap, havonként jelenik meg lelki és szórakoztató tartalommal ugyancsak az Országos Központi Oltáregyesület kiadásában) szeptember 1-én új évfolyamába lép. Az oltáregyesületek figyelmét felhívjuk e kedves folyóiratra! Minden oltáregyesületben legyen egy terjesztő és folyóirat terjesztésével megbízva. Kér mutatóvényszámot és körüljár a gyermekes (9—14 éves) családokban, összegyűjti az előfizetéseket és a Központba beküldi. A Központ az ő címére küldi a megrendelt példányokat. Lehet az «előfizetés» utólag is (példányonkénti fizetés esetén) beküldeni. Ez esetben minden csomaghoz csekkel mellékelünk. A Jézusom Örömom előfizetési ára egy példány külön címre 1 P 50 fill. (ezért 12 számot küldünk). Egyes szám külön eladva 15 fillér. Csoportos előfizetésnél 50 példánytól kezdve 1 P 20, illetve 12 fillér. Szerkesztőség és kiadóhivatal Budapest, IX., Üllői-út 77. Ugyanaz mint az Örökimádás-é.

Egy egykori délceg francia lovastiszt, aki később Isten úttörő s alázatos szolgája lett a «sötét» Afrikában: P. Foucauld, sehogysem tudta megtanítani új híveivel a «Rózsafüzér»-nek még egyetlen tizedét sem. Isten iránti rendíthetetlen szeretetéből úgy hidalta át a «Rózsafüzér»-t, hogy a nagyszemnél ezt mondatta híveivel: «ISTENEM, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK!», a soron következő tíz kisszemnél pedig, mintegy az előbbi vallomás aláhúzásául, így imádkoztatta őket: «ISTENEM SZERETLEK!»

Mikor a fenti módon elimádkoztam egy egész «Rózsafüzért», különös és jóleső érzés lepte el a Lelkemet. Rájöttem, hogy még a hívő is inkább közvetve imádkozik a legfőbb Úrhoz, az ATYÁHOZ, s íme P. Foucauld «rózsafüzére» szerint közvetlen Istennek hódolhatunk, hálálkodhatunk. Idővel éreztem, hogy ezt ki kell bővítenem s így alakult ki az alább részletezett «SZENTHÁROMSÁG-RÓZSAFÜZÉR», melyet szeretettel ajánlok felebarátaimnak — magánhasználatra, illetve magánajátosságra — az amúgyis kissé feledésbe ment Szentháromság-tisztelet felújítására.

A «Szentháromság-olvasó»-t az alábbi módon mondjuk:

A Keresztnél:	Hiskegy...
I. nagyszemnél:	Szentháromság, teljes szívemből szeretlek!
A 3 különálló kisszemnél:	1. Istenem, szeretlek! 2. Jézusom, szeretlek! 3. Szentlélek, szeretlek!
II. nagyszemnél:	ISTENEM, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK!
Az első tizednél tízszer:	Istenem,, szeretlek!
III. nagyszemnél:	JÉZUSOM, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK!
A második tizednél tízszer:	Jézusom, szeretlek!
IV. nagyszemnél:	SZENTLÉLEK, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK!
A harmodik tizednél tízszer:	Szentlélek, szeretlek!
V. nagyszemnél:	SZÜZANYÁM, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK!
A negyedik tizednél tízszer:	Szüzanyám, szeretlek!
VI. nagyszemnél:	MINDENSZENTEK, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK!
Az ötödik tizednél tízszer:	Mindenszentek, szeretlek!
Újra a Keresztnél:	SZENTHÁROMSÁG, TELJES SZIVEMBŐL SZERETLEK!

Olcavay Géza..

Budapesti Központi Oltáregylet Elnökségének Budapest

Amikor az idecsatolt levelezőlap-elismervényen igazolom a kuncsorbai templom számára aján-dékozott felszerelési tárgyak átvételét, méltóztassék megengedni, hogy úgy a magam, mint a kuncsorbai egyházközség nevében hálás köszönetünknek adjak kifejezést azért a megértő jóindulatért, amellyel a Budapesti Központi Oltáregylet Elnöksége most már ismételtelen tüntetett ki bennünket, amidőn a pár éve épült kuncsorbai templom számára felszerelési tárgyakat ajándékozott. Ez a megértés mindenesetre hozzá fog járulni az alföldi tanyavilág szétszórtságában a protestáns tömegek között élő katolikus hívek vallási öntudatának emeléséhez. Hála Istennek, ott, ahol néhány évvel ezelőtt még a Törökszentmiklóstól Mezőtúrig terjedő 30 km-es távolságban csak szétszórta tanyákat látott az ember, most ennek a távolságnak éppen a felében emelkedik a tanyák fölé egy kis templom tornya is a kereszttel, hogy felemelje magához az alföldi magyar lelkét is és egybetartsa erejével a szétszórta nyáját. E kis templom vonzóerejéhez nagyban hozzájárult az Oltáregyletnek nemes támogatása, amelyért ismételtelen hálás köszönetet mondunk és a jövőre, az Egyesületre és annak Elnökségére a jóságos Jézus bő áldását kérjük.

Hálás tisztelettel

Törökszentmiklós, 1942 június 11.

Dr. Bóthy Lajos
érseki tanácsos, esperes, plébános.

Az elhanyagolt Szentségházak.

Láttam egyet messze Budapesttől. Nem írom meg, hogy hol. Óriási el-hagyott hercegi parkban, amelynek ellopokdták már a kerítését is (egy nagy-részen luteránus községben), áll a kastély gazdátlan gondozatlanságban s ennek a földszintjén egészen siralmas állapotban a régi kápolna, amely a herceg életé-ben is a falu kevésszámú katolikusának temploma volt. Gyönyörű vadásztrofeák között mentem a kápolna ajtajáig. Benyitottam a régi kilincstelen ajtón. Minden öreg és elhanyagolt. Az öröklámpa nem ég. Talán nincs itt az Úr Jézus — gondo-lom. A szentségházban benne a kulcs. Megforgatom és kinyitom az ajtócskát. Ott az áldoztató kehely, rajta a takaróköpenyke. Benne a Szentség! Szegény Úr Jézus! Te ilyen környezetben, ilyen elhagyatottan is ittmaradsz! Pár fohász után ablakot nyitok, hogy a dohos levegő kicserélődjék. Megnézem a ruhákat! Hihetet-lenül silány gyolcsalba, leszakadt csipkével. A vállkendőn csak akkora kötő, hogy elől lehetne összekötni; a kehely aranyozása egészen lekopott. A kehelykendő szabály-talanul piciny rongyos kis gyolcsdarab. Miseruhából nincs zöld. Egy valamikor na-gyon szép, virágos fehér brokát, de elől két tenyérnyi sebbel (rongyos) miseruhát találtam. Majdnem megsirattam külsőleg is az elhagyott Krisztust. Lélekben pedig napokon át sírtam és térdeltem Előtte bocsánatát kérve és Elébe öntve az Oltáregyesület tagjainak hűségét és szeretetteljes figyelmét, amellyel azon szegény templomokban gondoskodnak Róla, amelyeknek kérelme idején eljut a Köz-pontba: Mindezt felajánlottam a szentségi Úr Jézusnak és megígértem Neki, hogy amint papot kap ez a helység, az Oltáregyesület elnöknőjénél közbenjárók érdekében. De más gondolatom is jött. Milyen nagyszerű volna, ha a Központ-nak egy «repülőcsoportja» volna, mely felkeresné és rendbehozná az ilyen el-hanyagolt szentélyeket! Most még nem, talán valamikor szervezhetünk ilyent. De addig is legalább az oltáregyesületek imádási óráinak szándékai közé kell fel-vennünk azt, hogy imádni akarjuk az Úr Jézust az egészen elhanyagolt templomok — porlepte, megrevült — és megrozsdásodott kulcsú szentségházában, amint a kialudt öröklámpa sötét árnyékában még így is vár napokon, heteken, hó-napokon át egyetlen látogatót sem kapva szeretete önemészto rabságában.

Ó milyen is az Úr Jézus! Mennyire kell szégyenkeznünk Előtte érzékenysé-günk miatt! Ő szeretetből tűr, szeretetből vár és visel el mindent! És az a szegény nép akikért ott van, hogy örült a szentmisének! Amint hírt vették — nagyrészt cigányok, szegények és pár határvadász katona — zöld ágakat hoztak, hogy eltakarják a falak ólomszürke szennyét. A parkban a régi, még élő nagyúri díszfa, a Pavlovnya virágzott, erről hoztak bódító illatú csokrokat és egyszerre megszépült a szegény piszkos oltár. A virágillat kiűzte az undorító dohos szagot, megtelt a kápolna ájtatoskodókkal. Előkerült a nyugalomban levő «falu-atyja», a kántor, — ki egymaga heroikus küzdelemmel, műkedvelő előadások jövedelméből emele-

tes katolikus iskolát épített — és patinás hangon kezdte énekelni a néppel a régi «Bemegyek szent templomodba» éneket. Ó ti aposztrofált aranyoszlopok, de nagyerejű képzelet kell ahhoz, hogy könnyek nélkül gondolhassunk reátok itt ebben a porlepte szegénységben! De meg volt az a vigasztalásunk, hogy az Úristent a legnagyobb mértékben dicsőítettük a szentmiseáldozat bemutatásával. Olyan tárult a mennyei Atya szeme elé, amely Őt a legnagyobb mértékben gyönyörködtette. A szegény, küzdő nép a pap kezében, abban az elhagyott kápolnában magasraemelte a szentségi Jézust. Azt az Úr Jézust, aki — bár Neki adatott minden hatalom égen és földön — feláldozta magát a kereszten engedelmességből és zugolódás nélkül. Azt az Úr Jézust, aki ebben a Szentségben velünk akart maradni a világ végezetéig, hogy «Általa, Vele és Benne éljünk!» Amikor Őt látja a mennyei Atya, nem lát mást csak Őt s minket csak Őbenne, az Ő fényességében, gyarlóságaink és tökéletlenségünk helyén az Ő dicsősége ragyog rajtunk; általa, vele és benne kedvesek vagyunk az Égnek. Gondoljunk Úrfelmutatáskor azokra a templomokra és kápolnákra, ahol már régen várja a mennyei Atya az Úrfelmutatást, de hiányzik a pap, ki az áldozatot bemutassa. Akarjuk azokat az áldozatokat szívesen meghozni, amelyek megszüntetik ezeket az állapotokat. Imádkozzunk jó papokért! (Megtudtam, hogy egymásután szerencsétlen rossz papok voltak a plébánián, amelyhez ez a kápolna tartozik.) Szeressük oltáregyesületi hivatásunkat és induljunk neki buzgón majd az ősszel az oltáregyesületi életnek, hogy buzgóságunkkal eltűnjék a szenny, a doh, a rongy, a kopottság és pusztulás utálatossága édes magyar hazánk minden szentélyéből és helyébe az a Mária anyai szívével dolgozó buzgóság lépjen, amelyért nemcsak bennünket, hanem édes hazánkat is meg fog áldani az Úr.

Központi.

Dr. Mátrai Gyula p. kamarás ügyvezető igazgatónk ezúton mond hálás köszönetet az oltáregyesület m. t. tagjainak azért a sok kedvességért, amellyel ezüstmiséje alkalmával elhalmozták. Mélységes mehatottsággal szemlélte a lelkicsokros album gazdag tartalmát (szentmisék, szentmischallgatások, imádási órák, szentáldozások, lelkiáldozások, rózsafüzérek, röpmák, jócselekedetek stb. művészi kivitelű rajzolt és festett keretekben) s azonkívül a felajánlott anyagiakból beszerzett ajándéktárgyakat, köztük a szép meggypirosbársony bevonatú berzselyt és a Müller Károlyné művészi kivitelű (Őeminenciája is megcsodálta és megdicsérte kiállításunkon!) piros rózsákkal hímzett fehér selyem¹palástját, a Mária Reparatrix Társaság által készített és felajánlott gyönyörű recsecsipkés albát stb. Az országos igazgató üdvözlő szavaira mondott válaszában Dr. Mátrai hangoztatta, hogy eszköznek érzi magát az Isten kezében, amit látszólag tett, Isten tette általa. Neki legyen érette hála és dicsőség!

Teljes búcsú: Aug. 5., 6., 15., az imádási óra napján a közös összejövetel napján és egy tetszésszerinti napon.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2.— P. E példány 20 fill.

Az eredmények titka.

Sokszor megcsodáljuk embertársaink sikereit, elért eredményeit. Ez a csodálkozás néha bizony csak látszatoknak szól és ritkább esetben vagyunk igazi értékeknek, maradandó eredményeknek tanúi. Manapság különösen sok a látszólagos siker maradandó eredmények nélkül. De mi lelki szemmel nézünk, az örökélet szemszögéből ítélünk! *Azt tartjuk igazi eredménynek, mely az örök életre is maradandót termel.* Ami velünk jön majd odaátra is! Amit felvett a Mindenható Isten, mert akarata szerint történt, amit szeretete «raktárába» befogadott, mert a szeretet világából jött, mert Ő is benne volt kegyelmével és örökéletet célzott, mikor létrejött.

Mi az ilyen eredmények titka?

1. *Az Istenhez közelálló tiszta lelkület.* Ez «közelítheti» meg Istent! Ez kedves Előtte! Ez vonza Őt! Ez indítja feléje segítőkegyelmeit! Efölött mondja: «Gyermekem vagy te, ma szültelek téged». Azért figyellek! Azért vigyázok reád! Azért számíthatsz te is mindig Reám. Azért kell neked is érezned hozzám tartozásodat! Azért kell Bennem keresned boldogságodat. Bennem mindenekfelett, mindenekelőtt. Másban pedig úgy, hogy általa is Énhozzám találj el.

A tisztalelkű ember érzi magában az Isten közellétének boldogságát. Legalább, amikor egyedül van, azonnal visszatükrözi öntudata a jó Isten jelenlétének sugárzását: egy fohász, belül termelt lelki mosoly, az Isten átértett közelségének édes gyümölcsei. — De egy édes, illatos dinnyeszelet, szőlőfürt vagy aromás alma fogyasztásakor is felkelthetjük a jó Isten iránti hálát — gondolhatunk Reá, olyan nagy dolog lehet a legkisebből is, ilyen Istennek hálás lelkülettel fűszerezetten. — «Hálaadással venni» a mostani sok mindentől megfosztott ember aszkézise, — a régi boldog világ bőségében szokásos lemondások helyett.

Csodálatos, de úgy van, hogy ezt a gyakorlatot *csak az egészen tiszta lelkület bírja.* Csak annak megfelelő, csak ahhoz áll jól, mint bizonyos dolgok csak a gyermeknek, más dolgok viszont csak a felnőtteknek. Legyünk meggyőződve, hogy lehetséges tiszta lelkülettel élni. Van rá eszközünk! A bűnbánat szentsége és bocsánatos bűnök esetén az azonnali megbánás, és szeretetfelkeltés mindenkinek rendelkezésére állanak.

2. Az eredmények eléréséhez a jó Isten iránti bizalom is kell. Valósággal akarja ezt az Úr! Benigna Konzolátánál hangsúlyozta ki és megmondotta, hogy akkor tökéletes, ha *korlátlan.* Ez a bizalom az Isten fogalmából következik. Ha Ő az egész világ mindenható Ura és a mi Atyánk is egyszersmind, akkor csakis korlátlan bizalommal lehetünk iránta. Ez a bizalom az *Isten kegyelemkincstárának a kulcsa.* A korlátlan bizalomnak «nem tud» ellenállani a jó Isten, hasonlóan ahhoz a szülőhöz, aki felé egészen kis gyermeke nyújtja a kezét fenntartás nélküli bizalommal. Isten jósága folyton ki akar áradni; a bizalom utat nyit neki. A bizalom nyomán életünk útján virágok fakadnak s e virágok illata az Isten szeretetét leheli lelkünkbe. A szeretet boldoggá, erőssé, kitartóvá tesz s ez már a siker biztosítéka.

Tartsuk tisztán a lelkünket, akkor közel leszünk Istenhez és legyünk mindig korlátlan bizalommal Iránta, amikor segítségét kérjük: ez az eredmények titka.

Mátrai Gyula dr.

Szeretném, ha szentmisétől szentmiséig tudnék folyamatosan örüvendeni a szentmisének!

— og. —

MÁRIA SEGÍTS!

Egy küzdő nemzet jön üdvözölni ma.
Lábhöz tett fegyverben áll.
Tömött sorokban... váll mellett váll,
Megáll a harc! bár csak pillanatra.

A magyar nemzet: Védasszonyát
Jön üdvözölni tusák láza közben.
Nincs ideje rimbe ötvözötni,
Csak fegyverdiszben köszönti Máriát.

Soha áldáshozóbb ima: nem szállt
Máriánk elé, mint ez iszonyatban,
Európát kavará, véres, vad lázokban:
«Védasszonyunk, mentsd a magyar hazát.»

1942. szept. 8.

Az Örökimádás volt templomigazgatójának búcsúszózata.*

Kedves Hívek! Az isteni Gondviselés kegyes intézkedéséből ma már nem vagyok e gyönyörű templom lelkésze többé. Előszóval nem tudtam volna búcsúzni, de szó nélkül sem akartam elmenni onnét, ahol életem legszebb szakasza zárult le a tegnapi nappal, amikortól fogva a Bíboros-Hercegprímás Úrnak titkára vagyok.

1. Elsősorban *köszönetet akarok mondani* az Örökimádás-templomlátogatóinak: a Mária Reparatrix szerzetnek és a Kedves Híveknek azért a *vallásosságért*, melyet idejövetelemtől, 23 évvel ezelőtt, lelkükben találtam és napról-napra jobban megismertem. Olyan vidékről jöttem ide, ahol a nagykatolikusnak mondott ember vallásossága is alig múlja felül a protestáns szellemet. Magam is — nem resteltem most bevallani — messze voltam attól a lelki magasságokban és mélységekben járó buzgóságtól, melyet itt ismertem meg és a kegyelem áramkörébe jutva lelkésze lettem neki. Megszerettem ezt a belsővilágos világot és hirdetőjévé váltam szentbeszéd, konferenciák és lelkigyakorlatokban, itthon és szanaszét — mindenfelé az országban.

Láttam gyümölcseit! Csodáltam a Kedves Hívek lelkében eredményeit! Sokszor szerettem volna a Makabeusok anyjával felkiáltani: «Nem tudom, hogy szültelek benneteket», nem tudom, hogy lehetnek a híveim ilyen jók és áldozatkészek! Ha bármit rendeztem, mindig örömmel jöttek! Visszagondolok gyönyörű ajtatósságainkra, szentóráink, éjjeli nagy vigiliánk, díszgyűléseink, az Eucharisztikus Világkongresszus alkalmával kifejtett munkásságunk, misszióink és mintaszerű bekapcsolódásaink az A. C. programjába stb. És mennyi *nagylelkűség!* A harangok beszerzése annakidején, mult évben megtörtént elektrifikálásuk, a

* Dr. Mátrai Öminenciája titkára lett.

lelkészlakás építése, neszélyi Kis Örökimádás, a kongresszusi szentségtartó, sok gyönyörű miseruha és az Örökimádás-templom felszerelésének sok értékes darabja, ennek a szépséges templomnak restaurálása mind a Kedves Hívek adománya. Sokszor olyanoké, akik szinte mindenüket odaadták abban amit adtak. Köszönöm ezt a fölséges jótékonyt! Ma reggel a háládó búcsúmisén mindez ott volt a szíven — oly sok volt, hogy alig bírtam el! — és felajánlottam az Úr Jézus eucharisztikus Szívének, amelynek — mint emlékezhetnek még talán egyesek reá — munkásul ígérkeztem akkor, mikor 23 évvel ezelőtt első szentbeszédemet mondtam az Örökimádás-templomban. Lélekben kiöntöttem mindent ennek a Szívnek oltárára, hadd lássa ott a mennyei Atya, hisz a Kedves Hívek is és én is onnét kaptunk minden kegyelmet, ahhoz, amit tettünk és elértünk. Kértem mai szentmisémben azt is, hogy az Úr Jézus érdemeinek isteni gazdagsága lépjen ennek a 23 évnek — föltétlen mutatkozó — hézagaiba és tüntesse el tökéletlenségeit, hogy az Ő tökéletes engesztelése fényében ragyogjon az isten! Fölség előtt. A Kedves Hívektől és a Zárdatól itt az Úr szent színe előtt *kérek bocsánatot* sokszor már óriási idegfáradtságból eredő tökéletlenségeimért, viszont a magam részéről is szívesen megbocsátok mindenkinek, nemcsak nem haragszom, de nem is neheztelek senkire sem!

2. A búcsúzó lelkiatyának is van szava! Köszönöm lelkigyermékeim szeretetét, tanulmányosságát és igyekezetét, hogy az Úrnak tökéletes élettel akartak vigasztalására lenni ebben a viharos életben is. Kérem, hogy gondoljanak imáikkal a hercegprímási titkárra, aki lelkiatyjuk volt és legyenek majd nagy bizalommal és szeretettel utódok iránt, akit még nem ismernek, mert eddig még csak az Örökimádás káplánja van kinevezve Berkessi Mátyás csicsói plébános-helyettes személyében.

Legfőbb Tanítómesterünk a szentségi Úr Jézus legyen! Tőle tanuljunk állandóan és szorgalmasan. Papjainkban Őt lássuk és Őt keressük, akkor minden jól lesz a jövőben is! Tőlem sem kaptak a Kedves Hívek mást, mint amit én Tőle kaptam. Neki legyen érte ezerszeres örök hála!

Lelkembem magammal viszem az Örökimádást, az itt eltöltött szépséges éveket és ezeknek emlékeiből táplálom majd továbbra is buzgóságomat. Isten Veletek Kedves Hívek! Áldjon és oltalmazzon benneteket a teljes Szentháromság egy Isten: az Atya, Fiú és Szentlélek. Amen.

Budapesti Központi Oltáregylet Nagyságos Elnöksége!

Öszinte hála érzésével mondok köszönetet szegény egyházközségeim számára juttatott kegyes adományokért. Szép szavak helyett mindennél fényesebben beszéltek a könnyel megtelt szemek, midőn az Oltáregyesület ajándékait a híveimnek megmutattam és imákat kértem.

Kérem a Nagys. Elnökséget, támogassanak továbbra is; az az érzésem, hogy Szabolcsban a katolicizmus (bár állítólag itt még a jó Isten is református) új erőre sarjad és hihetetlen erőfeszítéseket tesz, hogy hitét, vallását megerősítse. Zsellérek, szegények, cselédek és szélhordta nincstelenek vagyunk, de példás hitbuzgósága híveimnek méltóvá teszi őket a legnagyobb mérvű támogatásra.

Hálám nyilvánítása mellett maradok
Jéke, 1942 június hó 15-én

mély tisztelettel:
Demeter László
lelkész-helyettes.

Igy imádkozd az Úrangyalát!

*Az Úrangyala köszönté Szűz Máriát és ez méhébe fogadja a szentlélektől Szent Fiát!

Nemcsak bizonyos, de logikus is, hogy e szentséges jelenet előtt gyakran imádkozott a szelidszívű és alázatos, szent *leány*. Aki ennyire kedvelte a Mindenhatóat, az már itt a Földön is a Mennysorság légkörében él és ha nem is segítené a kegyelem, élénk szeretetszomja adna erőt ehhez az élethez. Mária nagyon szerethette a jó Istent, akiről még a meghitt imádkozások után is érezte, hogy mindanyunk közös *Atyja*... Már az isteni közösségben is állandóan a közösségért élt; sanyargatta magát és szomjasan gyűjtögethette — mások lelki javára — az „érdem-virágokat”. Szüntelenül érezhette, hogy Atyánk az emberekhez tartozik és az emberek isteni Atyánkhoz, de mert ez még akkor sem volt minden ember-társának lelki-, illetve életszükséglete, szüntelenül szomjazhatta jó Atyánk feltűnő magányának enyhítését; az atyai szeretetnek vágyó szeretettel való viszonzását; a jogos atyai neheztelésnek mérséklését; vagyis a mindenható, mindentudó, mindenkinek irgalmazni vágyó *Teremtőnk* megengesztelését. Epkedő, állandó vágy győthetette, hogy mindenképpen, de legalább valamiképpen segítségére lehessen az irgalomgyakorlásban.

Elismétlem: „Az Úrangyala köszönté Szűz Máriát”... Addig¹ ismétlem, míglen lelki szemeimmel „látom” a kis, fehér falú szobácskát, amint a szent *leány* — szemben az ablaknyílással — párnán térdel s kezeit a mellén keresztbetéve imádkozik. Kér, esd, könyörög, keresi a kapcsolatot a jószívű Istennel... Egész magatartásán látom, hogy ma hajnalban is őszinte belső vágy vonzotta a parányi térdelőre, ahol mindig a legotthonosabban érzi magát.

Olyan mintha halovány „ima-virág” lenne s körötte a sárgás, tiszta deszkapadlón feléje ágaskodnának az ősi próféták igaz imái, más vágyai az *Emmánuel*, a Világ „megváltója” után... Hűnytszemű, harmónikus arcán hol az engesztelés, hol az alázatos sürgetés és különös sejtés modulál. Olykor elpihen, majd újra esdi, hívja a bűnbenfetrengők, a bűnbánatban vonagló és a Pokol tornácában várakozók számára a végleges irgalmathozó *Messiaszt*, a vágyva-vágyott Megmentőt...

Gyermekkora óta már sokszor imádkozott, hogy jelentéktelennek hitt „kis” életének minden szabad percét Istennek ajánlhassa. Sokat imádkozott, mert sokan nem imádkoztak!... Ő, milyen járatos az imában! Szinte látom az arcán, hogy nagyon sokszor hallgatta őt az Isten és viszont gyakran hallgatózta ő az Istent, így pitymallatkor, mikor a bűnösök és az egykedvűek még henyéltek.

Ma azonban nyugtalanítóbban húzta, vont a harmonikus ösztökélés, mint máskor. Most mintha nem lenne ura önmagának. Nem is igen bír összefüggő gondolatokat suggallani az Ég felé, csak mintegy ismétlésként sóhajtozta: — *Uram, küld Őt nekünk!*... — *Siess Uram!*... Azután mozdulatlan marad. Hallgatózik a Lelke, s íme hirtelen kristálytisztaságú, derítő boldogság ömli el az arcát, majd ezüstös fényesség a kamrácskát s érzi, hogy már nincs „egyedül”; hogy *valaki* megállott előtte, s tüstént még tökéletesebb békesség, erősebb bizalom áramlik Róla feléje... A félelem megállt benne.

„Üdvözöllek, Isten kegyelemmel telt *Leánya*, áldott vagy te az asszonyok között!” — töri meg a csendet az Istemeretlen és mintha ezüstös, csengő gyön-

¹ Lataste Mária, Agredai Mária, Neumann Teréz látomásai nyomán.

gyököt hullatna a szorongó szent *Leány* elé, tovább beszél; biztat; ismerteti a mennyi üzenetet és aggódva várja a sürgős feleletet. — *«Ne félj, Mária, mert kedvet találtál az Istennél!»* — súgja feléje — *«Ime, méhedben fogansz és fiat fogsz szülni és nevét «Jézus»-nak hívod. Nagy leszen Ő és a magasságbeli fiának fog hivatni; és Nekí adja az Úr Isten Dávidnak, az ő Atyjának királyi székét és országot fog Jákob házában mindörökké és királyságának nem leszen vége!»*

E szavakra ijedtté, révedtté válik. Megreppen. Ertette a szavakat, hiszen járatos a szent iratok jövőléseiben, de érzi és fél, mert itt valami isszonyúnak tetsző rendkívüliség történik. Nem is kinoxza tovább magát és a tiszta ember biztonságával rebegi az Ismeretlen felé:

— *«Miképpen leszen ez, mikor férfit nem ismerek?»* . . .

— *«Ó, szent leánya az Úrnak — hangzik nyomban a titokkitergetés — ne aggódj, könnyen édesanyává tesz téged az Úr a nélkül is, hogy meg kellene ismerne a férfit. És ime, Erzsébet, a te rokonod is fogant öregségében és ez hatodik hónapja neki, ki magtalanak hivatik, mert Istennél semmi sem lehetetlen. Az, aki megtette, hogy a magtalan gyermeket szüljön, megteheti azt is, hogy te anya légy és mégis szűz maradj, sőt még szentebb s tisztább szűz légy, mint ezelőtt voltál. Ismered te is Izaiás próféta jövődölését, hogy egy szűz fiat szül és nevét «Emmánuel»-nek, azaz «VELÜNK AZ ISTEN»-nek hívja. Ez a jövődölés rajtad teljesedik be Mária! — hajol most már bizonyosabban feléje az egyre-egyre ragyogóbb, békésségesebb fényt árasztó égi hírnök, de sietve tovább biztatgat. Minden szava újabb támogatás, pillér, biztatás. — Mária! Úgy-e ismered az égő csipkebokor csodáját? . . . Égett, lobogott, mégsem égett el, sértetlen maradt. Így szüld te is a Messiást: ANYA leszen és szűzi tisztaságodon mégsem esik csorba. Az Úristen a te közvetítéssel szabdítja meg az emberiséget a pokol szolgaságától!»*

Csend. Különös csend . . . A szent *leány* hirtelen felnyitja szemait s rápillant az ezüstös fényben fénylő Angyalra, majd az ablaknyíláson át az Égre . . . Sok gondolat áramlik, hullámszik szívében, Lelkében. Ha akarna sem tudna kételkedni. Hiszi amit lát és érez. Hisz az égi Hírnökben, akinek jelenlétét «látja» is. Végigelméli a legfelsőbb üzenetet, majd hol anyjára gondol, hol a rokonságbeli asszonyok anyaságára, és megérzi, hogy ez az anyaság, melyről az Angyal az imént szólott, tisztább, fennköltebb, másfajta «anyaság»; nem «egy», hanem minden ember számára döntő. És ez a «lényeg» bizakodásra, erős vállalásra ösztökéli s röppenve adja meg a döntő feleletet:

«Ime, az Úrnak szolgálóleánya, legyen nekem a Te igéd szerint!»

A csend most vidámabb lett a kis szobácskában. Már nem akar kérdegetni. Valóságos és tökéletes háláérzet lepi el, mikor a szent Hírnök boldogan magára hagyja az újfajta boldogságba tüstént beletemetkező szent «anyát» . . . Magára maradt, de nem egymagában, mert immár vele van az, Akiért fiatal élete alatt annyit epekedett, az emberiség félretölthető, de leküzdhetetlen Megváltója.

(Folytatása következik.)

«Az egyik chartresi szentségi körmenet alkalmával XIII. Lajos francia királlyal történt meg, hogy a felség is ott volt az Oltáriszentség kíséretében. Meleg nyári nap volt, a hőség szinte elviselhetetlen. A körmenet alatt az Oltáriszentséget vivő püspök int a királynak, hogy húzódjék a baldachin árnyékába, és helyet mutat neki maga mellett . . . Azonban a király kereken visszautasítja az előzéken ajánlatot e szavakkal: — «Hogy jövők én ahhoz, hogy Isten mellé álljak!» . . .»

OLTÁREGYLETI ÉLET

Ügyvezető igazgatónk a bíboros-hercegprímás úr Öminenciája hercegprímási titkárrá nevezte ki augusztus 15-i hatállyal. Dr. Mátrai tehát megvált az Örökimádás-templomban betöltött állásától (utódját még e sorok írásakor nem tudjuk). de megmarad az Oltáregylet és eucharisztikus folyóirataink (Örökimádás és Jézusom Öröme) kötetlenségében. Örülünk szívből annak, hogy Öminenciája bizalmának teljes birtokában látjuk ügyvezető igazgatónk és szívből jövő gratulációnk mellé imáinkkal való támogatásunkat ígérjük új állásához.

Országos Központi Oltáregylet Igazgatóságának!

Hálátelt szívvel és nagy örömmel jelentem, hogy a kegyes adományok megérkeztek. Nevezetesen: 1 monstrancia, cibórium, köpenykével és 1 fekete miseruha.

Ertékes adományok és szegény szükség-kápolnánk nagyon hiányos felszerelésének gazdag tárgyai lesznek. Híveink hálados imájával köszönjük a kedves adományokat és igyekeznünk buzgóságban kitűnni a szentségi Jézus szeretetében. A Vinculum charitatis kegyelme áldja meg a drága kezeket, melyek számunkra ezt készítették és küldték és azt a krisztusi elgondolást, hogy a Corpus X-i mysticum szegény, enervált tagjai számára közelvigyük az éltető Eledelt.

A legmelegebb imádságos hálnk kifejezése mellett vagyok Krisztusban szolgálja Békéssámsón, 1942 június 12.

Márai Tóth József
helyi lelkész.

EUCCHARISZTIKUS SZERETETGYŰRŰ.

Az «Egyesülethőzi Eucharisztikus Szeretetszövetség» (Budapest, IX., Üllői-út 77.) felhívása.

Szeretetet! Több szeretetet Istennek s akkor több szeretetet fogunk tudni adni embertársainknak.

Testvér! Jöjj velem! Látogassunk el lélekben sok katolikus templomba, a tabernákulum Istenehez, a szentségi Jézushoz. Ki Ő? A világmindenség Ura, Ki «egy szavával ronthat, teremthet száz világokat», Ki bennünket is teremtett, megváltott, megszentelt. Kit, mit látunk körülötte? Diszbe öltözött udvari személyeket? Tömegek hódolatát? Teremtőmennyi imádságát? Körülrajongva hálás, szerető szívektől: megköszönve Neki életet, egészséget, kegyelmeket, a természet csodáit, szépségeit? Nem! Tévedés! Ez illenék, igen, a királyok Királyához, urak Urához. De itt nem látjuk királyi fönségét isteni tekintetét, itt nem nyújtja ki kezét s oszt földi aranyat. Nem! Itt elrejtőzik az Isten. Profán szemek nem látják Őt; füleik nem hallják a fehér ostyaszín alatt élő Istenszív dobogását, folyton felénk sutogó sóhaját: «Jöjjetek hozzám mindnyájan» . . . Szentmise után vagyunk! A templomot bezárják. Csattan a zár. S az Isten Fia, mert szerelmes volt az emberi lélekbe s azért megalázta magát; a szeretetörületét követi el napról-napra, kicsi fehér ostyába rejtőzik, csak hogy szívünkkel egyesülhessen; ezt az Istenfiát, a világmindenség Urát most, kicsinyiségében lebecsüli az ember, a porszem. Be hagyja zárni a templom ajtaját; nem lázad fel, nem tiltakozik a szeretet erőszakával; magára tudja hagyni Azt, kinek mindent köszönhet, Ki legjobb barátja, Ura, Istene, Mindene. S az emberektől elhagyva a nap legnagyobb részében él és vár bennünket hiába Az, Kinek az angyalok sem képesek méltó dicsőítet zengeni.

Mily fájó szívvel nézhet ez üres templomok tabernákulumai felé Jézus s a mi Édesanyánk: a szent Szűz!

Testvér, szólj! Méltó állapot ez? Nem! Ez nem lesz így tovább! Nem lesz, mert katolikus és eucharisztikus szívünk nem engedi! Szeretetünk erősebb lesz a templomzárnál s megbánva eddigi közömbösségünket, alázatosan leborulunk a tabernákulum Istene előtt: «En Uram és én Istene!» Bocsáss meg, hogy eddig oly sokat magadrahagytunk. Ezentúl hálások akarunk lenni áldott jelenlétéért s mintegy szeretetgyűrűt alkotva azokból a szívekből, kiket az Eucharisztia szeretete vonz, felváltva örök imádság fogunk tartani mindenütt, ahol lehetséges, hogy többé soha, sohasé maradj magadrahagyva legalább nappal, sehol, a szeretet drága Szentségében.

(Folyt. köv.)

Az újrainduló oltáregyesületi élet.

Szeptemberben a legtöbb Oltáregyesületben új élet indul: városban és falun a nyári szünet után újra van gyűlés. A szünetben szerzett tapasztalatok közreadódnak. A nyáron többen mozogtunk, többen láttunk és hallottunk más Oltáregyesületek és templomok életéből. Az előnyök sarkallnak a hiányok pótlás után kiáltva ösztönöznek arra, hogy tegyünk meg mindent Oltáregyesületünk virágzásáért, mert az Úr Jézushoz csak úgy lehetünk méltók.

Mit tegyünk?

1. *Értesítsünk minden tagot* terjesztőnőink, csoportvezetőink, utca- vagy házmegbízottaink révén ezen első alkalommal személyesen a gyűlés és közös szentáldozás idejéről. Vegyük ki ígéretüket — lelkesítő, szeretetteljes szavakkal —, hogy biztosan megjelennek.

2. *Adjunk alkalmat* arra, hogy a vezetők beszámolója után a tagok is beszámolhassanak élményeik és tapasztalataikról; előadhassák indítványait és kívánságait.

3. *Gyűlésünkön beszéljünk meg és szervezzük meg* Oltáregyesületünkben a legméltóságosabb Oltáriszentség intenzívebb imádását (élő öröklámpa, élő szeretetgyűrű, a félórás szentségimádási órákból). A papi hivatásra lépők gyérülése és a kevés számú papra váró munkatöbblet nagyon időszerűvé teszi a *papok szombatjának* bevezetését (szentáldozás és imádság szombatban a papokért). A legfontosabb programpontunk pedig az *eddiginél buzgóbb imádság és engesztelés* a világon grasszáló bűnökért és alázatos, bűnbánó lélekkel végzett *imádság a békéért*. Ahol lehet, vezessük be a *szentóra-ájtatóságot* (Útmutatónkban leírva). *Olyankor tartuk, amikor legtöbben ráérnek.*

Ezt a programot azért tettük rá az *Imaszándék*-ra, hogy minden oltáregyesületi tag külön is öntözgesse imádságos fohászaival és megvalósuláshoz segítse szívébe záró jóakarattal. Alig lehet szebb kérése az oltáregyesületi tagnak (az egyéni imádási órában végzett dicsőítő imádság és engesztelés után), mint ez a már igen nagyon időszerű kérés: *Uram, Te azt mondtad: békét adok nektek, az én békémet adom nektek — add vissza a világnak a békét*, amelyet elérni önmagától képtelen. Magam is kész vagyok valami *áldozatra* (pl. hadbavonultak hozzátartozóival szemben) valami *önmegtagadásra* (pl. panasz nélkül csendben viselek el valamit, amit a háborús helyzet kényszerít reám), valamely *erénygyakorlatra* (főleg olyanra, amely főhibámmal ellentétesen annak legyőzését célozza). *Úr Jézus virradjon ránk a Te áldott békességed napja minél előbb és minél nagyobb fényvel. Kelj fel Uram és légy legyőzhetetlen világossága a mostani lelki sötétségnek, melyben kínlódom vánszorog a világ!*

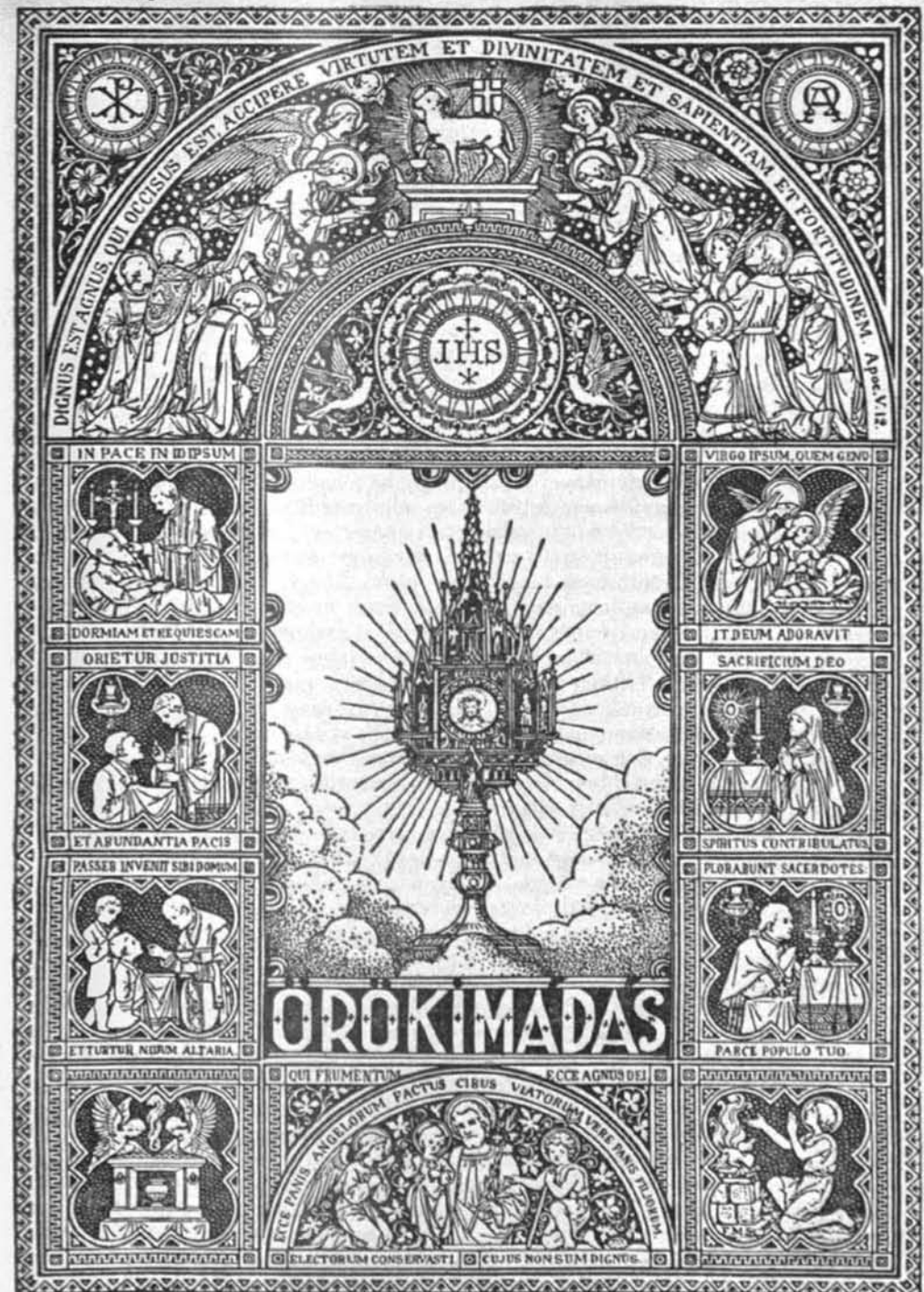
Igen! Ezeket a tennivalókat az oltáregyleti új évadban foglaljuk bele imáinkba olyan buzgón, mintha nekünk egyedül kellene kiimádkoznunk annak teljesülését, olyan kötelességérzettel, mintha csak ettől függne az Oltáregyesület élete és jövője.

Egyénileg pedig induljunk buzgó szívvel, tette készen és azonnal munkábaállva! Legyünk méltók oltáregyesületi hivatásunkhoz!

VATÉLJES • BÜCSÜNK

Szeptember 3-án, 4-én, 8-án, az egyéni imádási óra napján, a gyűlés napján (oltáregyesületi szentbeszéd hallgatása is előírva a szokásos feltételek mellett), egy tetszés szerint választott napon és ha külön az elhunyt oltáregyesületi tagokért áldozunk (ez évente kétszer nyerhető el). Becsüljük meg nagyon a teljes búcsúnyerési alkalmakat! *Kimondhatlan kincs a teljes búcsú!*

Felelős szerkesztő: Dr. MÁTRAJ GYULA. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2.— P. E példány 20 fill.

OLTALMAD ALÁ FUTUNK...

Bombalecsapódásoktól visszhangzottak a napokban az egyébként nyugodtnak mondható fővárosnak az utcái. Megszólaltak a szirénák és megindult a lakosság az óvóhelyek felé. Fegyelmezetten és komolyan történt mindez, a nagy idők kívánta megfontoltsággal. S mikor e menekvést kereső népet látom, feltűnik előttem az októberi Rózsafüzéres Királynének szende alakja csodálatos palástjával. Kinyitom a zsolozsmáskönyvemet a Mária-officiumnál és megakad szemem a megkapó képen. Fenséges nyugalommal tárja ki áldó kezeit a szentek serege felé. Hatalmas anyai palástja alá bizalommal sietnek szent pápák, királyok, szerzetesek, remeték, szűzek és özvegyek. Mindegyikük arcán valami túlvilági biztonságérzet sugárzik. Érzik a palást abszolút biztos oltalmát.

Október hónapja van, Kedveseim. Ismét előttünk áll a szende, tiszta Szűz. És mi is sietünk anyai palástja alá, mint a kisgyermek anyja ölébe.

Mit nyújt az ő palástja nekünk?

1. Kedves biztonságérzetet. Valljuk meg őszintén, nagy gyerekek vagyunk. Oly vitézkedők vagyunk, olyannyira magunkba bízók vagyunk és oly nagyra vagyunk a mi korszakunk vívmányaival. És mégis, ha a legkisebb életküzdelem vihara fodrozza lelkünket, oly hamar letörünk és elpityeredünk, mint az utcasarkon felejtett kis nebuló. És keresünk valakit, aki megértene, aki anyánk szeretetével szívére szorítana. De íme itt van ő az «erős asszony»; és mi megérezzük, hogy erő árad anyai kezeiből, köntösének redőiből és futunk hozzá. Erről beszél a valóság, mikor megpillantom templomaink Mária-szobrainak és oltárainak közelében ájtatoskodó embereket, kicsinyeket és nagyokat, férfiakat csakúgy, mint nőket. Az anyai közelségben szent demokráciában feloldódnak társadalmi válaszfalak, szétfoszlanak a haragnak sötét felhői. Otthon vagyunk, anyánk körül, nincs mit félnünk. S minél inkább nehezedik felettünk az élet, annál nagyobb vágy hajt bennünket hozzá. Talán ennek az erős asszonynak erős kezei tartják szilárdan lelkünk dómjának a boltíveit. Talán éppen ő a megmagyarázója annak, hogy mi, Mária-tisztelők nem roskadunk össze és könnyebben vesszük az élet keresztjét, mint azok, akiknél ő nem kapott helyet a családi szentély falain.

2. Testvéri együttérzést. A közös anya szeretetének bükkörében még a legvásottabb gyerekek is összeemelegednek, a haragvók kibékülnek, a jók még jobbakká válnak. Sokféle szeretet van a világon, de olyan magnetikus szeretet, mint az anyáé, nem található. És még efelett a titokzatos szeretet felett is van egy nagyobb szeretet: a szent Szűzé. Istenem mennyit áldozott, mennyit szenvedett ő ezért a szeretetért. Mennyire igyekezett megvalósítani az Egyház életében Jézus nagy kívánságát, hogy «mindnyájan eggyé legyenek». En úgy látom, hogy Egyházunk benső életének egységét éppen a Mária-kultusz segítette megőrizni. Hol járnak már és mi mindent össze-vissza nem hisznek azok, akik féltették vallásukat a Mária-tisztelettől. És mikor volt még oly nagy szükség erre a testvéri együttérzésre, mint napjainkban. «Jaj az egyedülvalónak», szól a régi intelem. Jaj nekünk, ha kivész belőlünk a Mária-kultusból áradó testvéri együttérzés. Ehhez természetesen kell nagyfokú megértő áldozatkészség és alázatosság is. Félre minden egyéni tévétel rögeszmével, egymásban a közös anyának gyermekeit becsüljük.

Prohászka püspök írja: Meglett koromban is úgy imádkoztam hozzá, mint ahogy imádkoztam, mikor éveim számát véve gyermek voltam; s nemcsak hogy úgy imádkozom, hanem úgy érzek ma is. (Szép szeretet anyja.) — Ilyen lélekkel siessünk mi is Szűz Anyánkhoz, hogy mindig gyermeked és egymást megbecsülő lelkek maradhassunk.

Kiss István.

Októberi szentségimádás.

A kezemben morzsolódik a szentolvasó. A tabernákulumra szegzem tekintet. Onnét fénylenek ki a megvilágosítások. Delejes lobogásuk reá hull a rózsafüzéremre, amit októberben: a szentolvasó havában különös áhítattal kell végeznünk, és megtanítanak az Eucharisziából zuhogó fények sok mindenre. Mindenekelőtt arra, hogy

1. a keresztyén élet *alapja a hit!* A hit adja meg az élet örök célját, ami az Isten boldogító színelátása és bírása és a hit körvonalazza elénk földi rendeltetésünket is: kialakítani magunkban Krisztus képemását. S végül a hit mutatja meg az eszközöket is a cél elnyerésére...

Boldogok, akik eleven lánggal hisznek, de százszor jaj azoknak, akik saját hibájukból elvesztik hitüket! «Aki nem hiszen, az már elítéltetett.» (Ján. 3, 13.) Ezért nagy gondossággal izmosítom ezután szentolvasóm buzgó imádkozásával hitemet, messze kerülök minden betűt, ami támadja a hitet: nem leszek kíváncsi a méreg ízére! A hitellenes beszédű ember pedig fertőzött és fertőzést terjeszt, azért csak apostoli szeretettel közeledem feléje!

Kezemben pörögnek a szent szemek és a lelkem hálába csordul: Hála legyen Neked, én mennyei szent Atyám, hogy a hitetlenség tengerében, a pogány nemzetek között és a hittől elszakadt tévelygők közül kiválasztottál engem, a Te felbecsülhetetlen jóvoltodból a katolikus hit igaz ismeretére!... Sőt azt akarod, hogy világoskodjak a testvéreknek, a hit gyertyafénye és az evangéliumi igazság mécses-tüze legyenek! Vállalom ezt a szerepet! Zalog erre a szentolvasóm, ha azt imádkozom, hittől hiszem, amit megkezdtem bennem: megerősítesz és én a krisztusi nyáj világossága lehetek ott, ahová állítottál engemet!...

2. Majd kezembe veszem P. Marton Bernát O. P.: «Oltártüzek» c. kitűnő elmélkedési könyvét és onnét merítek ihletet októberi adorációm második pontjához. Felütöm a *kegyelemről* szóló pontot. «Nálam nélkül semmit sem cselekedhettek» — mondja az Úr. Esetlenek és ütődöttek vagyunk magunktól, de az Úr az Ő kegyelmével pótolja hiányainkat: «Elég neked az én kegyelemem» — mondta Szent Pálnak. A kegyelemre azonban méltónak kell lennünk. «Aki megteremtett közreműködésünk nélkül, nem fog üdvözíteni közreműködésünk nélkül.» (Szent Ágoston.) S ezt a folytonos kegyelmet cseppfolyósítja számunkra a rózsafüzér. Ha azt imádkozom buzgón, akkor a segítő kegyelemben az Úr Jézus felém nyújtja kezét, azt a testvéri-gyöngéd és mégis oly erős kezét, hogy átsegítsen az Élet örvényein és a Szívég vonzon...

Igy a szentolvasóm a keresztyén élet hatékony erőforrásává nemesül. És felpillantok az Oltárszekrény felett trónoló Szent Szűzre, az Október Asszonyára, akinek a szívén és kezén át csurog a világra minden kegyelem, hisz Ő a Nagy Közbenjárónk Fiánál. Ő Édesanyám, én egész lélekkel szeretném forgatni szentolvasómat, hogy Te tengernyi kegyelmet közvetíthess a számonra. Úgy-e, megteszed?

3. Majd újra a rózsafüzéremet veszem a kezembe és amint szabdalom a rózsakoszorú virágait, a lelkem *szeretembe* lángol az Eucharisztikus Úr Jézus iránt: Édes Istenem, tehetnél-e még többet, hogy szeretetemnek módját ejtsed? Nem volt elég, hogy a magas égből leszálltál értem, Isten létedre emberré lettél, úr létedre szolgának szegődöttél, harminchárom évig sok kellemetlenséget, bajt és megaláztatást szenvedtél és végre a legborzasztóbb kínok között meghaltál a keresztfán, mégis ezekre ráadásul e Nagy Szentséget is szerezted, csak hogy egészen nekünk

add magad! Szeretlek ezért mindenknek felett, jobban szeretlek, mint önnönmagamat, jobban, mint bármit a világon. Ó, bár azt láthatnám, hogy minden ember csak Téged szeret, aki egyedül vagy méltó az emberszív szerelmére! Szeretetedet egyesítem, Eucharisztikus Királyom, a szeráfok szeretetével és Szepőlótelén Edesanyád vonzalmával és úgy áldozom fel szereteted Grál-paténáján az egész életemet, amely egy holocaustum legyen a Te színed fénylő sugárzásában...

Fehér konzekrált szentostya! Ó Jézusom, szerelmem, javaim java és mindenem! Tied vagyok teljesen, ó áldd meg mindkét keziddel életemet! (Pázmány.)

De máris véget ér a meditációm, mert mennem kell. Hív az Élet ritmusa. Szeretnék két kézzel, két lábbal beleállni a szennyos hullámokba. Fiatalosan nekifeszülni az Árnak. S hogy mindez ne ábránd legyen csupán, hanem meleg konkrétum, erre koronatanum majd a szentolvasóm, ahonnet források szövegére az Erő!

P. Fenyvesi Jeromos O. P.

EUCHARISZTIKUS SZERETETGYŰRŰ.

Az «Egyesületközi Eucharisztikus Szeretetszövetség» felhívása Budapest, Üllői-út 77. (Folytatás.)

«Être Marie pour Jesus» írja francia szabálykönyvében a Mária reparatrix szerzet alapítónője leányainak. «Máriák legyenek Jézusért». A szent Szűz maga kérte Jézusról nevezett Mária anyától, hogy helyettesítsék őt a szentségi Jézus mellett a földön.

Ámde a Mária reparatrix társaság tagjai nem lehetnek mindenütt. Engesztelő hivatásukat betölthetik zárdájukban a szentségi Jézus előtt; vezekelhetnek az egész világ bűneiért, de a bebörtönzött Istenfiát mindenütt körülvenni szeretetükkel csak lélekben tudják.

Gondolkozzunk! Nem leghőbb vágya-e Szűzanyánknak, hogy szent Fiát mindenütt, mindig, szerető szívektől körülvéve lássa? Hogy mindenütt engeszteljek? Mindenütt gyengéd kezek ápolják, gondozzák lakóhelyét?

Ha úgy látnánk Jézust templomainkban, mint Mária a názáreti szent házban látta, vajjon magára hagynák-e? Ó, egy pillanatra sem. Éjjel-nappal körülötte lennénk. Nos, Ő igenis ugyanúgy van jelen templomainkban a Szentostya színe alatt, csak megdicsőült állapotban. Nézd Őt az élő hit szemével s nem lesz nehéz Őt meglátnod; leírhatatlan boldogságban lesz részed; Jézus szavai s az Egyház tanítása pedig kezeskednek, hogy nem csalódás, de valóban részese vagy ama boldogító valóságnak, amit egy élő hittel végzett szentáldozás, avagy ily hittel teli pillantás a Szentostyára nyújt neked.

Tehát nem fogjuk a közöttünk élő názáreti Jézust mi sem magára hagyni többé. Összefogunk a közös szeretet szent barátságával s felváltva, kettőnként a nap minden órájában a szentmisék s egyéb közös ájtatosságon kívül, abban az időben, amelyben eddig elhagyatva szokott lenni, ezentúl mellette leszünk s vigaszt, engesztelést nyújtunk Neki a szeretet börtönében.

Ámde Mária nemcsak imáadásával, mélységes odaadással vette körül Jézust. Ápolta, gondozta; rendben tartotta házát, ruháit. Mi is gondozzuk, díszítjük virággal lakóhelyét, az oltárt, főként ünnepekre; hozzuk rendbe az egyházi ruhákat s az oltáregyesület megszervezésével, ahol az még nem működik, gondoskodni fogunk, hogy a hiányzó dolgok pótolassanak.

Testvér! Amikor majd szíved ajtaján kopogtatunk, hogy tarts velünk, lépj be az «Egyesületközi Eucharisztikus Szeretetszövetségbe» s állj mellénk egy

adorációs szeretetgyűrű megalkotásában, hol havonként egy vagy félóra oda-ígérkezel a szentségi Jézus mellé; hol Neki magányában öntheted ki szíved szeretetét, magánkihallgatáson jelenhetsz meg Nála, ne zárd el szívedet, jöjj, szeresd, imádd s Mária szívével egyesülve öleld Uradat, Istenedet.

Miként te most társaul szegődsz elhagyatottságában, hidd el, érezni fogod szent jelenlétét egykor a te magányodban.

Igy imádkozd az Úrangyalát!

«És az ige testté lőn és közöttünk lakozék!»...

«És az Ige testté lőn»... El-clismétlem alázatosan, és mikor ezt mondom magamnak:... «és közöttünk lakozék»... feszülő, kikivánczó, harsogó boldogság egyvelegne bennem, ha valami nem csonkítaná. Érző lény lettem, aki szent Anyánkat utánozva, szent Anyánktól támogatva bátor, erős és megingathatatlan vállalással ismétlem: Ime, az Úrnak leggyatrább szolgálója, legyen nekem a Te igéd szerint!... De ez az abszolút istenbekapaszzkodás nem veszi el gondolkodó, mérlegelő képességemet.

Majdnem nagyon boldog vagyok, hiszen az Ige — Szűz Anyánk tökéletes vállalása folytán — Testté bírt lenni évezredekkel ezelőtt és azóta közöttünk lakozik. Azt a kincset, amit számomra a «Tabernákulum» jelent, amit a Tabernákulumban — a nap bármely órájában — fellelhető Üdvözítő jelent, e pillanatban szinte tökéletesen átérzem. Nemcsak érzem, de látom is, hogyan alakít, formál és tökéletesít a legfelségesebb Oltáriszentség, a valóságos Krisztus, akit merész bizakodással mindennap magamhoz veszek. Mérlegelem, nézegetem a napi, a havi, az évi nehézségeimet és kísértéseimet, melyeket csak Általa, Vele és Benne bírok — úgyahogy — leküzdeni. Hallom, hallgatózom örvendő Lelkem allelujázását, mégis szomorodott leszek. Szomorúság él bennem, körülöttem, mellettem. Mérlegelek. Én is érzem már a közöttünk élő valóságos Krisztust, de...

De mi van és mi lesz azokkal a százmilliókkal, akik kétezer év után sem tudják, hogy isteni Atyánk irgalmából, Szűz Anyánk jóvoltából az Ige már kétezer éve Testté lett és közöttünk lakozik?...

Mi lesz azokkal, akik tudják, akik élvezik a közöttünk élő Krisztust, de szerelmek esendőségükbe?...

Mi lesz azokkal, akik rosszul hittek a közöttünk lakozó Krisztusban, mert mikor ismét és ismét elestek, bűnbánó arcuk helyett bűnben görnyedt hátukat fordítják sunyin feléje?...

Mi lesz azokkal, akiknek szavára Krisztus — eltévelyedtségük vagy hitbeli következtelenségük ellenére is — alázatosan megjelenik az Oltárokon?...

És mi lesz velem, legesendőbb krisztusmegtalálással, aki hiszek az Istenben, veszem a Fiút, kapom a Szentlelket és mégis, mégis — ha ugyanennyi «földi» kegyelemben lenne részem, mosolygósabban járnék-kelnék a közöttünk lakozó Úr körül élősködő emberek között?...

Ó, — «Imádkozzál érettünk Istennek Szent Anyja, hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!»

Még gondolatban sem bírok most eltávozni szent Anyánktól. Sietve újra visszaidezem a megtestesülés szent jeleneteit, az égi biztatásokat és a szent fele-

letet és érzem, hogy „mézes” ima lett belőlük, amit nem gondolnom, nem mondanom, hanem imádkoznom kell, ha közel akarom engedni az isteni irgalmat, Gábor főangyal és a Szűz Anyát szegény, vágyódó Lelkemhez...

„Az Űrangyala köszönté Szűz Máriát és ez méhébe fogad a Szentlélektől Szent Fiát.”

Miért is mindörökké: „Üdvözlégy Mária! Malasztal teljes, az Űr van te vedel, áldott vagy te az asszonyok között és áldott a te méhednek gyümölcse, Jézus. Asszonyunk Szűz Mária, Istennek Szent Anyja, imádkozzál érettünk bűnösökért, most és halálunk óráján. Ámen.

„Ime, az Űrnak szolgálóleánya, legyen nekem a te igéd szerint!”

Miértis mindörökké: „Üdvözlégy Mária!...”

„És az ige testté lőn és mi közöttünk lakozék!”

Miértis mindörökké: „Üdvözlégy Mária!...”

„Imádkozzál érettünk, Istennek Szent Anyja, hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreire!”

Még közelebb akarok jutni Istenem Anyjához, aki megadta magát Istennek és így maradt halála percéig. E pillanatban ismét érzem, hogy mily áldott, gondoskodó az Egyház könyörgése. Most már, hogy a két nagy áldozat ne legyen továbbra is hiábavaló, nem is imádkoznom, hanem „könyörögnöm” kell Istenhez:

„Kérünk Téged Űr Isten, öntsd lelkünkbe szent malasztodat, hogy akik az angyali üzenet által Szent Fiadnak, Jézus Krisztusnak megtestesülését megismertük, az ő kinszenvedése és keresztje által a föltámadás dicsőségébe vitessünk. Ugyanazon mi urunk, Jézus Krisztus által. Ámen.”

Olcsay Géza (1941).

FEHÉR OLTÁR.

Mint angyaloknak szende fátyla
S liliomok hősín ruhája,
Fehér a köntös már oltárodon.
Mint tiszta havon nap sugára,
A sárga gyertyák táncos lángja,
Úgy csillámlik meg az oltárlapon.

Tudod Uram, hogy fáj a lelkem,
Hogy mennyit égtem, epekedtem
A puszta oltár rongyai fölött.
És szívem álma nem úzött hiába,
Gondot, nem félve, munkát is állva,
Oltárod immár fénybe öltözött.

Ez oltár lát engem naponta,
Reá csordul könnyeim patakja
S egy másik oltárért sírok.
E kised oltárt Te emelted,
Magadnak építvén e keblet
S e templomban sívár romok.

Sok vész megtépte ezt az oltárt,
Gyakran dobott rá a pokol sárt,
És disze eltűnt, bája elveszett.
Van neked elég liliom színed,
Van irgalomra hajoló kezéd,
Ó tedd fehérre, Uram, szívemet!

Paksy Gáspár.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Őrsékváltás történt az Örökimádás-templomban. Értékes, hosszú működés érdemeivel dekorálva távozott dr. Mátray Gyula Esztergomba, hogy mint Őemenciája személyi titkára továbbra tevékenykedjen új területen. Utódjául a Főpásztor Kiss István szigeteki lelkészt hívta be az Örökimádás igazgató-lelkészi munkakörébe. Az új lelkész 1926—1936-ig Budapest-Magdolnavárosban mint káplán teljesített szolgálatot. Ezen idő alatt néhai Uhlár Béla tb. kanonok-plébánossal tevékeny munkásságot fejtett ki a szép Béketeri plébániatemplom megépítése és az egyesületi élet kifejlesztése körül. 1936-ban a Főpásztor a mosonmegyei Szigetek-re küldötte, hogy a templom és pap nélkül álló népet megszervezze és templomot építsen. Hat év alatt megépült a plébánialak, majd a templom, bár ez utóbbi kívülről még befejezés előtt áll. Innen hívta be a Főpásztor az Örökimádásba, hogy átvegye dr. Mátray munkakörét. Segítőtársul Berkesi Mátyás volt csicsói plébánoshelyettes küldetett, s ezzel a munka változatlanul tovább folytatódik a nemes tradíciók szellemében.

A Budapest-Külsőőzsefvárosi Jó Pásztor-lelkézség október 11-én fogja megalkult Oltáregyletének tagjait ünnepélyes keretek között felavatni.

A templom új lelkésze egyesületi ügyekben minden hétfőn, szerdán és pénteken d. e. 10—12 óra között hivatalos órát tart az Üllői-út 77. sz. alatti földszinti irodában.

Oltáregyleti mozgalmunk és az eucharisztikus szellem szolgálatában álló lapunk az „Örökimádás”. Mindenütt terjesszük.

Az Örökimádás-templom és Oltáregyesület programja a katolikus Nagygyűléssel kapcsolatban október 3-án 9 órakor: a biboros-hercegprimás úr Őemenciája által bemutatott ünnepi nagymise az Örökimádás-templomban. A szentmise alatt minden választmányi tag, terjesztő és oltáregyesületi tag megáldozik — engesztelésül és a világbékeért való könyörgésül. Evangélium után dr. Drahos János protonotárius-kanonok, érseki ált. helynök mond rövid szentbeszédet. (Kérjük az áldozás zavartalan lebonyolítása miatt, hogy mindenki ott áldozék, ahol sorra kerül.)

Az Oltáregyesület terjesztőinek és választmányának szíves figyelmét ezúttal is felhívjuk az összejevetelek és értekezletek idejének szemmel tartására és meghirdetett napokon pontosan igyekezzenek megjelenni.

Eucharisztikus gondolattal imádkozzuk a rózsafüzért!

Előkerülnek a zsebekből ismét a rózsafüzérek. Némelyiknek a szemei ezüstből, vagy drágagyöngyből, a másiké gyöngyházból, de nagyon soké csak egyszerű fekete fából. Mindegy. Imába merült gondolatokkal pergeti a halandó emberi kéz. S elindulunk a legszebb történet, Jézus élettörténetének változatos ösvényén.

Látom a tiszta Szűzet, mint élő monstranciát, midőn a Szentlélek akaratából befogadja az örök Eucharisziát. Majd ünneplő lélekkel processzióra indul, szíve alatt az Élő Kenyérrel Júdea hegyes-völgyes tájain. S megérkezik Betlehembe, ahol anyai keblének márványfehér oltárán megtörténik az Úrfelmutatás. Örömeiben templomba viszi, hogy megragyogtassa a nép előtt az ő kincsét. S keserűség tölti el, mikor néhány napon át nélkülöznie kell a jelenlétét. De ujjongva öleli keblére, mikor megtalálva ismét viheti otthonába.

Mivel közkinccsé kell tennie az Igét, átengedi az áldozathozatal nagy céljaira. Ott térdel a getszemáni kertben a nagy áldozópap és vért hullat az agónia perceiben. Majd ostorcsapások, töviskorona sajtolják ki azt a vért, amely most is ott csörgedezik az Eucharisziában. A jeruzsálemi utcán szomorú processzióban vonul végig, hogy a Kálvárián beteljesüljön a nagy áldozat. Mily megrendítő szentmiseáldozat.

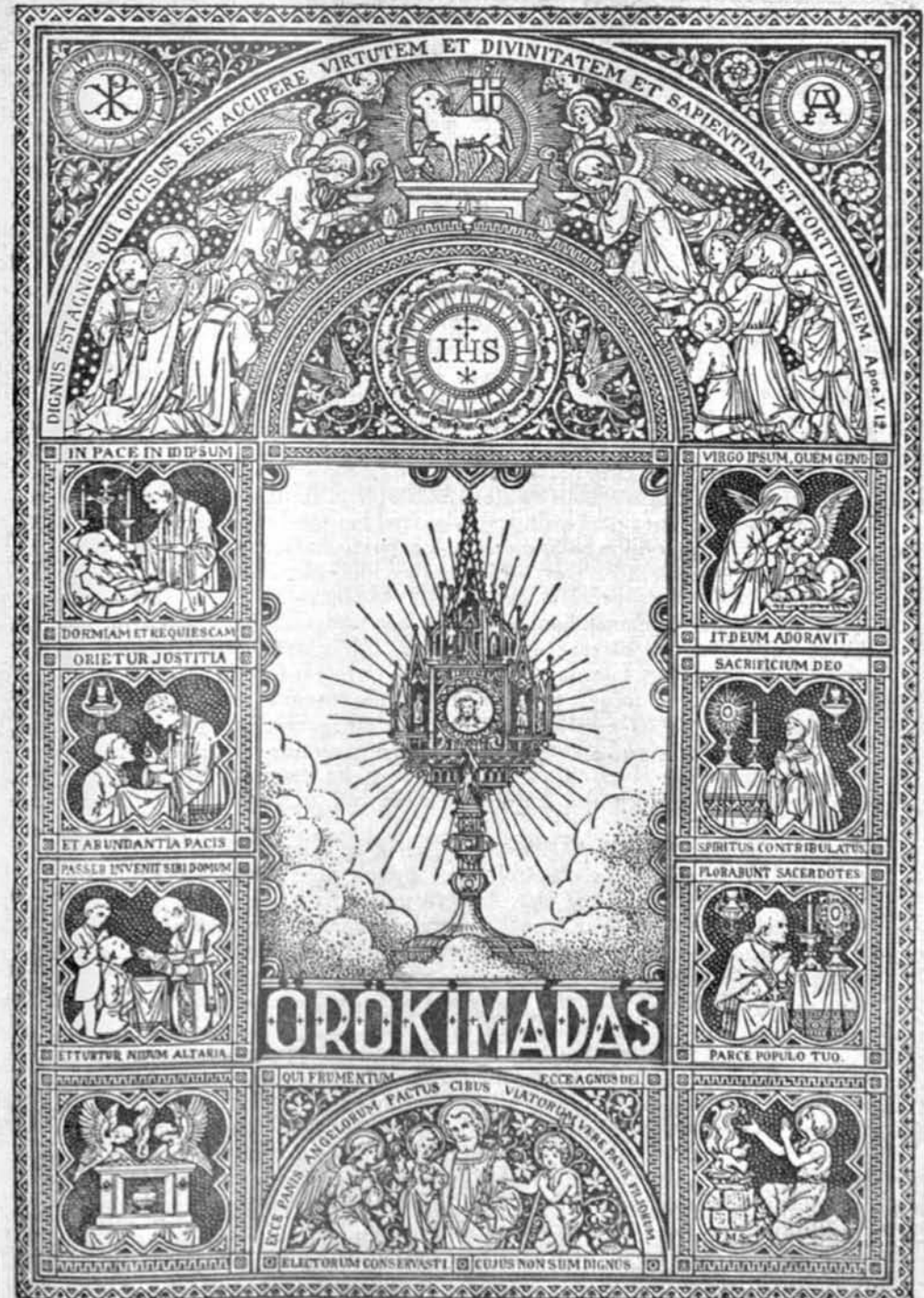
De az élő kenyér áttörte a megsemmisülés vaskorlátait. Visszajött, mint ahogyan visszatér a megtisztult lélekbe. Azután égbeszállt, hogy onnan ígéretéhez híven leszálljon minden szentmisében az oltár menzájára. Azután kegyelmeinek jóságos kincstárnokát, a Szentlelket küldi el, hogy általa részesüljünk a megváltás kegyelmeiben. S hogy jutalmazó szívének jóságát is megmutassa, adoráló édesanyját felemeli magához, hogy ezt a legszebb monstranciát, az Atya leányát, a Szentlélek jegyesét a mennyország királynői trónjára ültesse. Ott lesz örökös szentség-imádó.

Igy lesz a rózsafüzér igazi imádság és így kapcsolódik bele az Eucharisztia tiszteletébe. Sokan panaszkodnak, hogy imádság közben szétszórta a gondolatuk. Valóban sokan csak mormolják a rózsafüzért. Inkább imamalmok, mint imádkozók. Ha elmélkedve végezzük, akkor majd nem mondjuk, hanem imádkozzuk a rózsafüzért. Hogy a kettő között nagy különbség van, azt nem kell kifejtenünk. Az oltár-egyleti tag pedig tudni fogja, hogy melyiket válassza.

VATÉLJES • BÚCSÚK

Október 15-én, Szent Terézia ünnepén, az imádási óra, havi összejevetel napján és egy tetszés szerinti napon az előírt feltételek szerint. Háborús időket élünk, okos dolog a búcsúkkal élni, kivált a megholtak érdekében.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.**

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2.— P. E példány 20 fill.

AZ ISMERETLEN ROKON.

Van egy rokonunk, akit nem igen ismernek, még inkább nem igen szeretnek az emberek. Az utcán nem látjuk, látogatóba is csak hivatlanul szokott csendben belépni — de csak egyszer. Roppant zárkózott teremtés, tudja, hogy nem szokták ünnepelni, nem hívják meg vendégszereplésre sem sehová. Nevét is csak elszápadva, rémülten szokták emlegetni. Ha kiejtem a nevét, oly könnyű, lehellet-szerű: Halál. Ő a legidősebb rokona az emberiségnek; oly idős, mint maga az emberiség s addig fog élni, míg az emberiség.

A Halál a tömeg-ember előtt mindig félelmetes valaki. Ha valahol akár szórakozóhelyen, akár baráti társaságban szó jön róla, hamar kikapcsolják a beszéd témából: hiszen még nem időszzerű dolog róla beszélni. Sőt sokan nem is akarnak megbarátkozni a gondolattal, hogy majd egyszer hozzájuk is el fog jönni tiszteletet tenni. Valami csodálatos vakság borítja az emberek szemét, hogy az élet ritmusa mögött nem látják ólálkodni ezt az ismeretlen rokont, aki vámot szed a világ élvezetei és rajongásai után is.

A hívő ember tud csak bátran, keményen szemébe nézni ennek a rokonnak.

A hívő ember előtt a halál új élet kezdete. Vita mutatur, non tollitur — az élet megváltozik, de meg nem szűnik — vigasztal bennünket a gyászmise szövege. Tehát életünk folytatódik a halál után is. A koporsó és sír csak mulandó részünk végső leszámolását jelentik. Azért a hívő ember földi élete csak előkészületi idő a másik, végnélküli életre, amelyet úgy hívunk: örökkévalóság. Mily boldog lehet a hívő ember a halál pillanatában. Mennyire nem siet visszaférésre kérni a halált. Assisi Szent Ferenc így köszönti a halált: «Légy üdvözölve Halál Testvér!» Hofer András, a tiroli hős így búcsúzik: «Isten veled te hitvány világ! Oly könnyűnek találom a halált, hogy még könnybe se lábad a szemem». Szent Ágoston pedig így nyilatkozik: «Aki fél a haláltól, az nem szereti igazán Istent». Természetes, hogy aki görcsösen kapaszkodott a földi életbe és annak örömeibe, az a halál pillanatában mindent elveszítettnek érez. Csoda-e, ha korunk gyermeke, akit elkápráztat bámulatos technikai kultúránk, nem tud megbarátkozni az elmúlás gondolatával.

De a halál örömdetes találkozást is jelent az Élet Urával. Az élet végén ott áll az, aki elmondhatta magáról, amit mások nem mondhattak magukról: «Én vagyok a feltámadás és az élet. Aki énbennem hisz még ha meghalt is, élni fog». Aki tehát Istenben hisz, annak a halál nem más, mint Isten keblére való borulás. Mária Terézia királyné ezért így jellemezte a halált: «A halál nem esik nehezemre, csak olyan, mintha az egyik szobából a másikba mennék». Vianney János, a szentéletű arsi plébános pedig így ujjong: «Semmi sem édesebb, mint az Úr Jézus, a Boldogságos Szűz Mária és a halál».

A halál a földi megkötöttségnek a felmondása. Éppen nagyon féltett testünk tart ugyanis bennünket fogságában. A betegség, nyomorúság, inség sok-sok szálaival köt bennünket a földhöz halandó testünk. Ki ne érezte volna már közülünk egyik-másik ilyen fonálnak szinte húsunkba való vágódását. Szent Pál sóhajtozva mondja éppen ezért: Cupio dissolvi et esse cum Christo — vágyok feloldódni és Krisztussal lenni. Háborús éveink nehéz napjaiban talán nagyon sokan is érzik e szavak igazságát. A halál ezeket a kényelmetlen szájakat vágja el és megnyitja az utat a lélek szabad szárnyalásának.

És ezért a hívő ember nem veszti el életkedvét. Ismeri az életet, tudja, hogy

van halál, nem is fél tőle. Úgy dolgozik, mintha mindig élne, úgy készül, mintha minden pillanatban meg kellene halnia. Ebbe a nagyszerű programba sűríti bele kicsiny életét és bizonyos szent fölénnyel járja az élet rögs útjait. Ez az élet művészete. Aki idáig viszi, az dicsőbb, mint a legújabb ünnepelt Nobel-díjas, vagy sporthős, vagy hadvezér.

Kedves Testvérem! Ha az idei november homályba boruló délutánjain járod a temetőt, ne sírj és ne szomorkodj a sírok között járva. Imádságos ajakkal nézd a mi nagy rokonunknak, a Halálnak a művét. Mi nem félünk a haláltól, hanem az örök haláltól, azaz a lélek elkárkozásától óvakodunk csupán. Féljenek a haláltól azok, akiknek van okuk rá. Mi majd könnyebben megbarátkozunk az elmúlás gondolatával, mert Szent Pál szavai vigasztalnak: «Ha tehát meghaltunk Krisztussal, hisszük, hogy Krisztussal élni is fogunk, mert tudjuk, hogy Krisztus miután halottaiból, már nem hal meg s a halál többé nem uralkodik rajta». (Róm. 6, 8—9.) Így ismerkedünk és lassankint barátkozunk meg a mi érdekes rokonunkkal a Halállal, hogy annak idején könnyebb legyen elválásunk e világtól.

Kiss István.

Szentségimádás az örökvárosában.

(Utiemlékek 1940-ből.)

Róma! Te a szépségek és szentségek városa! Te földrehullt darabja az égnek! Bandukolok utaidon Húsvét tavaszi délutánján s lépten-nyomon egy-egy fenséges bazilikához érek, amelybe ha az ember betekint, minden arra készíti, hogy az istenség szemléletébe merüljön. Itt a Corso Umbertón is; egy Corso és telve — templomokkal! Vándorlás közben a S. Maria in Via Lata-templomhoz érek. Amint körülnézek a karcsú jászpisz-oszlopokkal ívelt kis szentélyben, kinyitom római útikalauzomat, hogy tájékozódjam. Megtudom belőle, hogy római fogsága idején itt lakott Szent Pál apostol egy centurio felügyelete alatt, innét írta a zsidókhöz szóló levelét, kísérőtársa, Szent Lukács evangelista pedig ugyanitt írta az Apostolok Cselekedeteit. Micsoda szent helyen vagyok most, Istenem! Ráhajtom fejem az imázsámlayra, ahol térdrehullok s évezredekkel visszaálmódok. Magam előtt látom lélekben az «alacsonytermetű, kissé hajlott, őszülő, tekintetében szelídséget eláruló apostolt, kiről Aranyházú Szent János azt mondja, hogy lábai a földön jártak, lelkileg azonban akkora volt, hogy feje az eget érte». (K. E.) Idejött, hogy tanításával a keresztények erőssége legyen az üldözések idején, míg aztán maga is börtönbe került. Szenvedéseiről a Tullianum (Mamertini börtön) nyirkos falai is sokat beszélhetnének. A nagy Apostol s a szent Evangelista emlékének imával áldozom, majd a főoltárnál nyugvó három szent vértanu: Szent Cyriacus, Largus és Smaragdus vértanuk oltalmába ajánlom magamat.

A templomból kijövet kis téren hatalmas kupolát látok, ami ismét szép bazilikát sejtet. Ez Szent Marcellus pápa tiszteletére épült, aki e helyen szenvedett fogságot. Maxencius üldözése alatt itt egy istállóban lovakat kellett őriznie, itt is halt meg Kr. u. 309-ben, holtteste a főoltár alatt van. Most persze egyáltalán nincs istálló formája ennek a helynek, a templom mennyezete roskadozik az aranytól s csillog a napsugarak tündérvilágától, a falakat drága festmények ékesítik. Bensőséges ima után e szent helytől is búcsúzom.

Kis mellékutczákon csatangolva keresem a S. Ignazio-t, a jezsuiták templomát. Emlékszem, mily csodás hatást tett rám 1925-ben, mikor először láttam ezt a pompás bazilikát s percekig nem tudtam megállapítani, templomban vagyok-e, vagy a szabad ég alatt. Fr. Pozzi jezsuita festette ki, mondják, hogy a rendben szakács volt, később derült ki, hogy festőművész, — amit ő szerényen eltitkolt —, akkor bízta meg a templom kifestésével.

A késő délutáni órákban, ahogy benyitok a S. Ignazio-ba, vakító fény árad ki a templomból, pillanatokig be kell csuknom szememet, míg hozzászokom a fényárhoz. Ó, hiszen itt szentségimádás van! Előresietek és körülnézek ebben a fénytengerben! A főoltár hat emeletre tagozódik, mindegyik részén más-más díszítésű aranyozott krabbék futnak végig. Az oltáron mintegy kétszáz gyertya fénye lobog. Fenn a magasban, kecses bronzmennyezet alatt az Oltáriszentség. Körötte apró virágtartókban rózsák illatoznak. A legméltóságosabb Oltáriszentség felett körívben tizenhat óriási csillár szikrázva ég s efelett még húsz ugyanilyen hatalmas csillár girland-alakban világít s adja meg a legnagyobb tiszteletet a menny és föld Urának. Pedig ebben a templomban egyedül vagyok most szentségimádó — no meg néhány jezsuita-szerzetes, akik gyóntatószékeikben breviáriumoznak —, mert a római népet kicsalja a szép idő a szabadba. És ehhez a szentségi pompához micsoda környezet! A mennyezetén Pozzi tüneményes freskója: Loyolai Szent Ignác megdicsőülése, — az üdvözültek serege mintha mind a levegőben lebegne. Körülöttem, a mellékoltárok alatt szentek pihennek. Egyik arannyal ékesített lapolazuli koporsóban Gonzaga Szent Alajos hercegifjú, akiről a Martyrologium azt írja: «A fejedelmi trónról való lemondással és ártatlan életével páratlan dicsőséget szerzett». Oltára felett fehér márvány dombormű Alajos mennybemenetelét ábrázolja. Vele szemben a kis belga jezsuita, Berchmans Szent János ugyanolyan urnában, mint Alajos, mennybemenetelének márványrelífié is épolyan, mint rendtestvéreé, Szent Alajos mellett üvegkoporsóban lelkivezetője, Bellarmino Szent Róbert, a nagy apologeta-bíbornok pihen, akiről azt írták, hogy «művei hatalmas karéneke az egy, szent, katolikus, apostoli Anyaszentegyháznak». (E. B.) Tiszteletére Rómában templom is épült — nagyszombaton néztem meg —, a templom szentélye olivzöld s a mennyezettől a padozatig napsugarak vannak falára festve s ez mint egy aranyfátyol borítja be az egész szentélyt. Ha majd a hajó is ki lesz festve, odaviszik át Bellarminót, most még itt van, bíborosi ornátusban nyugszik, a fejre és kézfejre ércmaszka van ráhúzva.

S nekem most adórálom kellene! Hiszen itthon vagyok! Régi szép mondás jut eszembe: «Nem idegen nekem egy ország sem, ha van számomra egy szent-ostyája». Róma pedig minden katolikusnak édesanyja. Ekkor valaki felmegy a szentélyben álló hatalmas orgonához s egy órán át finom, halk akkordokat játszik. Ime minden megadatott, hogy életem legmagasztosabb szentségimádását végezzem. Leomlok imáadásra a nesztelen csendben s titokzatos gyönyörérzet fog el. Lelkem, ajkam himnuszokat, antifonákat, responsoriumokat suttog: «Ó üdvösséges áldozat... ecce panis Angelorum, factus cibis viatorum — íme az angyali kenyér, vándorútunk erőssége... Uram halálának szent emlékjele... Mondj éneket zengő nyelvem szentséges Úr testének... Ó szent vendégség, amelyben Krisztust fogadják, szenvedésének emlékét újra ünneplik...» Egy aszketikus író mondja, hogy: «Istent a végkimerülésig kell szeretni». (M. L. S. J.) Engem is két óra hosszat tart fogva ez a szent búvkör, ahol a csend, a mennyei orgonaszó, gyertyák, csillárok sokaságának lobogása szolgáltatja az asszisztenciát az Oltáriszentségnek. Mily hódolat mindez a Legszentebb előtt! — Szentségeltétel után három fráter oltja el a tömérdek

gyertyát. Elbúcsúzom az Isteni Üdvözítőtől, megköszönve ezt a páratlan lelki-élményt: «Bone Pastor panis vere... Kegyes Pásztor igaz étek, Te mutasd meg kegyességed főnn az élők közepett». (A. Szt. T.)

A nagy lelki benyomást kipiennem kell. A Staz. Termini (pályaudvar) közelében egy kis ligetben elmélázva ülök az esti csendben. Kissé távolabb tágas piazzán (= tér) hatalmas rotundák (körépületek), összes emeleteik ünnepi díszkivilágításban fénylenek. Előttük remek szökőkút, amelynek száz ezüstsugára csobog Olaszország száz legszebb városa tiszteletére. Felettem Róma egének csillagsátora, körülöttem a fák, bokrok levelei minden szellőre egy-egy dalt sóhajtának. Az estalkony óráiban imára kulcsolódik kezem s magamban egy költemény sorait recitálom: «Ó Róma, Róma, Urbs Aeterna, Te nagyság, te erő, te hatalom, — Tied a fenséges, a magasztos óda, Dús bazilikák hódoló zenéje, a S. Pietro apostol-sírjának Feltámadást hirdető nagy reménye».

Hoffer Ilona rk. hitoktató.

KOLOSTOR.

Karcsú tornyával égre intve,
Fölötte ima csendje ül,
Az égért s lelkeért szerelmet
Nyert Krisztusától örökül.

A folyosón mélyhangú óra
Út és siet sok szerzetes,
És a kórusban áhitattal
Imát és szent dalt zengedez,

A szűk cellákba rendelet jön,
Parancsszót vár a sok barát,
Az ősz apát halotti csendben
Mormolja el szelíd szavát.

«Hithirdető kell Ázsiába,
Hitért eped a hindu nép,
Krisztus világát vinni széjjel
Elmész közéjük jó Özséb.»

«Bélpoklosok kórháza telve,
Nincs benne egy jó gyóntató.
A haldoklók vigaszra várnak,
Siess hozzájuk hű Odó.»

«A barakokban, pincesorban
Borzalmas éhínség tanyáz,
Menj oda pénzzel és kenyérrel
S Isten szavával Athanáz.»

A nagy csengő ezüstsavával
Csendül, imára híva föl,
És bő áldásért nagy csatákhoz
Fohász kél szívek mélyiről.

Két munkás nézi a kolostort,
Alakjuk bőszült, marcona,
S szikrázó szemmel szól az egyik:
Pfuj, ez az orgyilkos-tanya!

Paksy Gáspár.

Psichari Ernő, az istentagadó Renan unokája, az egyik hadgyakorlat idején huszonnégy kilométert gyalogolt, csak hogy a legközelebbi templomot elérje. Eppen déli harangszóra ért a faluba. A hívek seregestül tódultak ki a nagymise végén a templomból. A katonatiszt egyenesen a sekrestyébe megy:

- Plébános úr, lenne szíves megáldoztatni...
- Szívesen, de... nem evett még ma semmit? — kérdi a pap.
- Nem plébános úr, egészen nyugodtan megáldoztathat!
- (Később a gyarmaton hazája érdekeinek védelmében elesett.)

Emlékezzünk Budapest eucharisztikus Apostolára!

Amikor még a demokrata-liberális szellem virágkorát élte és a hitélet sokszor megmerevedve húzódott meg a fővárosi templomok falai között, amikor a közéleti hitvalló katolikusok még csak kevesen voltak, adta az Isten egyik kedves eucharisztikus apostolát Kanter Károlyt. Majdnem az ismeretlenség homályából kerítette elő az isteni jószág és állította oda az Eucharisztia szolgálat első vonalába. Néhai gróf Cziráky Jánosnéval együtt sokat fáradozott a már akkor mindenütt szervezkedő Oltáregyesület munkájának irányításában. Aránylag kevesen tudják, hogy Isten országának, de különösképpen az Eucharisztiajának milyen fáradhatatlan apostola volt. Mennyi alkotás húzódik nevéhez, ami a mostani ember szemével nézve is csodálatos és szenteket jellemző dolog. Mint akkori budapesti várplébános nem elégedett meg szűkebb plébániájának, a Várnak a pasztorációjával. Szívére szeretne volna ölelni az egész Pestet és odavinni, adorálni az Eucharisztia elé. Sokféle tevékenysége között is a legnagyobb vágya volt megérni a bpesti Örökimádás-templomnak a felépítését. Nemes elődök után kézbevéve a Központi Oltáregyesület vezetését, óhaja volt az első magyar Örökimádás-templomban összehozni az Eucharisztia tisztelők nagy tömegeit. Életének egyik legnagyobb öröme lehetett, mikor 1908 szept. 8-án megérhette a templom felszentelését. Valóban ez a nap indította el az Eucharisztia tisztelők nagy processzióját, amely azóta is ott hullámszik állandóan a szép templom boltívei alatt. Hajnalhasadása volt a magyar eucharisztikus mozgalom elindulásának.

Mindezt pedig azért idézzük fel, mert november 20-án lesz 22 éve, hogy Kanter Károly lehúnyta szemét, hogy lelki szemeivel odaát szemlélhesse Azt, Akiért annyit apostolkodott. A templom bejáratánál levő kriptá mellett — ahol földi maradványai nyugsznak — naponta sok ember elhalad és nincs senki sem, aki hálával ne gondolna rá, Krisztus frontharcosára. És talán még eljön az idő, mikor Kanter Károly másodszor is feltűnik az ismeretlenség homályából, hogy a szenteket megillető dicsfényrel övezve nagyobb tisztelet központjába kerüljön. Isten a mai nehéz időkben egymásután ajándékozta meg nemzetünket kiváló lelkek kultuszával. Prohászka Ottokár, Bogner Margit, Kaszap István neve mellett úgy hiszem, ott fog ragyogni Kanter Károly neve is a magyar csillagos ég horizontján. Imádkozunk, hogy az Örökimádás-templom alázatos lakója megkaphassa a legmagasabb égi kitüntetést is.

K. I.

JÉZUSOM FOGADD SZIVEMET.

Jézusom fogadd kérlek
Hőfőhérisz szívémet.
A fehér ostya leple alatt
Felém cseng hívó szavad.

Ime itt a nagy pillanat,
Hogy szívémbé szállsz.
Imádlak és köszöntlek
Szívémben trónján Jézusom.

Segíts Jézusom, kérlek,
Hogy lakhassam itt,
Oltárod előtt imádvá
Isteni szent fölsegédet.

Oltártűzként eléghessek,
Imádvá a fehér Ostya
Színe alatt rejtőző
Drága nagy Szentséget.

Sebestyén Ilona.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Központi Oltáregyesületünk munkaórái minden pénteken d. u. 3 órakor lesznek az Üllői-út 77. sz. alatti teremben. Első ilyen munkaóra október 16-án volt. A konferenciák előadója Kiss István templom-igazgató lesz. Minden hónap harmadik péntekén a közkezdelt liturgikus apostol, Szunyogh Xavér O. S. B. tanár úr fog előadást tartani. Ezúton is felhívjuk a kedves munkatársakat a munkaórák szíves látogatására.

Hálás szívvel mondunk köszönetet a Hercegprímás úr Öminenciájának, hogy a Katolikus Nagygyűléssel kapcsolatos engesztelő nagy főpapi mise végzését okt. 3-án az Örökimádás-templomban vállalni kegyes volt. Valóban lélekemelő volt látni a hívek nagy tömegeit, amint a szentáldozáshoz járultak. Sok-sok ima szállt e napon az eucharisztikus Jézushoz a békéért és az engesztelés sikeréért. Lélekben megújulva fogadtuk dr. Drahos János érs. helytartó úr mélyen járó szavait, amelyekben az öntudatosan hívó eucharisztikus lélek tulajdonságait vázolta.

A Katolikus Nagygyűléssel kapcsolatos engesztelő szentségimádást mi is megtartottuk okt. 4-én délután. Az Örökimádás-templom mint mindig, ezúttal is zsúfolásig megtelt az ájtatoskodókkal. E napon azonban még a lépcsőkön is álltak, mert már nem volt hely. A felejthetetlen szép ájtatosság nagy hatással volt a hívek tömegére.

A Katolikus Hölgyek Országos Sajtóegyesülete a következő felhívással kéréselt fel bennünket: A fronton harcoló és kórházakban fekvő katonáink még mindig nincsenek ellátva kellő számban katolikus szellemű és tiszta erkölcsű, de egyben hazafias, szórakoztató olvasmányokkal. Az Actio Catholica Sajtószakosztálya a Katolikus Hölgyek Országos Sajtóegyesületét kérte fel a mozgalom megszervezésére és lebonyolítására. Az egyesület tehát most azzal a sürgős kérelemmel fordul a keresztény társadalomhoz, hogy szíveskedjék jó és erkölcsös könyveket, olvasmányokat, folyóiratokat, lapokat (akár régebbi évfolyamokat is), de szentképeket, olvasókat, imakönyveket, esetleg pénzdórmányokat is az egyesülethez (Budapest, VIII., Horánszky-u. 20.) mielőbb eljuttatni. A beküldött anyagnak a harctérre és a kórházakba való eljuttatásáról az egyesület gondoskodik. Központi Oltáregyesületünk már küldött ugyan egy kisebb kocsit kivevő adományt, de kedves tagjaink figyelmét ezúttal is felhívjuk a fenti hirdetésre.

A Budapest Külső-Józsefvárosi «Jó Pásztor»-ról nevezett egyházközség okt. 11-én a litániával kapcsolatban ünnepélyes keretek között avattatta új Oltáregyesületének tagjait. A zsúfolásig megtelt ideiglenes kápolnában a Központ nevében Kiss István h. központi ügyvezető vette fel a jelölteket a tagok sorába. A buzgó szervező-lelkészek, Sarkadi Béla főtiszt. úrnak sok örömet kívánunk a most meginduló oltáregyleti munkában.

November 3-án 9 órakor engesztelő szentmise lesz az Örökimádás-templomban az összes elhunyt oltáregyesületi tagokért. — Nov. 6-án van Oltáregyesületünk alapításának 83. évfordulója. E napon 9 órakor lesz a szentmise az Oltáregyesületért, este pedig szentbeszéd és ünnepélyes áldás. — Nov. 9-én d. u. 3 órakor oltáregyleti választmányi gyűlés lesz, utána 4 órakor terjesztőnői gyűlés. — Nov. 19-én templomunk védőszentjének, Szent Erzsébetnek ünnepén 9 órakor szentmise lesz, este szentbeszéd és ünnepélyes áldás.

November 20-án néhai Kanter Károly szentség hírében elhunyt igazgatónk halálának évfordulója lesz. A szentmise e napon az ő megemlékezésére lesz felajánlva. Itt közöljük, hogy bő élettrajza a közeljövőben fog megjelenni a Szent István-Társulat kiadásában.

IMASZÁNDÉKUNK

Tevékeny felebaráti szeretetet!

Minél nehezebb idöket élünk, annál inkább érezzük szükségét az emberiség felé nyúló irgalmas kéz melegének. A háború nemcsak az életet, hanem a földi élet javait is felemészti. Mindkét vonalon hiányokkal kell küzdenünk. A novemberi hónap éppen a halottakról való megemlékezés miatt elsősorban a kialudt életmécsesek felé fordítja figyelmünket. Az egész Anyaszentegyház egy mozgósított imahadsereggé válik. A temetők sírdombjai között járó emberek és a templomok keresztjeit felkereső hívek imádságos kézzel nyúlnak át az örökkévalóság partjai felé, hogy segítsenek azokon, akik már oda-jutottak. Ha valamikor, akkor most a háború negyedik évében kell figyelni ezekre a lelkekre. Mennyien vannak, akik reánk szorúlnak, várják a mi imáinkat. Talán egy apa, vagy fiú, vagy testvér, vagy vőlegény nyújtja felénk esdeklő karjait. És ha nincs köztük valamelyikünk szeretettje, hát van közöttük sok névtelen, ismeretlen hős; ezeket karoljuk fel imádságos lelkünkkel. A néhány év előtti felszabadító hadjáratok alkalmával szokásba jött a testvér-község mozgalom, mikor városok, jobb módú falvak testvérikké fogadtak egy-egy felszabaduló várost vagy falut. Mily jóleső kedves figyelem volt ez. Vegyünk imádságos gondjainkba mi is egy-egy ismeretlen hőst, akit talán senki sem sirat, akiért otthon nem imádkoznak. Így lesz a mi imánk egy önzéstől mentes hatalmas átfogó erő, mely gyógyítani tud.

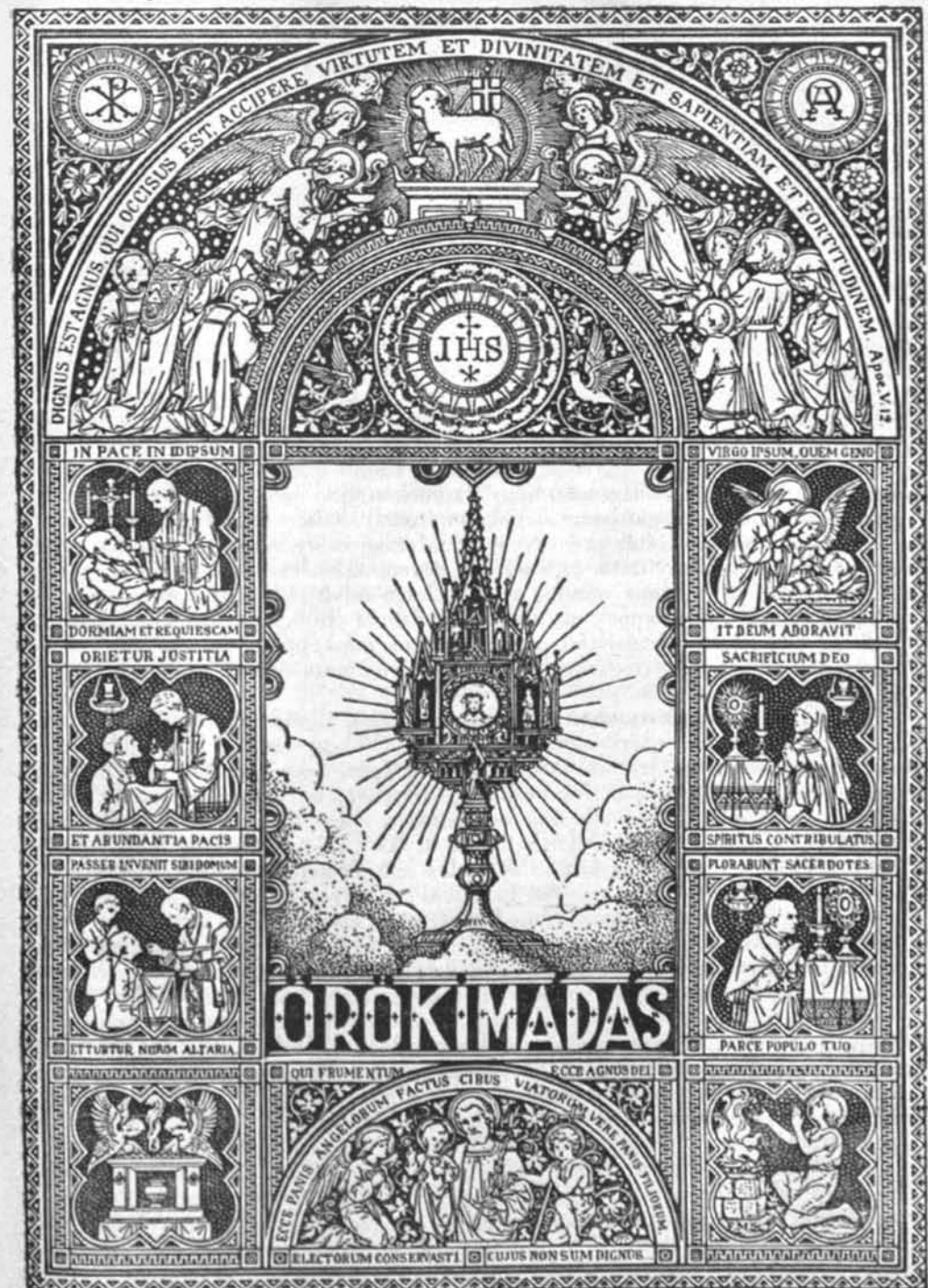
De a háború itthon is kötelességeket ró reánk. Özvegyek, árvák tekintenek reánk bizalomteljesen. Itt nem elég a vigasztaló szó, itt tevékenyen kell segíteni. Szent Jakab apostol mondja: «Ha pedig egy testvér, vagy nővér ruhátalan és szükségét szenved a mindennapi élelemben, valaki pedig közületek azt mondja nekik: Menjetek békében, melegedjete meg és lakjatek jól! — de nem adjátok meg nekik, amikre a testnek szüksége van, mit fog ez használni?» (Jak. 2, 15—16.) És élém tárul a rózsahullató Szent Erzsébetünk alakja, amint a warburgi várból nap-nap után lejön és csendben végigjárja a nyomortelegeket. Mily gyönyörűen találtak visszhangra finom lelkében az apostol szavai. Nemde sok ilyen lélekre volna ma szükség. Tehát senki se panaszkodjon ma és ne sírja vissza a nyárspolgári élet kényelmét, hanem vegye észre azokat, akik nálánál is rosszabbul állanak. Ne ismerjük ma a jólétet és kényelmet, hanem egymás között osszuk meg más nyomorúságát. Könnyebben lesz elviselhető, ha mindenki vállal belőle valamit.

E kettős fronton: az imádság és tevékeny felebaráti szeretet frontján kell ma felvonulnia az eucharisztikus lelkeknek is. Erre hívta fel övéinek figyelmét az Úr Jézus is az Eucharisztia-alapítás szent estéjén, amint Szent János oly drámai erővel leírja. Míg kedveseink kint küzdenek az első fronton, nekünk itthon az igazi második fronton kell ilyen szellemben helyt állani. Eucharisztikus lélek tudja csak ezt igazán megérteni és tud érző szívvel másokon segíteni. Ha minden Eucharisztia-tisztelő csak valamit is vállal a fentemlített nemes munkából, szemmeláthatóan fog enyhülni a nehéz idők okozta sok nyomor és panasz. Oltáregyleti Testvér, menj és te is hasonlóképen cselekedjél!

VATÉLJES • BÚCSÚKAR

Mindenszentek ünnepén, nov. 1-én, halottak napján, nov. 2-án, Kosztka Szent Szaniszló napján, nov. 13-án. Ugyancsak az imádási napon, a havi összejeövetel napján, mindenki által szabadon választott napon, a hónap első csütörtökén és péntekén. A halottak hónapjában fokozott buzgósággal használjuk a búcsúkat!

Kiadja a Budapesti Országos Központi Oltáregyesület, Budapest, IX., Üllői-út 77. sz.

Előfizetési ára 2. — P. E. példány 20 fill.

Életünk örök advent.

Évezredekken át újra és újra felcsendül az emberajkakon a régi, de mindig új melódia: *Rorate coeli* — harmatozzatok eget! Akár béke, akár háború van, valami új várakozás tölti el az emberek lelkét. Mindig érezzük, hogy valakinek még jönnie kell, valami még hiányzik, amelynek birtoklása egészen betöltené az emberek szívét. Mi Eucharisztia-tisztelők örökös adventben vagyunk.

Adventben vagyunk, mert a földre szállott Istenember országának teljes kiépítését várjuk. A kisded Jézus által lerakott alapok fölött új világnak kell felépülnie. Bár ennek az építőmunkának első munkása maga Jézus volt, a kiépítés lebonyolításában az egész emberiségnek közre kell működnie. Az eredmény nem jöhet létre máról-holnapra. De hogy el kell jönnie, az bizonyos, mert Krisztus Urunk a legszebb imába a Miatyánkba is beleszővi az új világ eljövételének fontosságát: *Adveniat regnum tuum — jöjjön el a Te országod!* Sajnos akadályokkal kell számolni ebben az építőmunkában. És ezek az akadályok magában az emberben vannak. Mindmennyi kis betonerdő egy-egy ember belsővilága. Tele önzéssel, kevélységgel, szenvedélykultusszal. Előbb ezeket kell lerombolni, kifüstolni a meghúzódo ellenséget, hogy a romokon új világ épüljön. Ez az új világ pedig elsősorban nem gazdasági alapokon nyugszik, hanem lelkieken. «Készítsétek az Úr útját, egyenesítsétek az ő ösvényeit. Minden völgy betöltetik, minden hegy és halom megalacsonyíttatik és a görbék egyenesekké lesznek és a göröngyösek síma utakká; és meglátja minden test az Isten üdvösségét.» (Lukács 3, 4—6.) Hogy az isteni kegyelemnek ezt a lelki birodalmat építő munkáját támogatnunk kell, az természetes. Istenlátást nem várhatunk másképpen, csak ha magunk is mindent megteszünk érte. Mivel ez állandó program marad, a mi adventünk is örökös.

A mi adventünk azonban nemcsak várakozást, állandó építőmunkát jelent, hanem megérkezést — Úrjövetet is. A megszentelő kegyelemmel bíró lélek szentáldozása advent — Úrjövet. Azt is mondhatnám, hogy minden szentáldozás befetőzése a lélek várakozó adventjének. A várakozó advent gyümölcse az Isten bírása. Azért minden szentáldozás karácsonyt is jelent az embernek, aminthogy az advent a karácsonyban nyeri betetőzését. Az Úr jön az ember felé, a megszentelt emberi lélek pedig közeledik az Úr felé. A kettejük találkozása teremti meg itt a földön az Isten országát. És minél több ilyen találkozást látunk, minél többen fogadják be az eucharisztikus Jézust, annál hamarabb fog kiépülni az Isten országa közöttünk. Buzgó imádságunk törjön az ég felé, hogy sok lélekben megvalósulhasson ez az advent, a földre szállott Jézus eljuthasson minden lélekbe. Mert Jézusnak külön-külön is be kell jutnia minden lélek birodalmába. Szent János szomorú hangon említi: «Tulajdonába jöve, de övéi őt be nem fogadják.» (Ján. 1, 11.) Akik be nem fogadták, azok nem adventi lelkek. Nem csoda, ha nekik a karácsony is csak külsőségeket, hangulatot jelent. S ha nincsenek meg a külsőségek, a hangulatok, nincs karácsonyuk. A Krisztus-befogadó lelkek azok, «akik hisznek az ő nevében, kik nem a vérből, sem a test ösztönéből, sem nem a férfiú indulatjából, hanem Istenből születtek.» (Ján. 1, 12—13.)

De lesz majd egyszer egy utolsó advent is. Amikor majd jön az Úr nagy hatalommal és dicsőséggel, hogy számbavegye övéit és ítéletet mondjon az emberek fölött. Akkor majd nem a karácsonyi Kisded, nem is az eucharisztikus Jézus, hanem az ítélkező Isten Fia fog előttünk állani. Ez lesz az utolsó szembesítés.

Aki erre készült, aki a szentáldozásban gyakorta találkozott Jézussal, boldogan várja az utolsó adventet is. «Itt az óra, hogy felkeljünk az álomból. Most ugyanis az üdvösség közelebb van hozzánk, mint amikor hívők lettünk. Az éjtszaka előrehaladt, a nappal pedig elközelgett. Vessük el tehát a sötétség cselekedeteit és öltünk magunkra a világosság fegyvereit.» (Szent Pál. Róm. 13, 11—12.) Legyünk az Eucharisziából élő lelkek, hogy a földi advent örök karácsonyba hajló istenszemlélődés lehessen.

Kiss István.

RÓMAI EMLÉKEK.

Ha a zarándok-ember az Örök város útjain bolyong, meglepődve látja, hogy még a sugárutak neveiben is meglevendik előtte az Anyaszentegyház és a történelem: Via Giulio Cesare, Via Ottaviano, Via S. Cecilia — Julius Cézárról, Augustus római császárról, Szent Ceciliáról elnevezett utcák!

Nagyszombat délutánján konflisom a Tiberis folyó partján baktat, hol egykor Konstantin, az első keresztény császár vívta diadalmas csatáját az utolsó pogány római császárral, Maxenciussal. Áthaladunk egyik hídon Róma régi városrészébe a Trasteverebe, hová idegennek egyedül nem tanácsos menni, mert beletevedhet a szűk sikátorokba, hogy ki nem talál belőle, azért legjobb kocsival menni ide. Egyik utca elején nagy márványtábla véssett aranyos betűk hirdetik: Via S. Cecilia. Tehát Szent Cecilia utcájában járunk s a kocsit csakhamar megáll a Szent Cecilia-bazilika előtt, amely az ő családi házának, a Ceciliusok palotájának helyére épült.

A templomnak nagy előudvarában régi vázaalakú kőmedence áll, amelyben még az őskeresztények mosták meg templomba menet kezüket. Belépek a régi fenséges bazilikába, amelynek oldalhajói tele vannak márvány síremlékekkel. Az apsis mozaikja Szent Ceciliát ábrázolja. Az áldoztató korláton hatalmas bronz-tartályokban égnek a mécsek. Az oltár alatt Maderna szobrászművész által készített gyönyörű Szent Cecilia-szobor fekvő helyzetben ábrázolja a szentet úgy, amint őt a katakombákban megtalálták. Mikor már haldokolt, pogány hóhérai kérdezték gúnyolódva: hiszed-e még, hogy egy Istenben három személy van? Cecilia ekkor már nem tudott beszélni s ezért, hogy hitét megvallja, egyik kezével három, másik kezével egy ujját mutatta. A szobor is így ábrázolja őt. Közel a templom bejáratához látható a fürdőszobája, ahol először Ceciliát gőzzel akarták megfojtani, csak mikor onnét napok múlva is élve kijött, fejezték le.

A szentély alatt van egy másik kis templom, itt nyugszik a vértanu szűz férjével Valériánussal s annak fivérével Tiburtiusszal, akiket a pogányságból Szent Cecilia térített meg, aki mindig látta őrangyalát s a két pogány férfit is rávette ezzel a keresztiségre, hogy akkor majd ők is látják őrangyalukat, s midőn ezek megkeresztelkedtek, Isten meg is jutalmazta ezzel hitüket. Még egy pogány tiszt is nyugszik itt, ki Szent Cecilia kivégzésénél tért meg. Egyszerű vaskoporsókban vannak az oltár teletti fulkéban, amit gyönyörű aranyozott ajtók zárnak le. Az oltáron vázákban jácint csokrok pompáznak. Pazar szépségű kis szentély ez. A mennyezetet színes márványoszlopok sokasága tartja fenn, amelyet aranyozott angyalok díszítenek. Két gyönyörű mozaik-kép díszíti a falakat. Talán legszebb ékessége a templomnak Szent Cecilia életnagyságú szobra, kezében a Szentírást tartva, rajta e felirattal: «És lesznek mint az Isten angyalai.» Innét kimenve meg-

tekintettem a Cecilius-ház többi még megmaradt helyiségeit s aztán újra visszatértem Szent Cecilia sírjához, hol mintegy félórát csendes imádságban töltöttem. A sekrestyés is magamra hagyott, miután fényesen kivilágította a kis szentélyt és így semmi sem zavarta áhítatomat. Mikor újra felmentem a felső templomban a gyóntatószékek körül gyónni akaró emberek gyülekeztek. Eltűnődtem magamban: milyen érzésük lehet a rómaiaknak, akik Szent Cecilia bazilikájába járnak gyónni!? Amint ismét kocsira ülök, az előudvar helyiségeiből kijön három dominikánus karingben, szenteltvíztartóval s áldást adnak reám. Egy darab őskeresztény szokás —, gondolom magamban meghatva.

Elköszönve a szentélytől, a város egészen másik részébe hajtatok, a S. Mária Maggiore bazilikába, Róma legnagyobb Mária-templomába. Mikor odaérek látom, hogy a bazilika előtti téren virágpiac van, nagy lila-, sárga-, vörös-virágú gallyakat csokorba kötve árulnak — a tavasz első hírnökei. Mily stílszerű ez a virágerdő ép a Madonna-templom előtt.

Aztán belépek az óriási arányokat öltött bazilikába, ahol azt sem tudom mit nézzek meg előbb: a gyönyörű 36 márványoszlopát, az első Amerikából hozott arannyal kirakott tündöklő kazettás mennyezetet, a Confessio páratlanul szép márvány lejárátát, ahol Szent Mátyás apostol nyugszik, avagy az oltáron levő ezüst jászol-alakú ereklyetartót, amelyben a kis Jézus jászolának darabjait őrzik. A számtalan szebbnél-szebb kápolnáknak, amik az oldalhajókból nyílnak, hol boruljak térdre előbb: V. Szent Pius pápa holtteste előtt, avagy Szent Jeromos egyháztanító sírja előtt, akinek a Szentírás lefordítását köszönjük, vagy tán előbb az Aprószentek kápolnájába menjek, ahol az ő ereklyéiket őrzik. Legelőször mégis a Borghese-kápolnába megyek, amely a legdíszesebb, most gyertyák fényében ragyog, itt őrzik az oltáron a Szent Lukács evangelista által festett Mária-képet, szombat lévén, ez a kápolna is nyitva s nagyon sok hívő imádkozik a régi szép Mária-kép előtt. Széles bronzkeretű remek festmények a falain, s gyönyörű kupolája van. A templom hajójában nem győztem gyönyörködni a tömördek mozaikképben, amik egészen elborítják a falakat. A főoltár alatt nyugszik Johannes római főnemes, aki nagy vagyonát nem tudva mire fordítani, ezt a templomot építtette a Szent Szűz tiszteletére, aki neki álmában megjelent s meghagyta neki, hogy ahol másnap, augusztus 5-én, Róma hét halma egyikén havat talál, oda tiszteletére templomot építsen. Azóta áll az Esquilinus-dombon ez a pompás Havas Boldogasszony-temploma.

Sok imádság és sok gyönyörködés után elhagyom a bazilikát s a templom hátsó kijáratán megyek le a sok lépcsőn s csakhamar egy nagyértékű templomhoz érek, amely egy kis udvarban van. Sajnos, már késő délután van s a templom már zárva. Szent Pudenciána temploma ez, kinek apja Pudens szenátor, itt látta vendégül Szent Péter apostolt, midőn Péter Rómába jött. A szenátor és két leánya, Szent Praxedis és Szent Pudenciána mily sokszor vehettek részt az apostol-fejedelem miséin, amelyet itt tartott egy faasztalon, amit a templomban őriznek. Pudens szenátor háza helyén épült a kereszténységnek ez a szentemlékű temploma. Forró imádságban köszönöm meg Istennek, hogy legalább kívülről is, de láthattam a helyet, hol Szent Péter apostol élt egykor.

Hoffer Ilona hitoktató.

Karácsonyra megjelenik **Dr. Tiefenthaler József**, koll. igazgató avatott tollából Kanter Károly életrajza **«Budapest apostola»** címen. — Feltétlen vegyük meg!

Az Oltáriszentség az ősegyházban.

Az Egyház liturgiájában első helyen áll az Oltáriszentség. E körül csoportosul minden. Az istentiszteletnek legfontosabb cselekedete, az áldozat, ép az Eucharisziában jelenlevő Jézus Krisztusnak bemutatása. A többi szentségről azt tanítja Aquinói Szent Tamás, hogy valamennyinek távolabbi célja az Oltáriszentség útját egyengetni az ember lelkéhez. A lelki életben való haladásunk legbiztosabb fokmérője, hogy mennyire él bennünk az Oltáriszentség szeretete. Az Oltáriszentség tehát az a mágnes, mely az Egyház egész életének középpontjában áll és a lelkeket ellenállhatatlan erővel magához ragadja.

Kérdés, vajjon mindenkor így volt-e? Ha az Egyház kezdetéig visszamegyünk, ott is megtaláljuk-e az Oltáriszentség iránt való hitet, szeretetet? Az Oltáriszentség az ősegyházban is elfoglalta-e azt a kimagasló helyet, mely az Egyház mai életében megilleti?

Senki nem vonja kétségbe, a protestáns, sőt a hitetlen táborban sem, hogy a második század végén már teljesen fennállott a kat. Egyház szervezetével, tanításával, papságával, áldozatával és szentségével. Csak azt állítják ellenfeink, hogy az I. és II. század ezekről még mitsem tudott. Forduljunk tehát e kérdésben a legilletékesebb tanukhoz, az I. és II. század írott és íratlan emlékeihez, melyek elég nagy számban vannak, dacára, hogy az Oltáriszentség titkát a X. századig senki kétségbe nem vonta.

a) Az I. és II. század írott emlékei:

A legrégebb őskeresztény irat a biblián kívül a «Tizenkét apostol tanítása», a nyolcvanas évekből való. E munka tartalmilag nem egyéb, mint rövid foglalata a legfontosabb hitigazságoknak. A 9. és 10. fejezetben azokat az imákat közli, melyeket a nép az áldozat alkalmával mondott. Az áldozatban kenyér és bor szerepel s belőle nem részesülhet más, mint aki meg van keresztelve Jézus nevében. Az Oltáriszentség görögös neve: Eucharistia világosan előfordul benne.

Még sokkal világosabb Antióchiai Szent Ignác tanubizonysága, ki a II. század elején Traján császár idejében szenvedett vértanuhalált. Fennmaradt a kisázsiai egyházakhoz intézett hét levele, melyekben ötször tesz említést az Eucharisziáról. Sürgeti a keresztényeket, hogy gyakran gyülekezzenek össze az Eucharisztia megünneplésére (Efezusiakhoz 13, 1.), hangsúlyozza, hogy csak az az érvényes Eucharisztia, melyet a püspök vagy az általa felhatalmazott pap mutat be (Szmirnaiakhoz 8, 1.); de hogy az Oltáriszentség magának Jézus Krisztusnak teste és vére, ezt a legvilágosabban Filadelfia és Szmirna híveihez intézett leveleiben mondja ki: «Éljetek az Oltáriszentséggel, mert egy az Úr Jézus Krisztus teste és az ő vérének kelyhe.» (Filad. 4.) A dokéták ellen harcolva így ír: «az Oltáriszentségtől és az imádtástól tartózkodnak (t. i. a dokéták), mert nem vallják, hogy az Oltáriszentség a mi Megváltónknak, Jézus Krisztusnak teste, mely vétkeinkért szenvedett és amelyet az Atya jóságában feltámasztott.» (Szmirn. 7, 1.) Hogy a lelki életben mily hatása van az Oltáriszentség vételének, röviden, de annál találóbban így fejezi ki: «a halhatatlanság orvossága ellenszer arra, hogy ne haljunk meg, hanem mindig éljünk Jézus Krisztusban.» (Efez. 20, 2.)

Szent Jusztin vértanu hangsúlyozza az Oltáriszentség áldozati jellegét. Ő az első, ki részletesebben leírja az őskeresztények istentiszteletét, áldozatát. (Apol. I. 67.) Vasárnaponként egybegyűl az egész hitközség és felolvassnak egy részt az apostolok emlékirataiból (az evangéliumokból), vagy az ószövetség prófétáiból. Majd szentbeszéd következik és ezután hosszabb imádság. Miután

ennek is vége van, kenyeret, bort és vizet hoznak elő; az átváltozás után pedig a jelenlévők megáldoznak, a távollevőknek pedig a szerpapok viszik el a Szentséget.

Szent Jusztin másik nagy munkája Tryfon zsidóval folytatott nyilvános vitáját tartalmazza. E vitában szóba kerültek az ószövetség áldozatai is, ezekkel szemben mutat rá Szent Jusztin az újszövetség áldozatára, melynek a régi áldozatok mind csak előképei voltak. Malakiás jóvendölése a minden helyen bemutatandó tiszta áldozatról az Oltáriszentségben teljesedett be (I. 11.); határozottan említi az «Eucharisztia kenyerét» és az «Eucharisztia kelyhét», melyet minden helyen bemutatnak. (Dial. 41, 112.) Izaiás egy jóvendölésének (33, 13—19.) teljesedését is «abban a kenyérben látja, melyet Krisztus nekünk bemutatni parancsolt, emlékére testének, melyet felvett azokért, kik benne hisznek, akikért így szenvedni tudott és abban a helyben, amelyet vérenek emlékére hálaadással bemutatni parancsolt.»

Szent Irén lyoni püspök irataiban, ki Papias hierapolisi és Polikarp szmirnai püspök közvetítésével magának Szent János apostolnak iskolájához tartozott, szintén fényes dokumentumokat találunk az őskeresztényeknek az Oltáriszentségbe vetett hitéről. Bár kisázsiai származású volt, életének javakorát nyugaton töltötte s így egyaránt képviseli Keletnek és Nyugatnak hagyományát. Ötkötetes nagy munkájának címe: «Az eretnkségek ellen.» Legtöbbet korának legfőbb eretnkségével, a gnoszticizmussal foglalkozik. Maga Harnack is és a racionalizmus általában elismeri, hogy Szent Irén tetőtől talpig katolikus ember, kinek hite semmiben sem különbözik a mai kat. Egyház hitétől.

Agnosztikusokkal vitatkozva, kik Jézusnak csak látszólagos testet tulajdonítottak, nem Üdvözítőnk szent emberségének valóságát bizonyítja be először, nem ebből következtet az Oltáriszentségre, hanem megfordítva: «Hogyan mondhatják, — kiált fel a IV. könyv 18. fejezetében, hogy az Oltáriszentség Jézusnak teste és vére, ha neki nincs valódi emberi teste?» Tehát annyira biztos az Oltáriszentség valóságáról, hogy ebből indulva ki, bizonyítja a megtestesülés igazságát. Midőn pedig a feltámadásról beszél, méltatlankodva kiáltja oda ellenfeleinek: «Ha nincs feltámadás, nem lehetséges az eucharisztikus kenyér és bor! Hogyan maradhatna a földben, mint a romlás áldozata az a test, amely Jézus Krisztus testével és vérével táplálkozott és annak tagja volt?» (V. 2, 2—3.)

Mily élőnek kellett lennie az ősegyházban az Oltáriszentség hitének, ha a II. század második felében egy író így beszélhet!

b) A II. század iratlan emléke:

Szent Lucina katakombájának legrégibb, a II. század végéről való kamrájában látható egy úszó hal képe, mely kosarat hord a hátán; a kosárban kenyér és bor van, az Oltáriszentség elemei; a hal pedig tudvalevőleg Jézus jelképe. Különbben az egész képnek érdekes magyarázatát adja az ugyancsak a II. század végéről való Aberkios-felirat: «Mindenütt a hit volt vezérem, mindenütt eledelül adta nekem a forrásból a halat, melyet a Szent Szűz fogott és Őt adta eledelül barátainak, amennyiben üdvösséges bort kenyérrel vegyítve nyújtott.» (Schütz: Krisztus jelenléte az Oltáriszentségben.)

Az I. és II. századbéli írott és iratlan emlékek így tanuskodnak az őskeresztényeknek az Oltáriszentségbe vetett hitéről. — Tehát nem későbbi kornak szüleménye az Oltáriszentség tana, oly régi ez, mint maga a kereszténység. Midőn az Úr Jézus iránt mély hálával és szeretettel valljuk meg az Oltáriszentségbe vetett hitünket, keresztény meggyőződésünk egész büszkeségével és biztonságával mondhatjuk: ez a hite a szentatyáknak, ez a hite az apostoloknak!

Karácsony által az istenfiúsághoz!

Az ószövetség homályából mint valami biztató fénysugár csillámlanak elő Izaiás prófétának a szavai: «Kisded született nekünk és fiú adatott nekünk, kinek vállán vagyon a fejedelemség; és hivatik az ő neve csodálatosnak, tanácsadónak, Istennek, erősnek, a jóvendőség atyjának, békesség fejedelmének.» (Iz. 9, 6.) És szemünk megpihen az áldott Kisded békességes arcán. Mily kedves, mily ártatlan, mily boldog a Kisded. Ő mondotta földi működése közben is: ilyeneké a mennyek országa. Azt akarta, hogy az istenfiúság tudatára ébredjünk és mint ilyenek tudjunk gyermekded lelkeké lenni. Miért legyünk gyermekded lelkek?

A gyermeki lélek bizakodó atyjával szemben. Érz, hogy minden boldogsága, sorsa atya kezében van letéve. De tapasztalja is, hogy atya símogató jósága képes betölteni minden vágyakozását. Kialakul kettejük között egy csodásan gyengéd kapcsolat. Nekünk is ilyen bizakodó lelkületre van szükségünk. Minél nagyobb küzdelem és nélkülözés szakad reánk, annál inkább kell ilyen bizakodó gyermekeknek lennünk a mennyei Atyával szemben. Mintha ez a bizakodó lelkület kivesszőben lenne napjainkban. A sok gond és baj felhői oly sűrű tömegben ülik meg a lelkeket, hogy elfedik a figyelmes és gondoskodó atyai kezet. Nagyon is felnőttek vagyunk és bizalmatlanok. De milyen boldog az, aki bizakodó lélekkel hagyatkozik a mennyei Atyára. Aki nehéz, talán sokszor sikertelen napi munka után is tud bizalommal, gyermeki várakozással az égre nézni: Atyám mindent megtettem, megpróbáltam, mostmár jöjj és segíts engem, mutasd meg atyai gondoskodásodat!

A kisgyermek ártatlan, tiszta tekintetű, szemében a mennyország ragyogása tükröződik. A legmögörvább ember is, ha beletekint a kisgyermek szemébe, azonnal megbékél, indulatai elcsitulnak. Az ártatlanság és lelki tisztaság világhatalom. Ezzel szemben a fertőzött lélek mily sötétségbe borítja a tekintetet. Hiába igyekszik azt palástolni a modern kozmetika ezernyi körmönfont találmánya. Az ilyen szemek bágyadt, fátyolos tekintete mögött egy elprédált mennyei örökség könnyei húzódnak meg. Ezer-szer áldott a tisztalelkű, gyermektelített ember. Amerre jár, napsugárba öltözik minden, akivel beszél, transzformálódik. Ezek a napsugaras lelkek. Ilyen maga az Isten, ilyenek az ő barátai, a szentek, ilyenek a köztünk járó jóságos lelkek. Ilyen volt Kis Szent Teréz, aki mindig gyermek akart maradni. Ilyen volt Assisi Szent Ferenc, aki gyermekként tudott örülni mindennek.

Békességes is a kis gyermek. Lelkét nem szántják át indulatok. Nem bánt senkit, mert nem ismeri a bűnt. Megsértődni sem tud, mert nincs benne önzés és gőg. A béke megtestesülése, azért megjelenése megszünteti az ellentéteket. Sokszor a szülők az újszülött bölcsője felett békülnek ki és tanulják meg egymást becsülni. Minden gyermek-bölcső a béke katedrása.

Ezt a bizakodó, ártatlan, békességes istenfiúságot szomjúhozza a Jézuska is. Ezt kell megtanulnunk a kis jászol Urától. És ezt hirdeti nekünk az Eucharisztia is. Oltáraink csendes, alázatos lakója az Eucharisztia, ezért lett az embernek tápláléka. Mikor imádási órákon karácsonyi hangulattal megjelenünk, ezt kérjük: kis Jézus teremts bennünk benned bízó, ártatlan, békességes lelkületet, hogy eljuthassunk az istenfiúság birtoklásához. Hogy egymásban felismerhessük a testvéri vonásokat és az áldoztató asztaltól elindulhasson az emberiség megbékélése, de elsősorban saját magunk nagy átreformálása.

K. I.

TELJES BÜCSÜK.

Xavéri Szent Ferenc napján, dec. 3-án, Szűz Mária szeplőtelen fogantatása ünnepén, dec. 8-án, Szent János apostol napján, dec. 27-én, a havi összejövetel napján, akik misét és szentbeszédet hallgatnak, a havi egyéni imádási napon, egy szabadon választott napon, a hó első csütörtökén és péntekén. Állomási teljes búcsú karácsony napján, ha szentgyónást és áldozást végeztünk.

OLTÁREGYLETI ÉLET

Központi Oltáregyletünk november 9-én tartotta választmányi és terjesztőnöi ülését nagy látogatottság mellett. Az előbbin dr. Mészáros János pápai prelátus, országos elnök, az utóbbin dr. Mátray Gyula ügyv-igazgató, hercegprímási titkár elnökölt, mindkét ülésen gróf Esterházy Mary elnöknő jelenlétében. A gyűléseken mutatkozott be az Örökimádás-templom új igazgatója, Kiss István, aki helyettes ügyvezetői minőségben fog működni az Oltáregyesületben is, és szerkeszti az Örökimádás és Jézusom Örömom lapokat. A gyűléseken a folyó ügyek mellett szóba került a templomok jövőben történő segélyezése is. Elvül mondatott ki, hogy csak a két évenként megtartandó kiállítással kapcsolatban lesz segélyezés és főleg ott, ahol a fiók Oltáregyesület megalakult. Rendkívüli eseteket az elnökség kellő okok fennforgása esetén külön elbírálás tárgyává fogja tenni.

Ha valamelyik plébánia területén bárhol katonakórház nyílik és ott misézés is be lesz vezetve, elsősorban az illetékes plébánia gondoskodik a miséző hely felszereléséről. Leltárának anyagából szerelje fel a miséző helyet, mert a központi Oltáregyletnek nincs módjában kölcsönözni felszerelést annál is inkább, mert nem használt tárgyakat szokott a segélyezések alkalmával nyújtani. A kölcsönadott felszerelések ugyanis ajándékozásra alkalmatlan állapotban kerülnének vissza. Egyébként a velünk együttműködő egyházmegyékbe már megküldöttük a segélyezett templomok listáját. Sok helyről jött kedves köszönőlevél a nyújtott segélyekért.

Új Oltáregyletek alakultak: a Vörös Kereszt Csörsz-utcai kápolnájában 150 taggal. Itt különösen báró Apor Gizella elnöknő buzgólkodik serényen, amit a beküldött tagdíjak és a megrendelt Örökimádás példányszámának a szokottnál nagyobb volta is bizonyít. A helyi igazgató Tamás Ernő lelkész úr. Alakult még Pestszentimrén dr. Schaub Mihály, Csallóközarányoson Cseri Antal esp.-plébános, Klotildligeten Fenyő István lazarista atya, Paláston és filiájában Szirákon Szaniszló Ferenc plébános és Lovászatpatonán Stirling János plébános urak igazgatásával.

Legközelebbi központi választmányi ülésünk és terjesztőnöi értekezletünk dec. 14-én, hétfőn d. u. 3 órakor, illetve 4 órakor lesz.

Minden hónap második vasárnapján d. u. 3—4-ig férfiak részére szentségimádás lesz az Örökimádás-templomban. Az első szent óra nov. 8-án volt. Férfiak jöjjetek engesztelni!

Az A. C. felhívásával kapcsolatban a Magyar Kat. Nőegyesületek Orsz. Szövetsége katonák részére imakönyv-akciót indított meg. A nemes célra szánt összegek az A. C. csekkszámánál: 1.228. Bp. Szföv. közs. Takarékpénztár Rt. Bpest küldhetők be. A csekken az összeg rendeltetését is tüntessük fel.

Karácsonyra ajándéknak vegyük meg a közp. Oltáregylet kiadványait:

1. Renée Zeller—Szirmai: A Mária Reparatrix Társaság és alapítónője c. bensőséges életrajzot. (187 old.) 1.50 P.

2. Margit anya. Szent Margitról nev. Mária anya kedves életrajza, Gerely Jolán fordításában. (161 old.) 1.50 P.

3. Kis Szent Teréz szelleme (kis alak, 306 old.) 2.—P.

4. Poppe—Mátrai: Isteni gyermekbarátnál, imakönyv. Fekete vászonköt. 2 P. fehér vászonköt. 2.40 P. bőrkötés és celluloid kötés 5 P. Egyedüli eucharisztikus gyermek-imakönyv.

5. Dr. Tiefenthaler József: Kis örökimádás imakönyv. Ifjúság részére 15 látogatás az Oltáriszentségnél. 1 P.

6. Miklósi László: Magyar hősök öt világrészben. Missziós munka. Fűzve 2.60 P. kötve 3.50 P.

Rendelési cím: Mária Reparatrix zárda Bpest, IX., Üllői-út 77. Összeg és portó előre küldendő.

* * *

Az Oltáregyesület minden tagjának, barátjának és támogatójának kegyelemteljes és békességes karácsonyi ünnepeket kíván lapunk szerkesztősége és kiadóhivatala.

Felelős szerkesztő: **Dr. MÁTRAI GYULA.** — Felelős kiadó: **Dr. Mészáros János**

Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.